

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่าง
ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

THE RELATIONSHIP BETWEEN MOTIVATION AND ATTITUDE IN LEISURE
OF THE PARTICIPANTS AT BANGKOK YOUTH CENTER

ศิริญาณกรณ์ ภูมิพิริยะสกุล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่าง
ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการกีฬาและนันทนาการ
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE RELATIONSHIP BETWEEN MOTIVATION AND ATTITUDE IN LEISURE
OF THE PARTICIPANTS AT BANGKOK YOUTH CENTER

SIRATCHAYAKORN PHUMPIRIYASAKUL

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF ARTS
(Sport and Leisure Management)

Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่าง

ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ของ

ศิริชญาภรณ์ ภูมิพิริยะสกุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการกีฬาและนันทนาการ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

(อาจารย์ ดร.สรารุณ ชัยวิจิต)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัลพฤกษ์ พลศรี)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิพงษ์ชัย ร้องขันแก้ว)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.สรารุณ ชัยวิจิต)

ชื่อเรื่อง	ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่าง
	ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
ผู้วิจัย	ศิรัชญากรณ์ ภูมิพิริยะสกุล
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. สราวุธ ชัยวิจิต

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้ศูนย์บริการเยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ประชากรที่ศึกษาจาก 13 ศูนย์เยาวชน จำนวน 400 คน เครื่องมือวิจัยมีความสอดคล้องเชิงเนื้อหาอยู่ระหว่าง 0.06–1.00 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 คน เพื่อนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ โดยค่าความเชื่อมั่นมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาอยู่ที่ 0.80 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยร้อยละ, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี LSD, ทดสอบค่า(t-test), ทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way Anova), และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมด้านแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.83 และแบ่งเป็นแรงจูงใจรายด้าน ด้านสังคมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.90 ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.87 ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.84 ด้านปัญญาอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.75 และโดยภาพรวมด้านทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับเห็นด้วยค่าเฉลี่ย 3.95 และแบ่งเป็นทัศนคติด้าน ด้านความรู้สึกละอายอยู่ในระดับบ่อยครั้ง (เห็นด้วย) ค่าเฉลี่ย 3.96 ด้านพฤติกรรมอยู่ในระดับเห็นด้วย ค่าเฉลี่ย 3.95 ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ที่อยู่ในระดับเห็นด้วย ค่าเฉลี่ย 3.94 ผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่าผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมไม่แตกต่างกัน และพบว่าแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.74$)

คำสำคัญ : แรงจูงใจ, ทัศนคติ, การใช้เวลาว่าง, ศูนย์เยาวชน

Title	THE RELATIONSHIP BETWEEN MOTIVATION AND ATTITUDE IN LEISURE OF THE PARTICIPANTS AT BANGKOK YOUTH CENTER
Author	SIRATCHAYAKORN PHUMPIRIYASAKUL
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Dr. Saravudh Chaividhit

The objective of this research is to examine the relationship between motivation and attitude in the leisure behavior of participants at a youth center in Bangkok. The research population consisted of youth service users in 13 locations, a total of 400. The research instruments had a content consistency between 0.06-1.00. The questionnaire was tested with 30 samples with similar characteristics to the actual sample in order to analyze the validity and reliability of the tools. The confidence interval for the coefficient alpha is 0.80. people and collected the questionnaires. The statistics used in the t-test included value and the data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, an f-test, a dependent t-test LSD, One -Way ANOVA and the Pearson Product Correlation Coefficient. The results found the following: (1) motivation in using the leisure time at youth center service users in Bangkok at a high level, with an average of 3.83, and divided into each aspect of motivation. The social aspect was at a high level, a mean of 3.90, and ability and expertise at a high level, with a mean of 3.87; the avoidance of negative stimuli at a high level with a mean of 3.84; intelligence was at a high level with an average of 3.75 and the overall regarding attitudes to the leisure of the participants at a Bangkok youth center at an agreed level of 3.95 and divided into the perceptions of each aspect. The aspect of feeling was at a high level (agreement) with a mean of 3.96 in the behavior of the level of agreement with a mean of 3.95. In terms of the knowledge component, it had a mean of 3.94. The test results found that the relationship between motivation and attitude in leisure of the participants at Bangkok youth center. In terms of males and females, there was no difference in attitudes to leisure. It was found that the overall motivation for free time were positively correlated with attitudes towards leisure time in general with a statistical significance at a level of .05 at a relatively high level ($r = 0.74$)

Keyword : Motivation, attitude, Leisure, bangkok youth center

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาช่วยเหลือจาก ท่านอาจารย์ ดร.สราวุธ ชัยวิจิตต์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ซึ่งท่านได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้ คำปรึกษาแนะนำ ในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ทุกขั้นตอน ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัล พฤกษ์ พลศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศักติภัทร์ เฉลิมพุฒิพงศ์ อาจารย์ ดร.สุเมธ หนกหลัง อาจารย์ ดร.วิมลมาลย์ สมคะเน อาจารย์ ดร.วณัฐพงศ์ เบญจพงศ์ ที่ได้ให้คำแนะนำ ปรับปรุง แก้ไขเครื่องมือ ในการเก็บแบบสอบถามให้ถูกต้องและสมบูรณ์ที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสำนักนันทนาการและส่งเสริมการเรียนรู้ ผู้อำนวยการ ศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร รวมไปถึงผู้ประสานงานทุกท่าน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

กราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมพงษ์ คุณแม่ช่อนกลิ่น คุ่มช้าง สมาชิกในครอบครัวทุกคน รวมไปถึงเพื่อน ๆ รุ่นพี่ รุ่นน้องทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ เป็นแรงผลักดัน เป็นกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอด ระยะเวลาที่ศึกษาและจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ความสำเร็จ ประโยชน์และคุณค่าอันพึงเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบเป็น เครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการวางรากฐาน ทางการศึกษาแก่ผู้วิจัย ให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาด้วยดี

ศิริชญากรณ์ ภูมิพิริยะสกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ	ด
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	4
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
คำถามการวิจัย	7
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	8
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ	9
ความหมายของแรงจูงใจ	9
ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ	9

ประเภทของแรงจูงใจ	10
องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ	14
ทฤษฎีแรงจูงใจ	16
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ	22
ความหมายของทัศนคติ	22
การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ	25
ทฤษฎีทัศนคติ	26
แนวคิดเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง	31
ความหมายของการใช้เวลาว่าง	31
ลักษณะของการใช้เวลาว่าง	31
ประเภทของการใช้เวลาว่าง	32
ประโยชน์และคุณค่าของการใช้เวลาว่าง	33
ศูนย์เยาวชน	34
ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร	34
วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36
งานวิจัยต่างประเทศ	36
งานวิจัยในประเทศ	39
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	43
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	43
ประชากร	43
กลุ่มตัวอย่าง	43
วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	43

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	48
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 ผลการศึกษา	51
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	110
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	110
วิธีดำเนินการวิจัย.....	110
ขอบเขตของการวิจัย.....	110
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	110
กรอบแนวคิดในการวิจัย	111
คำถามการวิจัย	111
สรุปผลการวิจัย.....	112
การอภิปรายผลการวิจัย	118
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	120
บรรณานุกรม	121
ภาคผนวก.....	126
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ	127
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	129
ภาคผนวก ค หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	135
ประวัติผู้เขียน.....	137

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ (n=400)	52
ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ (n=400)	52
ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพ (n=400)	53
ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามการศึกษา (n=400)	53
ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ (n=400)	54
ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ (n=400)	54
ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามศาสนา (n=400)	55
ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน (n=400)	56
ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านสังคม (n=400)	57
ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ (n=400)	58
ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ (n=400)	59

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านปัญญา(n=400)	60
ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน (n=400)	61
ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความรู้สึก (n=400).....	62
ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านพฤติกรรม (n=400)	63
ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ (n=400).....	64
ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง โดยรวม (n=400).....	65
ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านความรู้สึก (n=400)	66
ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านพฤติกรรม (n=400).....	68
ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ (n=400)	69
ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400)	72
ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD (n=400).....	72
ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านความรู้สึก ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400).....	73

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรม การใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD (n=400).....	76
ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ ฉันรู้สึกว่า กิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็น รายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	77
ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรม การใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	78
ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรม การใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	79
ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ของ ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400).....	80
ตาราง 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม ของ ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	82
ตาราง 30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉันใช้เวลา ว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนใน สังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)	83
ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉัน สนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ใช้บริการศูนย์ เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	84
ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ใช้บริการศูนย์ เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	85

ตาราง 33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๓๓ ขอเข้า ร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	86
ตาราง 34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๓๔ ขอ ทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ ของผู้ใช้บริการ ศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	87
ตาราง 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๓๕ ขอ เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	88
ตาราง 36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๓๖ ขอ ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	89
ตาราง 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๓๗ ขอ ทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	90
ตาราง 38 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๓๘ ขอ ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	91
ตาราง 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๓๙ ขอ ฉันตั้งใจจะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	92
ตาราง 40 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านองค์ประกอบทาง องค์ความรู้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400)	93
ตาราง 41 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ โดยรวม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).	95

ตาราง 42 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	96
ตาราง 43 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	97
ตาราง 44 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ ผู้คนต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	98
ตาราง 45 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนใน สังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)	99
ตาราง 46 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	100
ตาราง 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	101
ตาราง 48 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนใน สังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)	102
ตาราง 49 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	103
ตาราง 50 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400).....	104

ตาราง 51 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400).....	105
ตาราง 52 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400)	106
ตาราง 53 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400)	107
ตาราง 54 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400).....	108

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 แสดงรายชื่อศูนย์เยาวชนและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเข้าทำการเก็บข้อมูล. 44

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทยที่มีความเจริญก้าวหน้า เป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่ทันสมัย มีการเติบโตมากทางด้านการค้าการลงทุน การอุตสาหกรรม รวมไปถึงความพร้อมของเทคโนโลยีและต่าง ๆ อีกมากมาย เป็นเหตุให้มีประชากรทั่วทุกภาคของประเทศพากันย้ายเข้ามาอยู่อาศัยในกรุงเทพมหานคร ไม่ว่าจะเป็นการเข้ามาเพื่อประกอบอาชีพ เพื่อศึกษาต่อ หรือแม้กระทั่งการเข้ามาเพื่อเริ่มต้นการใช้ชีวิตที่สะดวกสบายในชุมชนเมือง การเข้ามาของประชากรจำนวนมากนี้ ส่งผลโดยตรงต่อการเจริญเติบโตทางกายภาพ ทำให้กรุงเทพมหานครมีประชากรอยู่รวมตัวกันอย่างหนาแน่น ด้วยสาเหตุเหล่านี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดปัญหาต่าง ๆ มากมายในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความแออัด ปัญหาการใช้ชีวิตคับคั่ง ปัญหาด้านความเป็นอยู่ ปัญหาการใช้ยาเสพติด ปัญหาการล่องละเมิดทางเพศ หรือจะเป็นปัญหาการก่ออาชญากรรมที่เราสามารถพบเห็นได้ในข่าวสาร และปัญหาอื่น ๆ อีกมากมายในสังคม ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีผลกระทบทางตรงในการพัฒนาประเทศและคุณภาพชีวิตของคนในสังคมเป็นอย่างมาก

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 80 กำหนดให้รัฐบาลส่งเสริมสนับสนุนและช่วยในการพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นการสร้างเสริมสุขภาพอันนำไปสู่ภาวะอันยั่งยืนของผู้คนในสังคม รวมทั้งจัดและส่งเสริมให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานและมีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึง โดยส่งเสริมให้เอกชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาสุขภาพชีวิตและสาธารณสุข ของประชาชนในชุมชน (ปิยราช ขอเหนี่ยวกลาง 2553)

ในการนี้เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในกรุงเทพมหานคร สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยมีการให้บริการทางกีฬาและนันทนาการแก่ประชาชน ซึ่งทางหน่วยงานมีอำนาจหน้าที่ในการอนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่ ฟื้นฟู และบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรม เพื่อเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจ และสร้างการมองเห็นคุณค่าทางเอกลักษณ์ที่ดีของความเป็นไทย ผลักดันและสนับสนุนการให้บริการ การจัดกิจกรรม ทั้งด้านการเล่นดนตรี การเล่นกีฬา กิจกรรมห้องสมุด การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว และยังเป็นสถานที่ในการเรียนรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมหลากหลายรูปแบบ โดยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสำคัญ และยังเน้นด้านการศึกษา วิเคราะห์ วิจัยปัญหาแนวทางการดำเนินงาน และการพัฒนาทางกีฬา

นันทนาการ ศิลปะ และวัฒนธรรม ส่งเสริมให้ประชาชนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สนับสนุนให้มีการทำกิจกรรมร่วมกันและจัดสรรสถานที่เพื่อให้ผู้คนทำกิจกรรมในเวลาว่าง ไม่ว่าจะเป็นศูนย์เยาวชน สวนสาธารณะ กรมพลศึกษา ที่กระจายอยู่ตามเขตต่าง ๆ ทั่วกรุงเทพมหานคร ศูนย์เยาวชนจึงเป็นสถานที่หนึ่งที่สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานคร จัดสรรขึ้นเพื่อให้เป็นสถานที่ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา และการทำกิจกรรมนันทนาการได้ทั้งครอบครัว พร้อมส่งเสริมการจัดกิจกรรมลานชีวิตใหม่ในวันหยุด การเข้าค่ายพักแรมและทัศนศึกษา ศูนย์เยาวชนจึงเป็นศูนย์รวมทางนันทนาการและความสุขของครอบครัวอย่างแท้จริง มีการจัดสรรพื้นที่เพื่อเป็นอาคารกิจกรรมและอาคารกีฬาในร่ม ซึ่งประกอบไปด้วย ห้องประชาสัมพันธ์ ห้องศิลปหัตถกรรม ห้องเรียนดนตรีสากล ห้องเรียนดนตรีไทย ห้องอเนกประสงค์ ห้องเวท เทรนนิ่ง (Weight training) ห้องมินิเธียเตอร์ (Mini theater) ห้องกีฬาป้องกัน ห้องเต้นลีลาศ ในส่วนของอาคารกีฬาในร่ม ประกอบด้วย สนามแบดมินตัน สระว่ายน้ำ โดยให้บริการฝึกสอนขั้นพื้นฐาน ฝึกซ้อม และบริการออกกำลังกาย ปัจจุบันมีศูนย์เยาวชนทั้งหมด 35 ในเขตกรุงเทพมหานคร (สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร 2560)

สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว (2558); อริสรา เสยานนท์ (2560, น.90-91) ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร เป็นสถานที่ที่กรุงเทพมหานครจัดให้เพื่อเป็นสวัสดิการสำหรับชาวกรุงเทพฯ ในการเป็นศูนย์กลางเพื่อการเรียนรู้ด้านกีฬาและนันทนาการที่ได้มาตรฐาน ทันสมัย และสมาชิกทุกคนในครอบครัวสามารถทำกิจกรรมร่วมกันได้อย่างมีความสุข เด็กและเยาวชนมีโอกาสพัฒนาคุณภาพชีวิตและการเรียนรู้นอกกระบวนโรงเรียน เป็นการสร้างโอกาสให้ผู้ใช้บริการได้แลกเปลี่ยนความรู้ การแสดงออก เพิ่มพูนทักษะและประสบการณ์จากการใช้เวลาว่างในการพบปะและทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ทั้งนี้ยังเป็นการเปิดกว้างให้ประชาชนโดยไม่จำกัดเพศและวัยเข้ามาใช้บริการและเรียนรู้ได้ตามอัธยาศัย การบริการของศูนย์เยาวชนยังสอดคล้องกับความต้องการของคนกรุงเทพมหานคร ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและยุคสมัย ทำให้ประชาชนมีความสุขภายใต้สิ่งแวดล้อมที่ดี ซึ่งเป็นไปตามแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปี ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2556 - 2560) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 มหานครเศรษฐกิจและการเรียนรู้ วิสัยทัศน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีของคนกรุงเทพฯ ด้วยกีฬา รวมทั้งสอดคล้องกับนโยบายของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครที่ส่งเสริมด้านความสุขด้วยความสุขที่สร้างสรรค์ โดยเพิ่มพื้นที่สำหรับเยาวชนและประชาชนเพื่อสนับสนุนการทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ ส่งเสริมให้ประชาชนมีความสุขสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา

ปัจจุบันศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานครมีทั้งหมด 35 แห่ง แบ่งการดูแลรับผิดชอบออกเป็น 3 กลุ่มงานนันทนาการ คือ กลุ่มงานนันทนาการ 1 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 15 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนทวีวัฒนา ศูนย์เยาวชนบางแค (เรืองสอน) ศูนย์เยาวชนเกียกกาย ศูนย์เยาวชนจตุจักร ศูนย์เยาวชนบางกอกใหญ่ ศูนย์เยาวชนวัดชัยพฤกษ์มาลา ศูนย์เยาวชนสะพานพระราม8 ศูนย์เยาวชนหลักสี่ ศูนย์เยาวชนคลองเตย ศูนย์เยาวชนวัดโสมนัส ศูนย์เยาวชนเทเวศร์ ศูนย์เยาวชนสวนอ้อย ศูนย์เยาวชนเตชะวณิช ศูนย์เยาวชนวัดจักรแก้วจกณีนี และศูนย์เยาวชนวัดดอกไม้ กลุ่มงานนันทนาการ 2 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 13 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนบางกะปิ ศูนย์เยาวชนสะพานสูง ศูนย์เยาวชนหนองจอก ศูนย์เยาวชนดอนเมือง ศูนย์เยาวชนลุมพินี ศูนย์เยาวชนคลองสามวา ศูนย์เยาวชนคลองกุ่ม ศูนย์เยาวชนบ่อนไก่ ศูนย์เยาวชนบางนา ศูนย์เยาวชนลาดกระบัง ศูนย์เยาวชนมีนบุรี ศูนย์เยาวชนบางเขน และศูนย์เยาวชนวัดธาตุทอง กลุ่มงานนันทนาการ 3 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 7 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนบางขุนเทียน ศูนย์เยาวชนจอมทอง ศูนย์เยาวชนทุ่งครุ ศูนย์เยาวชนสะพานพระราม9 ศูนย์เยาวชนวัดเวฬุราชิน ศูนย์เยาวชนอัมพวา และศูนย์เยาวชนวชิรเบญจทัศ เป็นสถานที่ที่มีอุปกรณ์ที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน รวบรวมกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งด้านกีฬา ดนตรี และนันทนาการ ที่เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในเมืองหลวง

ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจกับทัศนคติในการทำกิจกรรมในเวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน เพื่อนำผลที่ได้ไปเป็นข้อมูลและแนวทางในการพัฒนาสำหรับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับศูนย์เยาวชนในสังกัดเขตกรุงเทพมหานคร และเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในกรุงเทพมหานครให้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และช่วยลดปัญหาในสังคมได้ต่อไปในอนาคต

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบผลของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ทางศูนย์เยาวชน และผู้เกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาด้านการบริการและอื่น ๆ ให้ตรงหรือสอดคล้องตามความต้องการแก่ประชาชนที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศชายและเพศหญิง กำหนดเก็บข้อมูลศูนย์เยาวชนกลุ่มงานนันทนาการ 2 ผู้ให้บริการตลอดปีทั้งด้านนันทนาการและกีฬา ทั้งสิ้นจำนวน 3,645,351 คน (สถิติผู้ให้บริการด้านกีฬา นันทนาการ กิจกรรมพื้นฐาน พัฒนาทักษะ, 2562)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่เข้าใช้บริการศูนย์เยาวชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 384 คน โดยเทียบตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970, pp.118-119) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน เพื่อให้ได้กลุ่มข้อมูลที่สมบูรณ์ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเพิ่มเป็น จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ประชาชนที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 เพศ

1.2 อายุ

2. แรงจูงใจการเข้าใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

2.1 แรงจูงใจทางปัญญาหรือการใช้ความรู้

2.2 แรงจูงใจทางสังคม

2.3 แรงจูงใจทางด้านความสามารถ และความเชี่ยวชาญ

2.4 แรงจูงใจในการกระตุ้นการหลีกเลี่ยง

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทัศนคติในการเข้าใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจ หมายถึง แรงกระตุ้นในตัวบุคคลที่ส่งเสริมให้เกิดความต้องการในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

1.1 แรงจูงใจทางปัญญาหรือการใช้ความรู้ เป็นแรงจูงใจที่ส่งเสริมให้เกิดจินตนาการด้านการเรียนรู้สิ่งรอบตัวโดยการค้นหาความรู้ในมุมมองใหม่ ๆ เป็นการสร้างให้ตนเองได้มีความคิดสร้างสรรค์ มีไอเดียที่ดีอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

1.2 แรงจูงใจทางสังคม เป็นแรงจูงใจในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้คนใหม่ ๆ ที่พบเจอ เรียนรู้การเข้าสังคมเพื่อเป็นการแสดงถึงความรู้และทักษะทางกายภาพให้ผู้อื่นได้เห็น เป็นการรับรู้ถึงความรู้สึกลึกซึ้งและสามารถสร้างความเคารพซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดี

1.3 แรงจูงใจทางด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ เป็นแรงจูงใจที่แสดงถึงทักษะความสามารถ การพัฒนาทักษะทางกายภาพ เพื่อกระตุ้นความสามารถที่ร่างกายมีความชำนาญอยู่แล้วให้มีความคล่องแคล่ว คล่องตัว ทำให้ร่างกายมีความแข็งแรง มีหุ่นที่ดี ทั้งนี้ยังเป็นการท้าทายความสามารถของร่างกายและจิตใจในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ

1.4 แรงจูงใจในการกระตุ้นการหลีกเลี่ยง แรงจูงใจนี้เป็นแรงจูงใจที่หลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ เนื่องจากไม่ได้มีการเตรียมการไว้ก่อน ร่างกายต้องการพักผ่อนอย่างเต็มที่ เป็นการผ่อนคลายร่างกายและจิตใจ บางกลุ่มคนมักชอบอยู่คนเดียวทำกิจกรรมและอื่น ๆ ได้โดยลำพัง ทำให้ใช้ชีวิตช้าลงหลีกเลี่ยงความเร่งรีบและวุ่นวายในวันธรรมดา

2. ทักษะคิด หมายถึง ความเชื่อความรู้สึกลึกซึ้งของบุคคลที่เกิดขึ้นต่อสิ่งต่าง ๆ จากการเรียนรู้เลียนแบบ หรืออาจจะเกิดขึ้นจะแรงขับเคลื่อนเสริม ไม่ได้เกิดขึ้นโดยกำเนิดหรือเกิดขึ้นตามพันธุกรรมสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์ที่พบหรือได้ยินจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

2.1 ทักษะคิดด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ เป็นการส่งเสริมการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ที่สนับสนุนการใช้เวลาว่างที่ชาญฉลาดทั้งต่อตนเองและสังคม สามารถเพิ่มการติดต่อสื่อสารและสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลหนึ่งสู่บุคคลหนึ่ง ถือเป็นการพัฒนาตนเองไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของสุขภาพ การสร้างพลัง สร้างความสุขให้ตนเอง ทั้งนี้ผู้คนต่างก็ต้องมีเวลาที่เป็นเวลาว่างในการทำกิจกรรมใด ๆ เพื่อให้เกิดความผ่อนคลายในการใช้ชีวิตประจำวัน ดังนั้นกิจกรรมการใช้เวลาว่างจึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม

2.2 ทศนคติด้านความรู้สึก เป็นความรู้สึกหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่าง แล้วทำให้รู้สึกดีขึ้นชอบ เวลาในการทำกิจกรรมจะผ่านไปเร็วมาก ผู้เข้าร่วมมีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นการสร้างประสบการณ์ที่มีความสุขสดชื่นและสร้างความพึงพอใจ ทำให้เกิดความรู้สึกไม่สูญเสียเปล่าหลังจากการทำกิจกรรม โดยให้ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างและให้เวลากับการใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสม

2.3 ทศนคติด้านพฤติกรรม เป็นการการบ่งชี้พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของบุคคล ซึ่งจะมีลักษณะที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นการให้เวลากับการใช้เวลาว่างอย่างเต็มที่ที่เป็นประจำอยู่เดิมแล้ว หรือกลุ่มคนที่มีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ส่วนของค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นหากต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายกว่า การพัฒนากิจกรรมให้มีความน่าสนใจทำให้คนมีความต้องการในการเข้าร่วม และส่วนของเวลาว่างที่สามารถเข้ามาใช้กิจกรรมการใช้เวลาว่างได้ บางกลุ่มคนใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมถึงแม้งานจะยุ่งมากก็ตาม บางคนลงทุนในการซื้ออุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง โดยยังมีบางส่วนที่ต้องการให้มีการจัดสรรพื้นที่ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเพื่อเป็นการพัฒนาคนในชุมชนให้มีสุขภาพอนามัยที่ดียิ่งขึ้น

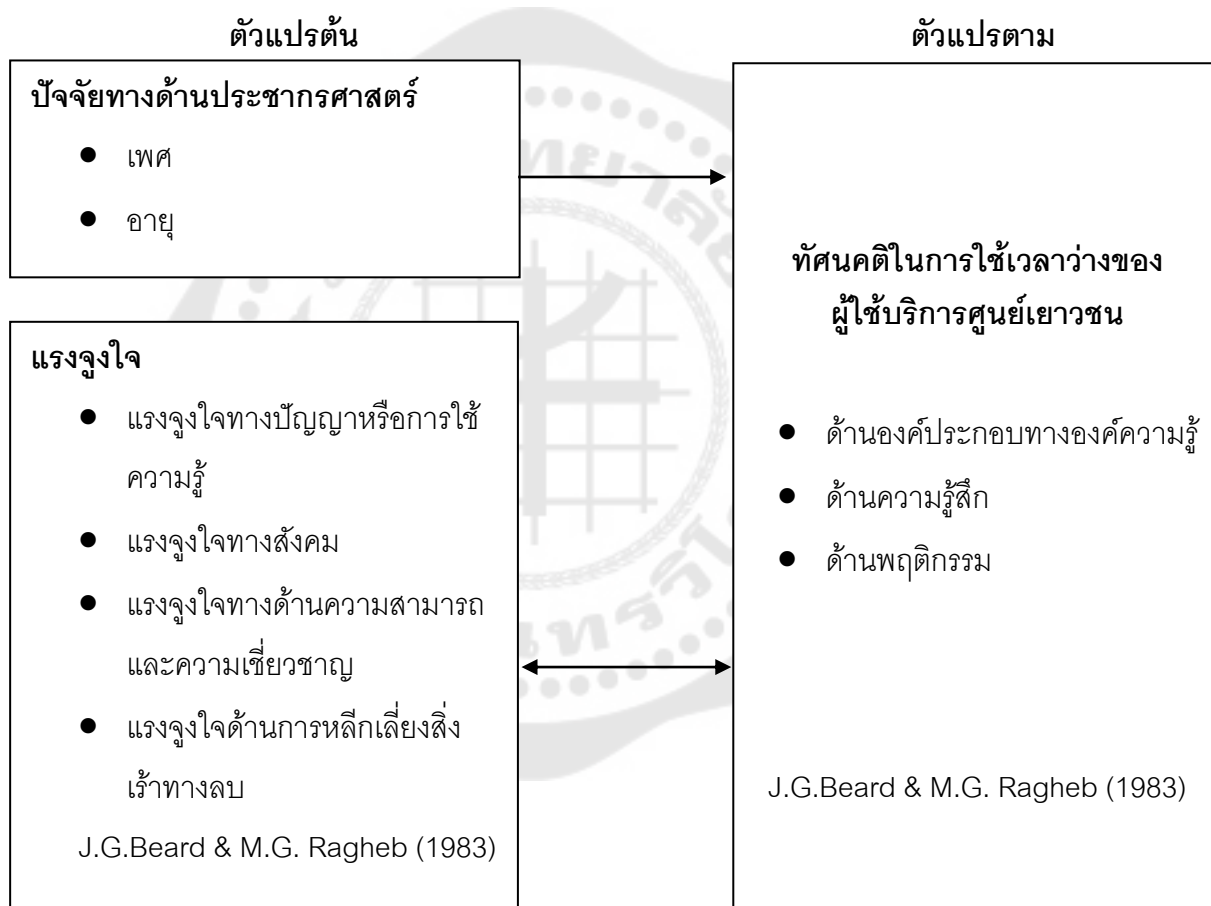
3. การใช้เวลาว่าง หมายถึง กิจกรรมที่ทำในเวลาว่างเว้นจากการปฏิบัติหน้าที่และสามารถทำกิจกรรมที่สนใจอื่นได้ เช่นการออกกำลังกาย ร้องเพลง เต้นรำ วาดรูป เป็นต้น

4. ศูนย์เยาวชนในสังกัดเขตกรุงเทพมหานคร หมายถึง สถานที่ให้บริการทางด้านกีฬาและนันทนาการบริการแก่ประชาชน ส่งเสริมการใช้กิจกรรมเวลาว่างให้เกิดประโยชน์ กระจายอยู่ตามเขตต่าง ๆ ทั่วกรุงเทพมหานคร แบ่งการดูแลรับผิดชอบเป็น 3 กลุ่มงานนันทนาการ คือ กลุ่มงานนันทนาการ 1 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 15 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนทวีวัฒนา ศูนย์เยาวชนบางแค (เรือสโน) ศูนย์เยาวชนเกียกกาย ศูนย์เยาวชนจตุจักร ศูนย์เยาวชนบางกอกใหญ่ ศูนย์เยาวชนวัดชัยพฤกษ์มาลา ศูนย์เยาวชนสะพานพระราม8 ศูนย์เยาวชนหลักสี่ ศูนย์เยาวชนคลองเตย ศูนย์เยาวชนวัดโสมนัส ศูนย์เยาวชนเทเวศร์ ศูนย์เยาวชนสวนอ้อย ศูนย์เยาวชนเตชะวณิช ศูนย์เยาวชนวัดจักรวรรดิแก้วจงกลณี และศูนย์เยาวชนวัดดอกไม้ กลุ่มงานนันทนาการ 2 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 13 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนบางกะปิ ศูนย์เยาวชนสะพานสูง ศูนย์เยาวชนหนองจอก ศูนย์เยาวชนดอนเมือง ศูนย์เยาวชนลุมพินี ศูนย์เยาวชนคลองสามวา ศูนย์เยาวชนคลองกุ่ม ศูนย์เยาวชนบ่อนไก่ ศูนย์เยาวชนบางนา ศูนย์เยาวชนลาดกระบัง ศูนย์เยาวชนมีนบุรี ศูนย์เยาวชนบางเขน และศูนย์เยาวชนวัดธาตุทอง กลุ่มงานนันทนาการ 3 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 7 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนบางขุนเทียน ศูนย์เยาวชน

จอมทอง ศูนย์เยาวชนทุ่งครุ ศูนย์เยาวชนสะพานพระราม9 ศูนย์เยาวชนวัดเวฬุราชิน ศูนย์เยาวชน อัมพวา และศูนย์เยาวชนวชิรเบญจทัศ

5. ผู้ใช้บริการ หมายถึง ผู้ที่เข้ามาใช้บริการตามที่ถูกให้บริการจัดสรรขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการของตน สำหรับงานวิจัยนี้หมายถึงประชาชนที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจำกัดกลุ่มงานศูนย์พัฒนาเยาวชน 2 ทั้งเพศชายและเพศหญิง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำถามการวิจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นอย่างไร

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสนับสนุนแนวทางการศึกษาค้นคว้า เรียงลำดับดังนี้

1. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ
 - 1.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 1.2 ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ
 - 1.3 ประเภทของแรงจูงใจ
 - 1.4 องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
 - 1.5 ทฤษฎีแรงจูงใจ
2. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
 - 2.1 ความหมายของทัศนคติ
 - 2.2 องค์ประกอบของทัศนคติ
 - 2.3 พัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ
 - 2.4 ทฤษฎีทัศนคติ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง
 - 3.1 ความหมายของการใช้เวลาว่าง
 - 3.2 ลักษณะของการใช้เวลาว่าง
 - 3.3 ประเภทของการใช้เวลาว่าง
 - 3.4 ประโยชน์และคุณค่าของการใช้เวลาว่าง
4. เอกสารที่เกี่ยวกับศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร
 - 4.1 ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร
 - 4.2 วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศต่างประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยในประเทศ

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่า “แรงจูงใจ” (Motivation) มีผู้ให้ความหมายและนิยามไว้หลายท่านดังนี้

นกวรณ คณานุรักษ์ (2556, น.46) กล่าวว่าแรงจูงใจคือแรงขับภายในตัวบุคคลหรือบังคับให้เกิดการกระทำตามแรงขับนั้น ๆ ซึ่งแรงขับเกิดจากความกดดันที่มีผลมาจากความจำเป็นที่ไม่ได้รับการตอบสนอง โดยปกติแล้วบุคคลจะพยายามต่อสู้กับความรู้สึกนี้กิดคิดและจิตใจได้สำนึกเพื่อลดความกดดันผ่านพฤติกรรมที่เคยกระทำมาก่อน หน้าที่ที่ช่วยเติมเต็มความจำเป็นและช่วยปลดปล่อยความกดดันที่เกิดขึ้นกับความรู้สึกของตนเอง ซึ่งบุคคลจะมีการเลือกเป้าหมายและรูปแบบของการกระทำเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของตนเองได้นั้นมีผลมาจากการคิดและการเรียนรู้ของบุคคลนั้น ๆ

เดโช สนวนนนท์ (2510, น.176) กล่าวว่าแรงจูงใจคือพฤติกรรมที่ถูกกระตุ้นโดยแรงขับของแต่ละบุคคลมีแนวโน้มไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างใดอย่างหนึ่งและร่างกายอาจจะสมประสงค์ในความปรารถนาอันเกิดจากแรงขับนั้น ๆ ได้

Ornstein A.C. (1998, pp.454-455) กล่าวว่าแรงจูงใจหมายถึงสภาวะที่เป็นแรงกระตุ้นให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมโดยได้รับอิทธิพลจากความจำเป็น ความปรารถนาหรือความต้องการซึ่งมีพลังและผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกไปเพื่อตอบสนองความต้องการจำเป็นเหล่านั้น

Anita E. Woolfolk (1995, p.130) ได้ให้ความหมายของการจูงใจว่าการจูงใจเป็นสภาวะภายในของบุคคลที่ถูกกระตุ้นให้กระทำพฤติกรรมอย่างมีทิศทางและต่อเนื่อง

Michael Domjan (1996, p.199) อธิบายว่าการจูงใจเป็นสภาวะในการกระตุ้นพฤติกรรมการแสดงออกหรือกระตุ้นการทํากิจกรรมของบุคคลนั้น ๆ โดยบุคคลมีความสนใจในการกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

Lovell (1980, p.109) ได้นิยามความหมายของแรงจูงใจ ว่าเป็นกระบวนการชักนำและโน้มน้าวให้บุคคลได้เกิดความพยายามที่จะสนองความต้องการบางอย่างให้สำเร็จลุล่วง

ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ

สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทุไทย (2542, น.98) ได้กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญทั้งในกลุ่มเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศและในกลุ่มเด็กและเยาวชนได้พัฒนาสุขภาพและสมรรถภาพตั้งแต่วัยเยาว์จักได้เป็นทรัพยากรกำลังสำคัญของชาติต่อไป แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสแห่งความสนใจเยาวชนและบุคคลได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาหรือเฝ้หาความสำเร็จ

อริสรา เสงยานนท์ (2560, น.88-89) กล่าวว่าแรงจูงใจมีความสำคัญดังนี้

1. แรงจูงใจช่วยเพิ่มพลังในการทำงานให้บุคคลพลังเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญต่อการกระทำหรือพฤติกรรมของมนุษย์ในการทำสิ่งใด ๆ ถ้าองค์กรหรือหน่วยงานรู้จักสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับพนักงานหรือผู้เข้าร่วมย่อมทำให้สิ่งนั้นประสบผลสำเร็จ
2. แรงจูงใจช่วยเพิ่มความพยายามในการทำงานให้บุคคลความพยายามทำให้บุคคลมีความมานะคิดหาวิธีการนำความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของตนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่องานให้มากที่สุด
3. แรงจูงใจช่วยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานของบุคคล ก่อให้เกิดการค้นพบช่องทางการดำเนินงานที่ดีกว่า แรงจูงใจนั้นจะช่วยให้การทำงานของคนในองค์กรบรรลุถึงจุดเป้าหมายที่ตั้งไว้
4. แรงจูงใจช่วยเสริมสร้างคุณค่าของความเป็นคนที่สมบูรณ์ให้บุคคลบุคคลที่มีแรงจูงใจในการดำเนินชีวิตจะเป็นบุคคลที่มีความมุ่งมั่นก่อให้เกิดความเจริญและความก้าวหน้าจัดว่าบุคคลผู้นั้นมีจรรยาบรรณในการใช้ชีวิต

ประเภทของแรงจูงใจ

สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทุไทย (2542, น.101-102) ได้กล่าวไว้ว่า นักจิตวิทยาได้ใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการจำแนกประเภทของแรงจูงใจ วิธีการหนึ่งคือแบ่งออกตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานทางด้านร่างกาย ติดตัวมาแต่กำเนิดไม่ใช่เป็นการเรียนรู้หรือประสบการณ์
2. แรงจูงใจขั้นทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากสังคม และการเรียนรู้หรือประสบการณ์

นักจิตวิทยาบางกลุ่มมีความเห็นว่า วิธีการแบ่งแรงจูงใจตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจนั้น ยังไม่สามารถแบ่งให้ครอบคลุมแรงจูงใจทุกชนิดได้ นักจิตวิทยากลุ่มนี้คือซิงเกอร์ (citing Singer, 1982) ฟอสเตอร์ (Foster, 1975) จึงแบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภทด้วยกันคือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความรู้สึกร้อน ความรู้สึกหนาว เป็นต้น
2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motives) เป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และไม่ได้เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย เช่น ความต้องการที่

จะเคลื่อนไหว หรือต้องการที่จะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ความต้องการอยากรู้ อยากเห็น การต้องการความรัก ความอบอุ่น เป็นต้น

3. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ การรับรู้ โดยไม่ได้ติดตัวมาแต่กำเนิด เกิดขึ้นจากการที่บุคคลไปสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม

นอกจากนี้ยังมีนักจิตวิทยาบางกลุ่ม ได้จัดประเภทของแรงจูงใจออกตามหลักการแสดงออกของพฤติกรรมได้เป็น 2 ประเภท (Taylor and Luthan, 1959)

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motives) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการกีฬาเป็นแรงจูงใจในการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motives) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันภายนอกหรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวนักกีฬา เช่น เงินทอง รางวัล ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคมเป็นตัวกระตุ้น ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคม

อริสรา เสยานนท์ (2560, น.90-91) ได้ให้ความหมายของประเภทของแรงจูงใจไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ผลักดันจากภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจจะเป็นเจตคติ ความคิด ความสนใจ ความตั้งใจ การมองเห็นคุณค่า ความพอใจ ความต้องการ เป็นต้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) แรงจูงใจภายนอกเป็นสิ่งที่สร้างแรงผลักดันภายนอกตัวบุคคลเพื่อกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม อาจจะเป็นการได้รับของรางวัล เกียรติยศชื่อเสียง คำชื่นชม หรือการยกย่อง แรงจูงใจนี้มักไม่เป็นแรงจูงใจที่ไม่ถาวร เพราะบุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายนอกนี้ จะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจที่ตนจะได้รับเท่านั้น เช่น ถ้าพนักงานขายอดขายให้กับบริษัทตัวได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ พนักงานจะได้รับโบนัสเพิ่ม

ธีระชน พลโยธา (2560, น.112-114) ได้ให้ความหมายประเภทแรงจูงใจทางสังคมว่า คนเรามีความต้องการทางจิตวิทยามากน้อยต่างกัน สาเหตุเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ของบุคคลในสังคมที่เขาเจริญเติบโตขึ้นมา การได้รับการอบรมสั่งสอนจากทางบ้าน โรงเรียน การเห็นแบบอย่างแล้วเลียนแบบ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังเกิดความต้องการหรืออิทธิพลของกลุ่มหรือสังคมนั้น ๆ ก็เป็นไปได้ เมื่อเกิดการขาด ก็จะมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรม แรงจูงใจทางสังคมมีหลายประการเช่น

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2544) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่น บากบั่น ฝ่าฟันอุปสรรค เพื่อทำความดีและทำงานอย่างขยันขันแข็ง ตามเป้าหมายที่วางไว้

บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นผู้รู้จักสร้างแรงจูงใจให้ตนเองทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนเองต้องการอย่างสม่ำเสมอ โดยการกระตุ้นให้ตนเองมีความพยายาม วิริยะอุตสาหะ สามารถตรากตรำทำงาน ฝ่าฟันสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรค มุ่งสู่เป้าหมายอย่างมีพลัง มีความตั้งใจมั่น เพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะทำงานเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือให้ได้อะไรที่ดียิ่งขึ้นไปอีกเพื่อความสุขของตนเอง ลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เช่น ตั้งจุดมุ่งหมายหรือตั้งระดับความคาดหวังไว้สูงทำอะไรมีแผนงาน มีความมานะบากบั่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ พยายามไปให้ถึงจุดมุ่งหมายที่ตนเองได้วางไว้

คนเรามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง – ต่ำ มาก – น้อย แตกต่างกันไป อาจมีสาเหตุจากการที่มีบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ทำให้มีแบบอย่างที่ดีให้ลูกพยายามเลียนแบบ นอกจากนี้ยังคาดหวังให้ลูกประสบความสำเร็จสูง โดยตั้งมาตรฐานในเรื่องต่าง ๆ ไว้สูงอีกด้วย มีการสนับสนุนส่งเสริมให้กำลังใจและควบคุมบ้างเป็นบางครั้ง เพื่อให้เด็กได้ทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ วิธีการเลี้ยงดู บรรยากาศในบ้านเป็นแบบประชาธิปไตย ยอมรับเด็กฝึกหัดเด็กให้รู้จักช่วยเหลือตัวเองได้ตั้งแต่เล็ก ตามวัย ตามความพร้อม และให้การเสริมแรง ในรูปแบบของคำชม ความสนใจ ความใส่ใจ เวลาที่เด็กทำอะไรสำเร็จแม้จะเล็กน้อยก็ตาม ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจ มีกำลังใจ เป็นแรงจูงใจที่อยากจะทำอะไรให้สำเร็จต่อไปอีก

แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์

ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์จะมีลักษณะสำคัญคือ เมื่อทำสิ่งใดเป้าหมายก็เพื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ไม่มีความทะเยอทะยาน มีความเกรงใจสูง ไม่กล้าแสดงออก หลีกเลียงการโต้แย้ง มักจะคล้อยตามผู้อื่น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มักจะเป็นผู้ที่โอ้อวดอารมณ์ เป็นที่รักของคนรอบข้าง มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซึ่งเมื่อศึกษาจากลักษณะครอบครัวแล้วผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มักจะมีครอบครัวที่อบอุ่น บรรยากาศในบ้านจะไม่มีเรื่องของการแข่งขัน ผู้ปกครองไม่มีลักษณะข่มขู่ พี่น้องมีความรักและความสามัคคีกันเป็นอย่างดี

แรงจูงใจใฝ่อำนาจ

ผู้มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจจะมีลักษณะสำคัญคือ ชอบที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่น ซึ่งในบางที่อาจจะแสดงออกมาในลักษณะของความก้าวร้าว มักจะต่อต้านสังคม แสวงหาชื่อเสียง ชอบเป็นผู้นำทั้งในด้านการทำงาน ด้านร่างกาย และอุปสรรคต่าง ๆ สำหรับผู้มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจนั้นพบว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจนี้โดยส่วนใหญ่มักจะพัฒนามาจากความรู้สึกว่าตนเองขาดในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็แล้วแต่ แล้วส่งผลทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย จากนั้นจึงพยายามสร้างปมเด่นขึ้นมาเพื่อชดเชยกับสิ่งที่ตนเองขาด

แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว

ผู้มีแรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าวจะมีลักษณะสำคัญคือ มักจะยึดถือเอาความคิดเห็นหรือความสำคัญของตนเองเป็นใหญ่ ชอบกระทำรุนแรงกับผู้อื่น ทั้งการทำร้ายทางร่างกายหรือทางคำพูด ผู้ที่มีลักษณะแรงจูงใจแบบนี้มักเป็นผู้ที่ได้รับการดูแลแบบเข้มงวดมากจนเกินไป ซึ่งบางครั้งพ่อแม่อาจจะใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงเกินไป ส่งผลให้เด็กหาทางระบายออกกับผู้อื่น หรืออาจจะเนื่องจากการเลียนแบบบุคคลหรือจากสื่อต่าง ๆ เป็นต้น

แรงจูงใจใฝ่พึ่งพา

ผู้มีแรงจูงใจใฝ่พึ่งพาจะมีลักษณะสำคัญคือ ไม่มีความมั่นใจในตนเองไม่กล้าเสี่ยง ไม่กล้าตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเองมักจะลังเล ต้องการความช่วยเหลือและกำลังใจจากผู้อื่นอยู่เสมอ สาเหตุของการมีแรงจูงใจแบบนี้เพราะการเลี้ยงดูที่ทะนุถนอมมากเกินไป ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้ช่วยเหลือตนเอง มีการห้ามปรามแบบไม่มีเหตุและผลประกอบ เป็นผลให้เด็กขาดความกล้าเกิดความหวาดเกรง ไม่เป็นตัวของตัวเอง และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์ (2556, น.146-147) ให้ความหมายของประเภทของแรงจูงใจไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ มิได้เกิดจากการเรียนรู้ แต่เกิดขึ้นมาด้วยวุฒิภาวะหรือสภาพร่างกาย แรงจูงใจปฐมภูมิบางครั้งเรียกว่าแรงขับ (Drive) หรือแรงจูงใจในด้านสรีระ (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของร่างกาย เป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่นแรงขับแห่งความหิว (Hunger Drive) แรงขับแห่งความกระหาย (Thirst Drive) แรงขับแห่งการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด (Pain Reduction Drive) ฯลฯ นอกจากนั้นยังมีแรงจูงใจอีก 2 ประเภทที่ถือว่าเป็นแรงจูงใจปฐมภูมิ เช่นแรงจูงใจทางเพศ (Sex Motive) และแรงจูงใจแห่งความเป็นแม่ (Maternal Motive) ถึงแม้ว่าแรงจูงใจ 2 ประเภทนี้จะไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต แต่จำเป็นต่อการดำรงพันธุ์

2. แรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary Motives, Psychosocial Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Learned Motive) แรงจูงใจชนิดนี้มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีระ กล่าวคือ ถึงแม้แรงจูงใจประเภทนี้ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต แต่ก็มีความสำคัญต่อทุกข์สุขทางจิตใจและความสามารถในการปรับตัวเข้าสังคม บางครั้งจึงเรียกว่า แรงจูงใจทางจิตสังคม (Psychosocial Motives) แรงจูงใจประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

2.1 แรงจูงใจทางจิตใจ (Psychosocial Motives) ได้แก่แรงจูงใจใฝ่ความรักและความเอาใจใส่จากบุคคลอื่น (Affection Motives) แรงจูงใจในการยอมรับ (Approval Motive) แรงจูงใจใฝ่ความมั่นคง (Security Motive) ฯลฯ

2.2 แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) แรงจูงใจประเภทนี้มีจุดเริ่มต้น ส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และเป้าหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่นที่มีต่อเรา เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) แรงจูงใจใฝ่พึ่งพา (Dependency Motive) แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) ฯลฯ

นอกจากนั้นแรงจูงใจยังสามารถแบ่งโดยยึดหลักปัจจัยจูงใจได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motives) เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการที่จะกระทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก แต่เกิดจากปัจจัยจูงใจภายในตัวบุคคล เช่น ความภูมิใจ ความสุขใจ ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ความอึดเอิบใจ ฯลฯ

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motives) เป็นสภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก ทำให้มองเห็นเป้าหมาย กระตุ้นเร้าให้บุคคลเกิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย ปัจจัยจูงใจจากภายนอก ได้แก่ เงิน เหยียดตรา ปริญญาบัตร ตำแหน่ง ฯลฯ

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2556, น.159-160) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างแรงจูงใจจะประสบผลสำเร็จได้ ผู้จูงใจจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. ลักษณะส่วนบุคคล (Personal Characteristics) เนื่องจากแต่ละคนจะมีเอกลักษณ์ประจำตัวแตกต่างกันไป การสร้างแรงจูงใจให้กับบุคคลนั้นจำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 ความต้องการ (Needs) เป็นภาวะการณ์ขาดสมดุลภายในร่างกายของบุคคล ซึ่งอาจจะเป็นทางกายหรือทางจิตใจก็ได้ ภาวะดังกล่าวจะทำให้บุคคลพยายามที่จะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งเพื่อให้ร่างกายเกิดความสมดุล

1.2 ทศนคติ (Attitude) เป็นความเชื่อและความรู้สึกเชิงประมาณค่าของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งผ่านเข้ามาในประสบการณ์ของบุคคล ความรู้สึกเชิงประมาณค่านี้นี้เป็นไปได้ทั้งทางบวกหรือลบ และมีผลทำให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ออกมา

1.3 ค่านิยม (Value) ค่านิยมประจำตัวบุคคลจะเป็นตัวจูงใจให้บุคคลเลือกทำกิจกรรม หรืออยากกระทำกิจกรรมต่าง ๆ แตกต่างกันไป เช่น ค่านิยมเกี่ยวกับการเลือกคู่ครอง ค่านิยมเกี่ยวกับการแต่งกาย ฯลฯ

1.4 ความวิตกกังวล (Anxiety) ความวิตกกังวลจะมีผลต่อความสามารถทางการเรียนรู้การกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ต่ำกว่าคนอื่นที่มีความวิตกกังวลต่ำ และคนที่ตกอยู่ในภาวะวิตกกังวลจะถูกระงับไว้ได้ง่ายกว่าคนที่อยู่ในภาวะปกติ ความวิตกกังวลจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งสำหรับการจูงใจ

1.5 ความตั้งใจ (Intention) ความตั้งใจและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กัน และมีเหตุผลต่อความสำเร็จของการทำกิจกรรม คนที่มีความตั้งใจสูงจะทำให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ สูงกว่าคนที่มีความตั้งใจต่ำ

2. ภาวะแวดล้อมทางสังคม (Society) ได้แก่ สิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมที่มีอยู่ในสังคมนั้น ๆ เช่น กฎระเบียบ ข้อบังคับ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ศาสนา และวัฒนธรรมประจำสังคม รวมถึงสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้แต่ละคนมีการพัฒนาเอกลักษณ์ประจำตัวที่แตกต่างกัน และมีผลต่อแรงจูงใจด้วย

3. สถานการณ์ต่าง ๆ แต่ละสิ่งแวดล้อม (Situation) บรรยากาศในแต่ละสถานการณ์จะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน บางสถานการณ์สามารถทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกตื่นเต้น มีกำลังใจในการทำกิจกรรม ในขณะที่บางสถานการณ์อาจทำให้เกิดความรู้สึกสับสน มึนงง หดหู่ หรือหมดกำลังใจในการทำกิจกรรม การสร้างบรรยากาศเพื่อให้เกิดแรงจูงใจสามารถกระทำได้ 3 ลักษณะ คือ

3.1 การแข่งขัน (Competition) เป็นการสร้างบรรยากาศเพื่อให้เกิดความรู้สึกต้องการเอาชนะ ทำตัวให้ดีขึ้น หรือทำตัวให้เหนือกว่าคนอื่น การแข่งขันมี 2 ลักษณะ คือ

การแข่งขันกับตนเองและการแข่งขันกับผู้อื่น การสร้างบรรยากาศของการแข่งขันเป็นวิธีการกระตุ้นให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดีอีกวิธีหนึ่ง

3.2 ความร่วมมือ (Collaboration) เป็นการสร้างบรรยากาศเพื่อให้เกิดความผูกพัน ความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจในการทำงาน บรรยากาศของการเกิดอารมณ์ร่วมนี้จะเป็นตัวจูงใจให้บุคคลเกิดความรู้สึกพร้อมและเกิดกำลังใจในการทำงาน

3.3 การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) การทำงานใด ๆ ก็ตามถ้ามีการวางแผนไว้ล่วงหน้า มีเป้าหมายที่ชัดเจน ย่อมเป็นการสร้างแรงจูงใจให้บุคคลพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่ตนคาดหวังไว้

4. ลักษณะของสิ่งจูงใจ (Characteristics of Motivation) เป็นการสร้างหรือการสรรหาสิ่งเสริมแรง เพื่อจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรมตามต้องการมี 2 ลักษณะ คือ การให้รางวัลและการลงโทษ

กึ่งแก้ว ทรรศน์พระวงศ์ (2556, น.167) องค์ประกอบที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ คือ 1. องค์ประกอบด้านชีวภาพ (Biological Factors) ได้แก่ การทำงานของร่างกาย เช่น ต่อมไร้ท่อและระบบประสาท โดยเฉพาะ Hypothalamus มีการวิจัยพบว่า มีบทบาทอย่างมากเกี่ยวกับแรงจูงใจพื้นฐานต่าง ๆ เช่น ความต้องการอาหาร ความต้องการน้ำ ความต้องการอุณหภูมิที่พอเหมาะ และความต้องการทางเพศ เป็นต้น 2. องค์ประกอบด้านสัญชาตญาณ (Instinct Factors) เป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด มีในมนุษย์ทุกคน ได้เกี่ยวข้องกับความต้องการทางกายภาพหรือการเรียนรู้ แต่เป็นปฏิกิริยาที่ร่างกายต้องตอบสนองต่อสิ่งเร้า เช่น อยากรู้ อยากเห็น และอยากเคลื่อนไหว เป็นต้น 3. องค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive Factors) ดังได้กล่าวแล้วว่ามนุษย์ต้องมีความคิด เช่น คิดว่ากำลังทำอะไร จะทำอะไร เป็นต้น การคิดมักจะสัมพันธ์กับการสัมผัสและความจำหรือประสบการณ์ที่รับได้ ดังนั้น แรงจูงใจที่จะทำสิ่งต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นจากการที่มนุษย์มีความคิดนั่นเอง 4. องค์ประกอบด้านการเรียนรู้ (Learning Factors) จากการที่มนุษย์ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวทำให้เกิดแรงจูงใจในรูปแบบต่าง ๆ ได้ ซึ่งเป็นผลจากสังคมที่อาศัยอยู่ เช่น แรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จ แรงจูงใจที่จะมีอำนาจ แรงจูงใจที่จะสัมพันธ์กับผู้อื่น

ทฤษฎีแรงจูงใจ

สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทุไทย (2542, น.102-121) กล่าวว่า มีทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาอยู่ 4 ทฤษฎี ดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจแบบประเมิน

แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตนเองโดยไม่มีรางวัลหรือผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการกีฬา ก็คือเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน และแรงจูงใจแบบประเมิน เป็นแรงจูงใจประเภทหนึ่งที่เกิดจากภายใน ต้องการความรู้สึกว่ามีความสามารถและเป็นผู้กำหนดต่อสถานการณ์ องค์ประกอบที่สำคัญคือความรู้สึกควบคุมและประเมินข้อมูล

1.1 ความรู้สึกควบคุม หมายถึง การให้แรงเสริมภายนอกอาจจะเปลี่ยนแรงจูงใจ เมื่อมีคนเล่นกีฬาแบบมีแรงจูงใจภายในจะเล่นเพื่อความสนุกที่แท้จริง แรงจูงใจภายนอกเป็นแรงที่ทำให้เกิดการกระทำต่าง ๆ เพื่อสิ่งของ เงินรางวัล และชื่อเสียง ถ้าเล่นกีฬาเพื่อรางวัลหรือการแข่งขันอย่างเดียว แรงจูงใจภายในก็ไม่เกิดขึ้นหรือไม่มีความสำคัญการประเมินข่าวสารเป็นกระบวนการที่มีรางวัลหรือสิ่งเร้าภายนอกซึ่งมีผลต่อแรงจูงใจภายใน องค์ประกอบที่สำคัญของการประเมินข่าวสารคือ การประเมินข่าวสารว่ารางวัลมีผลต่อการรับรู้ว่ามีความสามารถและเป็นตัวกำหนดการกระทำของตน

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงขับหรือสิ่งเร้าที่ทำให้บุคคลมีความมุ่งมั่นพยายามที่จะไปให้ถึงเป้าหมาย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่สำคัญ 2 ทฤษฎีดังนี้

2.1 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์และแอทกินสัน (McClelland & Atkinson) ได้อธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการความสำเร็จอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งมีปัจจัยบ่งชี้คือ ตัวความต้องการสำเร็จ ซึ่งลักษณะของผู้ที่ประสบความสำเร็จสูง ได้แก่

2.1.1 มีความกล้าเสี่ยงพอประมาณ คนที่ประสบความสำเร็จสูงต้องมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณเพื่อให้ได้ผลตอบแทนความสำเร็จและโอกาสของความสำเร็จด้วย

2.1.2 มีข้อมูลข่าวสารทันต่อเหตุการณ์ นอกจากจะมีความกล้าเสี่ยงพอประมาณ บุคคลจะต้องเลือกหรือสรรหาข้อมูลย้อนกลับทันต่อเหตุการณ์ทันทีทันใด เพื่อจะประเมินค่าสิ่งที่ตนกระทำและพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงมุ่งสู่ความสำเร็จ

2.1.3 การประสบความสำเร็จในงาน การที่บุคคลจะประสบความสำเร็จขั้นสูงสุดจะต้องมีประสบการณ์ความสำเร็จในงานหรือการแสดงออก มีความพึงพอใจ และมีความต้องการในงานมากกว่าสินจ้าง รางวัล และค่าตอบแทน

2.1.4 มีความหมกมุ่นในงาน บุคคลที่จะประสบความสำเร็จสูงย่อมมีนิสัยที่หมกมุ่นกับงาน กล่าวคือเมื่อเริ่มต้นทำงานแล้วจะสานต่อจนกระทั่งสำเร็จไม่กระทำครั้ง ๆ กลาง ๆ

2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาร์เตอร์ (Harter's Competence Motivation Theory) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่ได้จากความรู้สึกว่าตนมีความสามารถและทำอะไรที่ยากขึ้นได้ ก็ต้องการที่จะทำหรือฝึกอะไรที่ยากกว่า การสร้างเสริมการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถอาจจะกระทำไดดังนี้

2.2.1 การประสบผลสำเร็จ นักกีฬาควรถูกฝึกให้มีการรับรู้ความสำเร็จทั้งในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน ไม่ใช่การทำจนสำเร็จ หรือแพ้ชนะ แต่ควรเน้นที่ความพยายามที่จะกระทำเพื่อให้บรรลุตามจุดหมายที่ตั้งไว้ และควรเป็นจุดหมายที่ยากขึ้นและทำได้

2.2.2 โดยใช้คำพูดกระตุ้น เพื่อให้กำลังใจเป็นการพูดเพื่อให้กำลังใจ ความเชื่อมั่น จากโค้ช เพื่อน และคนใกล้ชิดเป็นการให้ผลย้อนกลับไปในทางบวก ก่อนลงแข่งขัน หรือขณะฝึกซ้อมทักษะใหม่ ๆ

2.2.3 โดยการให้สังเกตและเลียนแบบจากแม่แบบ โดยการใช้นักคนที่มีความรู้ เพศ และระดับความสามารถใกล้เคียงกันมาเป็นแม่แบบ เพื่อเปรียบเทียบและเห็นวิธีการ เพื่อเสริมความมั่นใจที่จะทำการฝึกซ้อม

2.2.4 โดยการกระตุ้นทางอารมณ์ในการเล่นให้ได้ผลสูงสุดนั้น ควรมีระดับของแรงกระตุ้นที่พอเหมาะไม่ให้อยู่ในระดับสูงหรือต่ำเกินไป ดังนั้นการจัดปรับระดับแรงกระตุ้น เป็นสิ่งที่จะช่วยให้การฝึกซ้อมและแข่งขันได้ผลสูงสุด

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ เป็นการที่มนุษย์หาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน โดยพยายามหาเหตุของการกระทำนั้น ๆ ซึ่งมีผลเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจนั่นเอง ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบภายในและองค์ประกอบภายนอกหรือทั้งสองอย่างในการที่จะอธิบายความสามารถหรือความพยายาม เพื่อที่จะอธิบายถึงความตั้งใจหรือความมุ่งมั่น องค์ประกอบภายนอกคือ ความยากของงานหรือโชค องค์ประกอบภายในคือ ความสามารถและความพยายาม

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย มีกระบวนการและองค์ประกอบหรือตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดเป้าหมายที่ดีหรือเหมาะสมไว้ 3 ประการคือ

4.1 ผลกระทบต่อการกำหนดเป้าหมายต่อทิศทาง ความเข้มข้นของงาน ความเพียรพยายาม และการพัฒนากลยุทธ์ในการพัฒนางานให้ดีขึ้น

4.2 องค์ประกอบทั้ง 4 ประการ มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายและงาน

4.3 องค์ประกอบทางสถานการณ์

5. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's hierarchy of Needs) (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย 2554, น.25-27) นักจิตวิทยาผู้ตั้งทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางได้ลำดับขั้น (Hierarchy) ความต้องการของเราไว้ 5 ลำดับ

5.1 ความต้องการทางด้านสรีระ เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อการอยู่รอด เช่นความต้องการในเรื่องอาหาร น้ำดื่ม หรือความต้องการทางเพศ

5.2 ความต้องการทางด้านความปลอดภัย ทันทีที่ร่างกายได้รับการตอบสนอง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยก็จะเกิดขึ้น ความต้องการดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการป้องกันให้เกิดความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับร่างกาย

5.3 ความต้องการทางสังคม เมื่อความต้องการทางด้านร่างกายและความมั่นคงปลอดภัยได้รับการตอบสนอง โดยความต้องการทางสังคมจะเป็นสิ่งจูงใจต่อพฤติกรรมของคน ซึ่งโดยปกติมนุษย์มีความต้องการในอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเดิมอยู่แล้ว ซึ่งจะทำให้เห็นว่าความต้องการทางด้านนี้จะเป็นความต้องการในการอยู่ร่วมกัน มีการยอมรับจากบุคคลอื่น และมีความรู้สึกที่ตนเองเป็นหนึ่งในกลุ่มทางสังคมนั้น

5.4 ความต้องการที่จะมีชื่อเสียงหรือฐานะที่โดดเด่นหรือการได้รับการยกย่องสรรเสริญ เป็นความต้องการระดับสูงเกี่ยวกับความมั่นใจในตนเองในเรื่องของความรู้ความสามารถ มีความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องสรรเสริญและความต้องการในการตระหนักถึงความสำคัญของตนเองหรือความต้องการทางด้านสถานภาพ

5.5 ความต้องการที่แท้จริงของตนเองหรือความต้องการสมหวังในชีวิต เป็นความต้องการในระดับสูงสุดของชีวิตมนุษย์ เป็นความต้องการให้ความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างตามความนึกคิดของตนเอง เมื่อบุคคลใดก็ตามได้พิจารณาบทบาทในชีวิตของเขาแล้วว่าจะดำเนินไปอย่างไร เขาก็จะพยายามนำพาชีวิตของเขาเองให้ไปในทางที่ดีที่สุดตามที่เขาคาดหมายได้

6. ทฤษฎี ERG (ERG Theory) (Clayton Alderfer, 1940 อ้างอิงในจิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์, 2556, น.156-157) กล่าวว่า ความต้องการมีอิทธิพลต่อการแสดงของมนุษย์ คล้ายกับมาสโลว์ แต่ได้ย่อความต้องการลงเหลือ 3 กลุ่มใหญ่ ดังต่อไปนี้

6.1 ความต้องการเพื่อการดำรงชีวิต เป็นความต้องการทางกายภาพและความต้องการทางวัตถุที่ช่วยให้มนุษย์มีชีวิตอยู่รอดได้ เช่น อาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย นอกจากนี้ ค่าแรงงาน ความมั่นคง สวัสดิการ ความปลอดภัยก็จัดอยู่ในกลุ่มนี้

6.2 ความต้องการด้านความสัมพันธ์เป็นความต้องการที่รวมถึงความต้องการทางสังคม เช่น การได้รับการยอมรับและรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในการสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การมีชื่อเสียง และการได้รับการยกย่องจากสังคม

6.3 ความต้องการด้านความงอกงาม เป็นความต้องการทั้งหมดเกี่ยวกับการพัฒนาตนเอง ความก้าวหน้าในวิชาชีพ ความภาคภูมิใจในตนเอง ตลอดจนการเข้าใจตนเอง และการใช้ศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่

7. ทฤษฎีความต้องการของเมอเรย์ (Henry murray อ้างอิงในกิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ 2556, น.171-172) กล่าวว่า มนุษย์มีพฤติกรรมต่าง ๆ เพราะแรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการพื้นฐาน 28 ประการดังต่อไปนี้

- 7.1 Abasement หมายถึง ความต้องการยอมรับผิวยอมรับโทษ
 - 7.2 Achievement หมายถึง ความต้องการความสำเร็จ
 - 7.3 Affiliation หมายถึง ความต้องการเป็นมิตรและสนิทสนมกับผู้อื่น
 - 7.4 Aggression หมายถึง ความต้องการก้าวร้าวและทำลาย
 - 7.5 Autonomy หมายถึง ความต้องการอิสระ เป็นตัวของตัวเอง
 - 7.6 Acquisition หมายถึง ความต้องการสมบัติต่าง ๆ
 - 7.7 Avoidance of blame หมายถึง ความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือการถูกลงโทษ
 - 7.8 Avoidance of Inferiority หมายถึง ความต้องการหลีกเลี่ยงจากความอับอายทั้งหลาย
 - 7.9 Counteraction หมายถึง ความต้องการเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ
 - 7.10 Construction หมายถึง ความต้องการจัดระบบ
 - 7.11 Conservation หมายถึง ความต้องการซ่อมแซมและรักษาสินทรัพย์ต่าง ๆ
 - 7.12 Contrariness หมายถึง ความต้องการแตกต่างจากผู้อื่น
 - 7.13 Cognizance หมายถึง ความต้องการรู้และเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ
 - 7.14 Defensiveness หมายถึง ความต้องการปกป้องตนเองจากการถูกตำหนิ
 - 7.15 Deference หมายถึง ความต้องการยอมรับนับถือหรือยกย่องผู้อื่น
- เหนือกว่า

ผู้อื่น

7.16 Dominance หมายถึง ความต้องการมีอิทธิพลหรืออำนาจเหนือ

7.17 Exhibition หมายถึง ความต้องการสร้างความประทับใจแก่ผู้อื่น

7.18 Exposition หมายถึง ความต้องการที่จะอธิบายหรือบรรยาย

7.19 Inviolacy หมายถึง ความต้องการรักษาชื่อเสียงและศักดิ์ศรีของตน

7.20 Nurturance หมายถึง ความต้องการช่วยเหลือผู้อื่น

7.21 Orderliness หมายถึง ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย

7.22 Play หมายถึง ความต้องการสนุกสนาน

7.23 Rejection หมายถึง ความต้องการเพิกเฉยจากสิ่งทั้งปวง

7.24 Recognition หมายถึง ความต้องการเป็นที่ยอมรับนับถือจากผู้อื่น

7.25 Retention หมายถึง ความต้องการสะสมหรือหวงแหน

7.26 Semblance หมายถึง ความต้องการที่จะเหมือนและเลียนแบบ

ผู้อื่น

7.27 Succorance หมายถึง ความต้องการขอความช่วยเหลือและเห็นใจ

จากผู้อื่น

7.28 Superiority หมายถึง ความต้องการเด่นกว่าผู้อื่น

8. ทฤษฎีความต้องการความสุขส่วนตัว (Hedonistic Theory) (อภรม สนิบาต , ม.ป.ป.) ให้ความหมายของทฤษฎีนี้ไว้ว่า มนุษย์ทุกคนบนโลกใบนี้ล้วนแล้วแต่ต้องการความสุข จึงต้องแสวงหาความสุขเพื่อตอบสนองความต้องการของตน การแสวงหาเหล่านี้จึงนับได้ว่าเป็น การสร้างแรงจูงใจหรือตัวกระตุ้นให้มนุษย์ทุกคนได้มีการเสาะหาหรือแสดงออกมาในหลาย ๆ รูปแบบต่างต่างกันไปตามรายบุคคล

จากทฤษฎีและแนวคิดแรงจูงใจดังกล่าว ผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง แรง กระตุ้นในตัวบุคคลที่ส่งเสริมให้เกิดความต้องการในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ให้บรรลุ เป้าหมายที่ตั้งไว้ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือแรงจูงใจทางปัญญาหรือการใช้ความรู้ เป็นแรงจูงใจที่ ส่งเสริมให้เกิดจินตนาการด้านการเรียนรู้สิ่งรอบตัวโดยการค้นหาความรู้ในมุมมองใหม่ ๆ เป็นการ สร้างให้ตนเองได้มีความคิดสร้างสรรค์ มีไอเดียที่ดีอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบสนองความ ต้องการในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ แรงจูงใจในทางสังคม เป็นแรงจูงใจในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้คนใหม่ ๆ ที่พบ เจอ เรียนรู้การเข้าสังคมเพื่อเป็นการแสดงถึงความรู้และทักษะทางกายภาพให้ผู้อื่นได้เห็น เป็นการ

รับรู้ถึงความรู้สึกพิเศษและสามารถสร้างความเคารพซึ่งกันและกันได้เป็นอย่างดี แรงจูงใจทางด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ เป็นแรงจูงใจที่แสดงถึงทักษะความสามารถ การพัฒนาทักษะทางกายภาพ เพื่อกระตุ้นความสามารถที่ร่างกายมีความชำนาญอยู่แล้วให้มีความคล่องแคล่วคล่องตัว ทำให้ง่ายแก่การมีความแข็งแรง มีหุ่นที่ดี ทั้งนี้ยังเป็นการท้าทายความสามารถของร่างกายและจิตใจในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ได้อย่างเต็มที่ และสุดท้ายแรงจูงใจด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ แรงจูงใจนี้เป็นแรงจูงใจที่หลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเนื่องจากไม่ได้มีการเตรียมการไว้ก่อน อีกทั้งร่างกายต้องการพักผ่อนอย่างเต็มที่ เป็นการผ่อนคลายร่างกายและจิตใจใน บางกลุ่มคนมักชอบอยู่คนเดียวทำกิจกรรมและอื่น ๆ ได้โดยลำพัง ทำให้มีการใช้ชีวิตที่ช้าลงหลีกเลี่ยงความเร่งรีบและวุ่นวายในวันธรรมดา ส่งผลให้เห็นถึงข้อเท็จจริงในการไม่เข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ว่าเกิดขึ้นจากสาเหตุใด และมีแนวทางในการพัฒนาให้ประชาชนหันมาให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างได้อย่างไรบ้าง

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526, น.1) ทัศนคติเป็นความเชื่อความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำสถานการณ์และอื่น ๆ รวมทั้งท่าทีที่แสดงออก ที่บ่งถึงสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2531, น.2) ให้ความหมายทัศนคติไว้ว่า เป็นความสลับซับซ้อนของความรู้สึก ความหยาบ ความกลัว ความเชื่อมั่น ความลำเอียง หรือการมีอคติของบุคคลในการที่จะสร้างความพร้อมที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามประสบการณ์ของบุคคลนั้นที่ได้รับมา

รัชราวัล สว่างอรุณ (2556, น.11) กล่าวถึงทัศนคติ หมายถึง แนวทางที่เราคิดรู้สึกหรือมีท่าทีที่จะกระทำต่อบางสิ่งบางอย่างในสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นในเชิงบวกและลบ ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรม

มณีวรรณ ฉัตรอุทัย (2551, น.71) ทัศนคติเป็นการประเมินของบุคคลที่มีต่อวัตถุสิ่งของ ผู้คน และเหตุการณ์ ในลักษณะว่าเป็นที่พอใจหรือไม่พอใจ เป็นถ้อยแถลงที่แสดงให้ทราบถึงความรู้สึกของบุคคลนั้นที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2534, น.24-25) กล่าวว่าทัศนคติมีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านความรู้หรือความเชื่อ ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรม เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่สามารถหยั่งได้จากการกระทำ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2543, น.79) ทศนคติ หรือที่ผู้เขียนอ้างถึง เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัสดุ สถาบัน สถานการณ์ต่าง ๆ

คมกริช ฤทธิกุล (2559) ทศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด สภาพทางด้านจิตใจ ของบุคคลนั้น ๆ หรือจะเป็นความคิดเห็นของบุคคลซึ่งจะใช้ประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในที่นี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวบุคคล กลุ่มคน สภาพภาวะแวดล้อม หรือเหตุการณ์ด้านต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความรู้สึกทางอารมณ์ในบุคคลว่าชอบหรือไม่ชอบ และมีทิศทางที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้น อาจมีความเป็นไปได้ทั้งในด้านการสนับสนุนหรือการต่อต้าน

องค์ประกอบของทศนคติ

ศักดิ์ สุนทรเสณี (2531, น.4-7) ทศนคติเป็นระบบที่มีความมั่นคงอันหนึ่ง ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component) เป็นเรื่องของการรู้ของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการรับรู้เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ว่ารู้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นได้อย่างไร รู้ในทางที่ดีหรือทางที่ไม่ดี เป็นเชิงบวกหรือเชิงลบ ซึ่งสิ่งที่รับรู้มานั้นจะก่อให้เกิดเป็นทศนคติขึ้น ถ้าเรารับรู้ในทางที่ดีเราก็จะมีทศนคติต่อสิ่งนั้นในทางที่ดี และถ้ารับรู้ในทางที่ไม่ดี เราก็จะมีทศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งเหล่านั้นด้วย

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Effective Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งถูกกระตุ้นขึ้นมาจากการรู้นั้น เมื่อเราเกิดการรู้อะไรสิ่งหนึ่ง จะสามารถเกิดความรู้สึกในทางดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางที่ไม่ดี เราก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น ซึ่งความรู้สึกที่ว่านี้จะทำให้เกิดเป็นทศนคติขึ้นในทางใดทางหนึ่ง คือความชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก

3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มในเชิงพฤติกรรมหรือการกระทำ (Behavioral Component) จะเป็นความพร้อมที่สนองตอบต่อสิ่งนั้น ๆ ในทางใดทางหนึ่ง คือพร้อมที่จะสนับสนุนส่งเสริม ช่วยเหลือ หรือขัดขวางทำลายต่อต้าน เป็นต้น

โดยทั่วไปแล้ว ทศนคติมีคุณสมบัติมากมายหลายอย่างถ้าเรามองทศนคติในแง่มุมของมิติต่าง ๆ จะแบ่งได้ 7 ประการคือ

1. ด้านความเข้มข้น คือมีลักษณะต่าง ๆ ของทศนคติเข้ามาร่วมด้วยทำให้เกิดความเข้มข้น โดยส่วนใหญ่จะมีสิ่งอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ความมั่นใจ ความสำคัญของจุดมุ่งหมายที่มีต่อวัตถุประสงค์ของทศนคติ

2. ด้านขนาดหรือปริมาณ คืออัตราความชอบหรือไม่ชอบ ว่ามีรุนแรงเพียงใด คือชอบมาก ชอบน้อยหรือไม่ชอบเลย

3. ด้านความเด่น คือความพร้อมที่จะแสดงทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

4. ด้านความเป็นแกนสำคัญของชีวิต ทัศนคติบางอย่างมีสถานภาพที่สูงมากการที่บุคคลมองโลก มองชีวิต จะใช้ทัศนคตินี้เป็นหลักในการมอง ทัศนคตินี้เป็นส่วนหนึ่งของความคิดรวบยอดของบุคคล

5. ด้านมิติทั้งสามขององค์ประกอบทัศนคติ คือด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึก และด้านการกระทำ การมองทัศนคติทั้งสามด้านนี้เป็นการมองในด้านความเชื่อความคิดเห็นในความรู้สึกและในด้านการกระทำหรือพฤติกรรมการแสดงออกนั่นเอง

6. ด้านจิตสำนึกตามมิตินี้ ทัศนคติจะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่อยู่ในสภาพจิตสำนึกหรือจิตไร้สำนึก หรืออยู่ในสำนึกเพียงบางส่วนหรือไม่อย่างไร

7. ด้านความมั่นคง การพิจารณาทัศนคติตามมิตินี้ จะดูได้จากทัศนคตินั้นมีความทนทาน ความยืดหยุ่นหรือง่ายต่อการเปลี่ยนแปลงมากน้อยเพียงใด

นภวรรณ คณานุรักษ์ (2556, น.154-156) กล่าวว่า ทัศนคติประกอบไปด้วยส่วนประกอบหลัก 3 ประการ คือ

1. ส่วนประกอบความเข้าใจ (Cognitive Component) ประกอบไปด้วยการเรียนรู้ของคนทำให้เกิดองค์ความรู้และการรับรู้ ที่เกิดจากการประสมประสานกันระหว่างประสบการณ์ที่ได้รับโดยตรง ทัศนคติต่อเป้าหมายและข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องจากแหล่งต่าง ๆ ซึ่งองค์ความรู้และการได้รู้นี้ ย่อมจะทำให้เกิดความเชื่อที่ว่า ทัศนคติต่อวัตถุเป้าหมายประกอบไปด้วยคุณสมบัติที่แตกต่าง และสามารถทำให้สร้างพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่จะนำไปสู่ผลได้อย่างใดอย่างหนึ่งเช่นกัน

2. ส่วนประกอบความรู้สึก (Effective Component) อารมณ์และความรู้สึก ทำการวัดและประเมินจากนิยตามจริงของบุคคลโดยตรงหรือวัดผลจากการประเมินทัศนคติต่อวัตถุเป้าหมาย การให้บุคคลประเมินทัศนคติที่มีต่อวัตถุ อารมณ์ ว่ามีความชื่นชอบหรือไม่ ดีหรือไม่ดี จะสามารถทำให้ทราบถึงอารมณ์ความรู้สึก ประสบการณ์ความรู้สึก ซึ่งมักจะเป็นลำดับขั้นที่ปรากฏออกมาเป็นสถานการณ์ทางอารมณ์ เช่น การมีความสุข การมีความทุกข์ ความสนุกสนาน ร่าเริง ความตื่นเต้น ความโกรธ ความกังวล ความละอาย หรือความประหลาดใจ ซึ่งสถานการณ์ทางอารมณ์เหล่านี้อาจจะเพิ่มขึ้นหรือนำไปสู่ประสบการณ์เชิงบวกเชิงลบ ที่มีผลกระทบกับจิตใจของบุคคลและการแสดงออกของบุคคลได้

3. ส่วนประกอบพฤติกรรม (Conation Component) ส่วนประกอบนี้ ได้ให้ความสำคัญกับความเป็นไปได้ หรือแนวโน้มที่บุคคลมักจะมีพฤติกรรมหรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ไปตามทัศนคติที่มีต่อวัตถุเป้าหมาย หรือจะกล่าวได้ว่าบุคคลจะมีพฤติกรรมที่แท้จริง มักจะกระทำไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง

การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2534, น.93-94) การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ อันเนื่องมาจากสื่อสารระหว่างบุคคลผู้ชักจูง และผู้ถูกชักจูงนั้น มีปัญหามากมายที่ต้องค้นคว้า เพราะทัศนคติของคนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน เช่น แหล่งข่าวสาร ข้อมูลข่าวสาร ลักษณะของผู้รับข่าวสาร หรือผู้ฟัง ถ้าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ มีการเปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างกันไปก็ย่อมโน้มน้าวให้ทัศนคติของผู้ถูกชักจูงเปลี่ยนแปลงแตกต่างกันไปด้วย

1. ความตั้งใจในข่าวสาร เป็นขั้นที่บุคคลจะต้องยอมให้ความสนใจและเอาใจใส่ต่อข่าวสารชักจูง มีความอยากรู้ ดังนั้นการมีสมาธิพอที่จะรับรู้ข้อความต่าง ๆ จึงเป็นปัจจัยสำคัญของความตั้งใจในข่าวสารที่ตนสนใจและยินดีรับทราบ

2. ความเข้าใจในข่าวสาร เป็นการแสดงถึงความสามารถในการรับรู้ข่าวสารชักจูง แต่ความเข้าใจจะเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับความยากง่าย ความชัดเจนของข่าวสารและความเหมาะสมระหว่างข่าวสารชักจูงกับระดับการศึกษาของผู้รับ

3. การยอมรับข่าวสาร หลังจากที่บุคคลมีความเข้าใจ ข่าวสารชักจูงแล้วเขาจะแสดงออกใน 2 ลักษณะคือ การยอมรับการชักจูงของข่าวสารกับการไม่ยอมรับ การยอมรับการชักจูงก็คือ การเชื่อตามสารชักจูง การปฏิบัติหรือการคล้อยตามข่าวสารชักจูง ซึ่งก็คือการเปลี่ยนแปลงทัศนคติตามการชักจูงของเขานั้นเอง ส่วนการไม่ยอมรับก็เป็นไปในลักษณะตรงกันข้าม

4. การเก็บรักษาข่าวสาร เมื่อเกิดการยอมรับแล้วการเปลี่ยนแปลงทัศนคติจะถูกเก็บรักษาไว้นานสักเท่าไรก็ขึ้นอยู่กับความจำและการเพิ่มหรือลดการยอมรับหรือไม่ยอมรับในคำสั่งนั้น ๆ

5. การกระทำซึ่งเป็นผลมาจากข่าวสาร เมื่อบุคคลมีการยอมรับ และมีการเก็บรักษาข่าวสารชักจูงนั้นไว้ได้ บุคคลย่อมมีการแสดงพฤติกรรมให้ปรากฏโดยสอดคล้องกับการยอมรับนั้น ๆ ข่าวสารชักจูงใดที่สามารถโน้มน้าวบุคคลที่เป็นเป้าหมาย ให้บรรลุถึงขั้นที่ 4 ของกระบวนการนี้ และทำให้เกิดการแสดงออกถือว่าเป็นข่าวสารชักจูงที่มีประสิทธิภาพสูงและแสดงถึงความสำเร็จในการชักจูงที่มีความมั่นคงถาวรที่สุด

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526, น.112-113) ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สามารถทำให้เกิดขึ้นได้โดยการสร้างเหตุการณ์ให้เกิดการมีส่วนร่วมในกลุ่มบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดประสบการณ์เรียนรู้ 2 อย่างคือการอภิปรายกลุ่มและการสอนเป็นรายบุคคล และมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่มีผลต่อความแตกต่างของการปฏิบัติของทั้งสองกลุ่มดังกล่าว องค์ประกอบแรกคือ ในกลุ่มที่ใช้วิธีการบรรยายนั้น ผู้ฟังเป็นแค่ผู้รับฟังไม่มีส่วนร่วม แต่ในกลุ่มที่ใช้วิธีการอภิปรายกลุ่ม การมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่มมีมาก คนทุกคนต่างมีโอกาสที่จะเสนอความคิดเห็น องค์ประกอบที่สอง การบรรยายนั้นผู้ฟังไม่ได้มีความรู้สึกผูกมัดว่าจะทำอะไรสิ่งหนึ่งแต่ในการประชุมกลุ่มการตัดสินใจและความพยายามที่จะทำอะไรสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีอยู่ในสมาชิกแต่ละคนไม่มากนัก องค์ประกอบที่สาม วิธีการบรรยายนั้นจะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านทัศนคติของบุคคลในส่วนของความรู้นั้น แต่ในการประชุมกลุ่มนั้นจะมีผลต่อองค์ประกอบของทัศนคติทางด้านความรู้และองค์ประกอบทางการปฏิบัติ และอีกประการหนึ่งความคิดเห็นของกลุ่มมีผลต่อองค์ประกอบทางด้านทัศนคติของบุคคลมากในขณะที่กระบวนการของกลุ่มกำลังดำเนินอยู่บุคคลในกลุ่มจะสามารถมองเห็นความเชื่อของกลุ่มได้จากการอภิปรายและความคิดเห็นของกลุ่มอาจจะมีส่วนทำให้ความคิดเห็นของบุคคลเปลี่ยนแปลงได้ ในขณะเดียวกันบุคคลนั้นก็พยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติสมาชิกคนอื่นในกลุ่ม ถ้าเปลี่ยนไม่ได้ก็อาจจะคล้อยตามได้

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2534, น.243-244) กล่าวว่าการที่แรงจูงใจของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปจะส่งผลให้ทัศนคติและค่านิยมของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปด้วย นอกจากนี้ทัศนคติและค่านิยมยังมีคุณสมบัติของแรงจูงใจอยู่ด้วยเพราะทัศนคติและค่านิยมทำให้บุคคลประเมินและเลือกที่จะเข้าหาหรือหลีกเลี่ยง ประพฤติหรือไม่ประพฤติ โดยสรุปได้ว่าทัศนคติและค่านิยมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจ

ทฤษฎีทัศนคติ

ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2531, น.8-15) กล่าวว่าทัศนคติไม่ได้เกิดโดยกำเนิดหรือตามกรรมพันธุ์ แต่ทัศนคตินั้นจะเกิดขึ้นภายหลัง ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ การเลียนแบบหรือจากการได้รับการแรงจูงใจเสริมแรง ทฤษฎีทัศนคติมีหลายทฤษฎี แบ่งออกเป็น 3 ทฤษฎีใหญ่ ๆ คือ

1. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขและการให้แรงเสริม (Conditioning and Reinforcement Theories) เป็นทฤษฎีทางด้านทัศนคติที่ใช้หลักการเรียนรู้ที่มีเงื่อนไขและแรงเสริม คือจะให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดก็นำสิ่งนั้นมาเป็นเงื่อนไข หรือนำไปเกี่ยวข้องกับอีกสิ่งหนึ่งที่ชอบ หรือสิ่งที่บุคคลมีทัศนคติที่ดีอยู่ก่อนแล้วบุคคลจะเชื่อมโยงของสิ่ง

ดังกล่าว โดยจะขึ้นชอบในสิ่งที่เป็นเงื่อนไขนั้นด้วย กล่าวได้ว่าการก่อให้เกิดทัศนคติจากทฤษฎีการวางเงื่อนไขและการให้แรงเสริมมี 3 วิธีคือ

1.1 วิธีสร้างทัศนคติแบบ (Association) คือแบบเชื่อมโยงสิ่งเร้าตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป ในชีวิตประจำวันของเรา ได้รับการเรียนรู้ประเภทนี้มากมาย เช่น การโฆษณาการค้าขายเป็นต้น

1.2 วิธีให้แรงเสริม (Reinforcement) ซึ่งเป็นหลักของ Skinner เมื่อจะ使人บุคคลเกิดทัศนคติอย่างใดอย่างหนึ่งโดยการให้รางวัลค่าชมเชย พฤติกรรมใดที่ได้รับรางวัลบุคคลนั้นก็จะประพฤติอยู่เรื่อย ๆ

1.3 ทัศนคติเกิดจากการเรียนแบบ (Imitation a model) คือ บุคคลอื่นมีทัศนคติอย่างไร ตัวเราเองก็จะมีทัศนคติคล้ายตามเขา เช่น พ่อแม่ชอบเล่นกีฬา ลูกก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและอยากที่จะเล่นกีฬาตาม

2. ทฤษฎีเครื่องล่อใจ (Incentive Theories) สิ่งจูงใจต่าง ๆ จะทำให้คนเรามีทัศนคติต่อสิ่งนั้น ๆ ในทางใดทางหนึ่ง บุคคลจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งใดจะต้องเชื่อว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์หรือสามารถสร้างความพึงพอใจแก่ตัวบุคคลได้ ทัศนคติส่วนใหญ่จะเกิดจากแรงจูงใจพื้นฐานหน้าที่ของทัศนคติแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

2.1 ทัศนคติช่วยเป็นเครื่องมือทำให้บุคคลไปถึงจุดมุ่งหมายและสามารถช่วยในการปรับตัว (Instrumental and adjustive function) การที่บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดหรือทางใดนั้น เนื่องจากสิ่งนั้นจะนำบุคคลไปยังจุดมุ่งหมายบางสิ่งบางอย่างได้ เมื่อถึงจุดหมายที่ตั้งไว้แล้ว บุคคลก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่หากมีสิ่งขัดขวางที่ทำให้บุคคลไม่สามารถไปถึงจุดมุ่งหมายได้ บุคคลก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น กล่าวได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้รางวัลหรือการให้การเสริมแรง

2.2 ทัศนคติช่วยป้องกันตัวบุคคลได้ (Self-defensive function) ทัศนคติในบางเรื่องจะช่วยป้องกันตัวบุคคลได้คือถ้าตัวบุคคลเชื่อในบางสิ่งบางอย่างแบบบิดเบือนจะทำให้ตัวบุคคลสบายใจขึ้น เพื่อเป็นการรักษาภาพพจน์ของตัวบุคคลจะทำให้เห็นภาพพจน์ในทางที่ดีของตัวบุคคลเอง ทำให้เกิดความสบายใจและลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับปัญหาได้ บุคคลมักจะหลีกเลี่ยงในสิ่งที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่างซึ่งนำไปสู่ความไม่พอใจ

2.3 ทัศนคติช่วยให้บุคคลได้แสดงออกทางพฤติกรรมต่าง ๆ (Self-expressive function) บุคคลมีความคิดหรือค่านิยมอย่างไร บุคคลนั้นก็จะพยายามที่จะมีทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดหรือค่านิยมนั้น ๆ ด้วย

2.4 ทักษะคิดช่วยทำหน้าที่ให้เกิดความรู้ (Knowledge function) บุคคลจะอาศัยในโลกได้ต้องมีความรู้รอบตัวที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ ด้วย บุคคลจะต้องสามารถคาดคะเนได้ว่าสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เหล่านั้นจะเป็นอย่างไรและสามารถคิดแก้ปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนจนเกินไป

3. ทฤษฎีการสอดคล้องของการเรียนรู้ (Cognitive consistency approach) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการคิดหรือการรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น จะทำให้เกิดองค์ความรู้ในหลาย ๆ ด้านหรือมีส่วนประกอบของการรู้ (Cognitive element) หลายอย่าง รู้ในทางที่ดีหรือทางที่ไม่ดี ถ้าบุคคลรับรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีมากกว่าในทางที่ไม่ดี ก็จะทำให้เกิดความสอดคล้องในการรู้นั้นขึ้น ทำให้บุคคลนั้นเกิดทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่รับรู้ หรือถ้ารู้ในสิ่งที่ไม่ดีก็จะเกิดทัศนคติในทิศทางตรงกันข้าม ทฤษฎีสอดคล้องการเรียนรู้แบ่งออกเป็นทฤษฎีต่าง ๆ ได้ดังนี้ ทฤษฎีความสมดุลของไฮเดอร์ (Heider's balance theory) ทฤษฎีนี้จะกล่าวถึง 3 สิ่ง คือ บุคคลคนหนึ่ง บุคคลอีกคนหนึ่งและวัตถุหรือสิ่งของ ความสัมพันธ์ระหว่างสามสิ่งนี้จะสมดุลหรือไม่สมดุลนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบต่าง ๆ เหล่านี้เป็นไปในทิศทางใด อาจจะเป็นทางบวกหรือทางลบ

3.1 ทฤษฎีความสอดคล้องของ ออสกู๊ด (Osgood's Congruity Theory 1953) แหล่งข่าวสารที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงหรือการเกิดทัศนคติ แหล่งข่าวสารสามารถเกิดหรือทำให้เปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ ผู้รับข่าวสารจะประเมินค่าจากแหล่งข่าวสารและจะยอมรับ (Accept) ข่าวสารนั้นแตกต่างกัน

3.2 ทฤษฎีการไม่สอดคล้องของการรู้ของเฟสติงเกอร์ (Festinger's Theory of cognitive Dissonance) ทฤษฎีนี้ได้มาจากความคิดที่ว่า มนุษย์ไม่สามารถทนต่อความขัดแย้งหรือความไม่สอดคล้องกันได้ มนุษย์จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องลดความขัดแย้งนั้นด้วยการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ความรู้สึกกับการกระทำที่ไม่สอดคล้อง กับข้อขัดแย้งกันหรือไม่ลงรอยกัน บุคคลจึงต้องเปลี่ยนทัศนคติต่อสิ่งนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับการกระทำ ความขัดแย้งก็จะไม่เกิดขึ้น

สมิธ บรูเนอร์ และไวท์ Smith Bruner and White 1940 อ้างอิงในวัฒนา ศรีสัตย์ วาจา (2534, น.181-184). นิยามว่า ทัศนคติเป็นแนวโน้มที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งต่อวัตถุแต่ละประเภทไป ซึ่งแนวโน้มนี้ได้รับการกระตุ้นมาจากประสบการณ์ และกล่าวว่า ทัศนคติหรือความคิดเห็นมีบทบาท 3 ประการคือ

1. บทบาทในการประเมินวัตถุ (The object Appraisal) คือหน้าที่หรือบทบาทของความคิดเห็นหรือทัศนคติในการแบ่งแยกประเภทวัตถุต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมเพื่อที่จะ

ตอบสนองหรือจัดการกับวัตถุต่าง ๆ นั้นอย่างเหมาะสม ดังนั้นการประเมินวัตถุจึงเป็นบทบาทเชิงความคิด

2. บทบาทการปรับตัวในสังคม (The Social Adjustment) คือหน้าที่หรือบทบาทของความคิดเห็นหรือทัศนคติในการสร้าง (Facilitating) ความสัมพันธ์ทางสังคม การรักษา (Maintaining) ความสัมพันธ์ในสังคม และการทำลาย (Disrupting) ความสัมพันธ์ทางสังคม การปรับตัวในสังคมจึงเป็นหน้าที่เพื่อช่วยเป็นสื่อของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคลอื่น

3. บทบาทภายนอก (The Externalization Function) คือความคิดเห็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อที่จะป้องกันตัวเอง (Ego) ให้พ้นจากความวิตกกังวล ซึ่งเกิดมาจากปัญหาภายในของบุคคลด้วยการโยนบุคลิกลักษณะ ของตัวเองที่ไม่พึงปรารถนาไปสู่กลุ่มภายนอก (Projecting คนกลุ่มอื่น)

รัชราวลี สว่างอรุณ (2556, น.29) กล่าวว่าทฤษฎีทัศนคติที่สำคัญ ประกอบด้วย

1. ทฤษฎีความขัดแย้งของความคิด มีหลักการสำคัญคือ พฤติกรรมของบุคคลประกอบไปด้วย ส่วนประกอบของความขัดแย้งสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลได้โดยการเปลี่ยนส่วนประกอบของการรับรู้ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งกันนั้น

2. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขและการให้แรงเสริม มีหลักการสำคัญคือการเชื่อมโยงสิ่งเร้า การให้แรงเสริมและการเรียนแบบส่วนที่ดี เครื่องล่อใจมีหลักการสำคัญคือคนเราจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดจะต้องเชื่อว่าสิ่งนั้นจะมีประโยชน์หรือสร้างความพอใจให้กับตนเอง

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม มีความเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลนั้นจะอยู่ในรูปแบบของการเรียนรู้และการที่จะแสดงพฤติกรรมเดิมหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับผลสืบเนื่องที่เกิดจากการกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ ถ้าผลสืบเนื่องไปในทางที่ดีที่กำลังมีแนวโน้มเกิดขึ้นอีก แต่ถ้าผลสืบเนื่องเป็นไปในทางที่ไม่ดีพฤติกรรมนั้นจะมีแนวโน้มไม่เกิดขึ้นอีก

4. ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลมีหลักการสำคัญคือมนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลและใช้ข้อมูลที่ตนมีอย่างเป็นระบบ มนุษย์พิจารณาผลที่เกิดจากการกระทำของตนก่อนตัดสินใจลงมือทำหรือไม่กระทำ

5. ทฤษฎีการมีส่วนร่วมมีหลักการสำคัญคือการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการสร้างสถานการณ์ให้เกิดการมีส่วนร่วมในกลุ่มบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ

6. ทฤษฎีสอดคล้องของความคิดเกี่ยวข้องกับความคิดในทางที่ดีและความคิดในทางที่ไม่ดี ถ้าเป็นความคิดในทางที่ดีจะเกี่ยวข้องกับความมั่นคง ความ สมดุลความสอดคล้อง และความเหมาะสม ส่วนความคิดในทางที่ไม่ดีเกี่ยวข้องกับความไม่มั่นคง ความไม่สมดุล ความไม่สอดคล้องและความไม่เหมาะสม

จากทฤษฎีและแนวคิดทัศนคติ ผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่เกิดขึ้นต่อสิ่งต่าง ๆ จากการเรียนรู้ เลียนแบบ หรืออาจจะเกิดขึ้นจากแรงขับแรงเสริม ไม่ได้เกิดขึ้นโดยกำเนิดหรือเกิดขึ้นตามพันธุกรรม สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ที่พบหรือได้ยินจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือทัศนคติด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ เป็นการส่งเสริมการทำการกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ที่สนับสนุนการใช้เวลาว่างที่ชาญฉลาดทั้งต่อตนเองและสังคม สามารถช่วยเพิ่มช่องทางการติดต่อสื่อสารและสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลหนึ่งสู่บุคคลหนึ่ง ถือเป็นการพัฒนาตนเองไม่ว่าจะเรื่องของการสร้างสุขภาพที่ดี การสร้างพลัง สร้างความสุขให้ตนเอง ทั้งนี้ผู้คนล้วนก็ต้องมีเวลาที่เป็นเวลาว่างในการทำกิจกรรม เพื่อให้เกิดความผ่อนคลายในการใช้ชีวิตประจำวัน ดังนั้นกิจกรรมการใช้เวลาว่างจึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ทัศนคติด้านความรู้สึก เป็นความรู้สึกหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างแล้วทำให้รู้สึกดีขึ้นชอบ ขณะเข้าร่วมกิจกรรมรู้สึกใช้เวลาผ่านไปเร็วมาก มีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นการสร้างประสบการณ์ที่มีความสุขสดชื่นและเป็นการสร้างความพึงพอใจ ทำให้เกิดความรู้สึกไม่สูญเสียเปล่าหลังจากการทำกิจกรรม โดยให้ความสำคัญและให้เวลากับกิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างเหมาะสม ทัศนคติด้านพฤติกรรม เป็นการบ่งชี้พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของบุคคล ซึ่งจะมีลักษณะที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นการให้เวลากับการใช้เวลาว่างอย่างเต็มที่เป็นประจำอยู่แล้ว หรือจะต้องเป็นกิจกรรมที่มีความน่าสนใจจึงจะทำให้มีความต้องการในการเข้าร่วม บางกลุ่มคนต้องมีเวลาว่างจากหน้าที่หลักจริง ๆ จึงจะสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ บางกลุ่มคนใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมถึงแม้งานจะยุ่งมากก็ตาม คนบางส่วนสามารถลงทุนในการซื้ออุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างได้อย่างเต็มที่ ในขณะที่บางส่วนมีความต้องการในการเข้าร่วมกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้นแต่ทั้งนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นด้วย โดยยังมีบางส่วนที่ต้องการให้มีการจัดสรรพื้นที่ในการทำกิจกรรมเพื่อเป็นการพัฒนาคนในชุมชนให้มีสุขภาพอนามัยที่ดียิ่งขึ้นต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง

ความหมายของการใช้เวลาว่าง

จันทร์ ผ่องศรี (2537, น.11) ให้ความหมายของเวลาว่างไว้ว่า เวลาว่างคือช่วงของเวลาที่ไม่มีธุรกิจเป็นเวลาพ้นจากภารกิจจากการทำงานประจำ เป็นเวลาที่เรารู้สึกผ่อนคลาย จะทำอะไรก็ได้ตามความต้องการ เวลาว่างเป็นเวลาที่เรารู้สึกเป็นอิสระ ในการที่จะตัดสินใจทำอะไรได้ตามใจชอบ เวลาว่างแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ เวลาว่างที่แท้จริง (True Leisure) เป็นเวลาว่างที่ไม่ถูกบังคับโดยวิธีไม่ชอบ เป็นเวลาว่างซึ่งตนเองสมัครใจจะทำได้ และเวลาว่างเชิงบังคับ (Enforced Leisure) เป็นเวลาว่างที่เราไม่ประสงค์จะมี เป็นเวลาที่เชิงบังคับไม่ให้เราทำอะไรตามใจชอบ เช่นเวลาว่างขณะเจ็บป่วย เวลาว่างขณะพักฟื้น ฯลฯ

สุวิมล ตั้งสัจจพจน์ (2553, น.35) กล่าวว่า การใช้เวลาว่าง (Leisure) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของชีวิตมนุษย์และเป็นพื้นฐานของคุณภาพชีวิต จากมุมมองในภาพรวม การใช้เวลาว่างจะช่วยให้เกิดความสุขระหว่างจิตวิญญาณ จิตใจ ร่างกาย และพัฒนาการของแต่ละบุคคล

Kaplan 1957 อ้างอิงในสุวิมล ตั้งสัจจพจน์ (2553, น.36) กล่าวว่า เวลาว่างไม่เพียงแต่หมายถึงส่วนสำคัญของเวลา (Buk of time) แต่ยังเป็นสภาวะของอิสรภาพ โอกาสของความรู้สึกที่ถูกบังคับน้อยที่สุด โอกาสในการเพิ่มความรู้ เครื่องมือในการควบคุมสังคม สัญลักษณ์สถานะทางสังคม หรือสิ่งจำเป็นทางสรีรวิทยาและอารมณ์

ลักษณะของการใช้เวลาว่าง

การดำเนินชีวิตของมนุษย์ในแต่ละวัน จะมีลักษณะแตกต่างกันไปตามหน้าที่อาชีพ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำในแต่ละวัน เพื่อเสริมสร้างความสำเร็จและความสุขให้เกิดในการดำเนินชีวิต โดยมีผู้ศึกษาค้นคว้าการใช้เวลาของมนุษย์ไว้ดังนี้

รชนี ลาซโรจน์ (2527, น.31-32) กล่าวว่า การใช้เวลาของคนนั้น จำแนกแบ่งออกได้เป็น 4 ทางได้แก่

1. เวลาที่ใช้ในการทำงาน คือ เวลาที่ใช้ในการประกอบอาชีพ หากเป็นนักเรียนนักศึกษา ก็คือเวลาที่ใช้ในการเรียนหนังสือ
2. เวลาที่ใช้ในการหลับนอน
3. เวลาเพื่อการทำกิจวัตรประจำวัน
4. เวลาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

สรุปได้ว่า การใช้เวลาของมนุษย์แต่ละบุคคลนั้น จะขึ้นอยู่กับอาชีพหน้าที่การงาน ลักษณะภูมิศาสตร์ที่อยู่อาศัย และการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละวัน ซึ่งสามารถแยกออกเป็น 4

ทางใหญ่ ๆ คือ การใช้เวลาในการทำงาน การใช้เวลาในการพักผ่อนหลับนอน การใช้เวลาทำกิจกรรมประจำวัน และการใช้เวลาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ

เอนก ช้างน้อย (2532) ได้แบ่งเวลาว่างไว้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. เวลาว่างที่แท้จริง (Time Leisure) หมายถึง เวลาว่างที่เป็นอิสระโดยแท้จริง ไม่ถูกบังคับหรืออยู่ภายใต้กฎข้อบังคับใด และกิจกรรมที่กระทำทุกอย่างเป็นไปด้วยความสมัครใจ

2. เวลาว่างเชิงบังคับ (Enforced Leisure) หมายถึง เวลาที่เกิดขึ้นเพราะเหตุจำเป็นบังคับ ซึ่งบุคคลไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น เช่น ช่วงเวลาเจ็บป่วยหรือตงงานทำให้เกิดเวลาว่างเกิดขึ้น และเวลาจำเป็นที่ต้องถึงวาระ เช่น การเกษียณอายุจึงต้องหยุดทำงาน ทำให้เกิดเวลาว่างจากการไม่ทำงานและเวลาว่างนี้ยอมใช้ทำกิจกรรมที่ใจปรารถนา

ประเภทของการใช้เวลาว่าง

อภิรักษ์ สิริรัตนจิตต์ (2558, มกราคม - มิถุนายน, น.30) กล่าวว่าประเภทกิจกรรมของการใช้เวลาว่าง แบ่งออกได้ 4 กิจกรรม ได้แก่

1. กิจกรรมการเรียนรู้
2. กิจกรรมการพักผ่อน
3. กิจกรรมสุขภาพ
4. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

โดยกิจกรรมการใช้เวลาว่างทั้ง 4 กิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้น เป็นพฤติกรรมการใช้เวลาว่างที่อิสระมาจากการงานประจำ

จากแนวคิดของ (Kelly, 1982, p.8) กล่าวถึงประเภทของการใช้เวลาว่าง แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การใช้เวลาว่างแบบไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Leisure) คือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่ถูกเลือกมาเป็นกิจกรรมทำยามว่าง โดยเลือกมาจากความพึงพอใจภายใน เช่น กิจกรรมที่แสดงความคิดสร้างสรรค์

2. การใช้เวลาว่างแบบการทดแทน (Recuperative Leisure) คือกิจกรรมที่เลือกกระทำเพื่อเสริมสร้างการสูญเสียอะไรบางอย่าง เช่น การกลับจากที่ทำงานมาที่บ้านและฟังเพลงเพื่อความผ่อนคลาย

3. การใช้เวลาว่างแบบความสัมพันธ์ (Relational Leisure) คือกิจกรรมที่เสริมสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การออกไปดูคอนเสิร์ตกับเพื่อน ๆ

4. การใช้เวลาว่างแบบกำหนดบทบาท (Role-Determined Leisure) คือ กิจกรรมที่สร้างความพึงพอใจให้กับผู้อื่น เช่น การจัดงานกีฬาสีให้กับนักเรียนในโรงเรียน

ประโยชน์และคุณค่าของการใช้เวลาว่าง

Bev Driver (1998) Bev Driver 1998 อ้างอิงในสุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2553, น.19-24) ได้แบ่งประโยชน์ของอุทยาน นันทนาการและการใช้เวลาว่าง ออกเป็น 3 ประเภทคือ ปรับปรุงสภาวะ ในกรณีที่ปัจจัยทางด้านมนุษย์ เศรษฐกิจ หรือธรรมชาติไม่สามารถทำงานได้เต็มศักยภาพ ต่อมา คือ ป้องกันไม่ให้มีสภาวะที่เลวลงอันเนื่องมาจากการกัดกร่อน หรือถูกทำลายโดยมนุษย์ ธรรมชาติ หรือเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ และสุดท้ายตระหนักถึงประสบการณ์ทางจิตวิทยา ด้วยการแสวงหาการใช้เวลาว่างของคนให้ลดความเครียด การควบคุมการรับรู้และวิญญาณจากแรงจูงใจ ภายใน คุณค่าของอุทยานนันทนาการและการใช้เวลาว่างนั้น แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านแรก คือ คุณค่าต่อเอกัตบุคคล ทำให้ชีวิตมีความหมาย เกิดความสมดุลระหว่างงานกับการเล่น เกิดความพึงพอใจในชีวิต และมีคุณภาพชีวิตที่ดี ด้านต่อมา คือ คุณค่าต่อสังคมและชุมชนของสิ่งแวดล้อม มีการควบคุมทางสังคม และรับรู้ความเป็นเจ้าของ เห็นความสำคัญของการเข้าร่วมกลุ่มและการเข้าร่วมชุมชน เข้าใจในวัฒนธรรมและชนชาติอื่น ลำดับต่อมา คือ คุณค่าต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน ช่วยให้ชุมชนมีสภาวะที่ดี มีความรู้ธรรมชาติของวงจรชีวิตและจริยธรรมต่อสิ่งแวดล้อม และช่วยป้องกันสิ่งแวดล้อม และลำดับสุดท้าย คือ คุณค่าทางเศรษฐกิจ กระตุ้นให้เกิดการพัฒนา ลดการทำลายและอาชญากรรม และช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว

ซูชีฟ เยวพัฒน์ (2543, น.24-25) ได้กล่าวไว้ว่าประโยชน์ของกิจกรรมนันทนาการมีดังนี้

1. ช่วยให้คนและชุมชนเกิดความสุข ความสนุกสนาน ความอบอุ่นในชีวิตและรู้จักใช้เวลาว่างของตนเองให้เป็นประโยชน์
2. ช่วยให้บุคคลและชุมชนมีสุขภาพจิตที่ดี และมีสมรรถภาพทางร่างกายที่ดี ปราศจากความวิตกกังวล
3. ช่วยป้องกันปัญหาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ไม่พึงประสงค์ของบุคคลทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาของเด็กและเยาวชน
4. ส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี การที่ประชาชนได้มีโอกาสใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคม ด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมทางด้านนันทนาการ จะช่วยให้บุคคลเหล่านั้นได้เรียนรู้เรื่องของหน้าที่ ความรับผิดชอบ รักในหมู่คณะ ยึดหลักความยุติธรรม ไม่เห็นแก่ตัว มีน้ำใจให้บริการอาสาสมัครให้ความช่วยเหลือสังคม

5. ส่งเสริมการพัฒนาทางอารมณ์ให้เกิดความสุข ความรัก และความเมตตา ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน ลดความเครียดความวิตกกังวล พอใจกับชีวิตและสังคม รู้จักการควบคุมอารมณ์อันเป็นการส่งผลทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีบุคลิกภาพที่ดีตามไปด้วย

6. ส่งเสริมมนุษยสัมพันธ์ และการทำงานเป็นกลุ่ม ในสถาบันการศึกษาหรือองค์กรต่าง ๆ มีการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อช่วยส่งเสริมให้บุคคลได้มีการแสดงออก ผูกการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สร้างเสริมคุณค่าทางสังคมและกิจกรรมเกมกีฬา ช่วยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมผูกการทำงานเป็นหมู่คณะ ไม่เห็นแก่ตัว เสริมสร้างสามัคคีและความเข้าใจอันดีในหมู่คณะ

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2554, น.37) กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้เวลาว่างในกิจกรรมนันทนาการ ไว้ดังนี้

พัฒนาส่งเสริมคุณภาพชีวิต ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ พัฒนาส่งเสริมความคิด และสติปัญญาแก่บุคคล ช่วยให้ได้พักผ่อนอันเป็นสิ่งจำเป็นของบุคคลอย่างหนึ่ง ช่วยให้เกิดความสุขและความพึงพอใจ สร้างเสริมมนุษยสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรู้สึกให้เกิดการยอมรับตนเองและผู้อื่น พัฒนาศักยภาพในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่งเสริมให้เป็นพลเมืองดี ช่วยแก้ปัญหาสุขภาพจิต ช่วยลดปัญหาอาชญากรรมและพฤติกรรมเกเรของเด็กและเยาวชน ช่วยบำรุงขวัญและสุขภาพบุคคลแต่ละกลุ่ม ส่งเสริมและสร้างความรักความอบอุ่นความเข้าใจอันดีแก่สมาชิกภายในครอบครัว ช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการสงวนทรัพยากรธรรมชาติ เป็นสื่อกลางความสัมพันธ์ระหว่างชาติ และช่วยถ่ายทอดประเพณี วัฒนธรรม อารยธรรมของมนุษยชาติ

จากทฤษฎีและแนวคิดการใช้เวลาว่าง ผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่า การใช้เวลาว่าง (Leisure) เป็นการให้เวลากับตนเองในการทำกิจกรรมใด ๆ ไม่ใช่การถูกบังคับ หรือกระทำโดยมีภาระหน้าที่เป็นตัวบังคับ แต่เป็นการทำด้วยความสมัครใจ ความสนใจ และความต้องการ เป็นช่วงเวลาฟรีไทม์ (Free Time) ที่สามารถเลือกสรรกิจกรรมที่จะทำได้ เป็นการส่งเสริมให้มีสุขภาพจิตที่ดี ส่งผลให้มีสุขภาพกายที่ดีตามมา นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น มีการแสดงออก และผลักดันความคิดสร้างสรรค์ออกมาได้เต็มศักยภาพ กิจกรรมการใช้เวลาว่างจึงเป็นสิ่งสำคัญในการปรับสมดุลการดำรงชีวิตให้มีความสุขต่อไป

ศูนย์เยาวชน

ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร

ศูนย์เยาวชน หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสในการเข้ามาใช้เวลาว่าง ผ่านการทำกิจกรรมทั้งด้านกีฬา นันทนาการ ศิลปะ นาฏศิลป์ ดนตรี หอสมุด เป็นต้น เป็นการจัดสรรพื้นที่ให้ผู้พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ได้ใช้โอกาสในการประกอบกิจกรรมร่วมกันกับ

ครอบครัว เพื่อน และคนอื่น ๆ อย่างสร้างสรรค์ เป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนเมืองได้เป็นอย่างดี ซึ่งในปัจจุบันศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานครมีทั้งหมด 35 แห่ง กระจายอยู่ตามเขตต่าง ๆ แบ่งการดูแลรับผิดชอบออกเป็น 3 กลุ่มงานนันทนาการ คือ กลุ่มงานนันทนาการ 1 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 15 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนทวีวัฒนา ศูนย์เยาวชนบางแค (เรือสโนว์) ศูนย์เยาวชนเกียกกาย ศูนย์เยาวชนจตุจักร ศูนย์เยาวชนบางกอกใหญ่ ศูนย์เยาวชนวัดชัยพฤกษ์มาลา ศูนย์เยาวชนสะพานพระราม 8 ศูนย์เยาวชนหลักสี่ ศูนย์เยาวชนคลองเตย ศูนย์เยาวชนวัดโสมนัส ศูนย์เยาวชนเทเวศร์ ศูนย์เยาวชนสวนอ้อย ศูนย์เยาวชนเตชะวณิช ศูนย์เยาวชนวัดจักรแก้วจกณี และศูนย์เยาวชนวัดดอกไม้ กลุ่มงานนันทนาการ 2 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 13 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนบางกะปิ ศูนย์เยาวชนสะพานสูง ศูนย์เยาวชนหนองจอก ศูนย์เยาวชนดอนเมือง ศูนย์เยาวชนลุมพินี ศูนย์เยาวชนคลองสามวา ศูนย์เยาวชนคลองกุ่ม ศูนย์เยาวชนป้อมไก่อ ศูนย์เยาวชนบางนา ศูนย์เยาวชนลาดกระบัง ศูนย์เยาวชนมีนบุรี ศูนย์เยาวชนบางเขน และศูนย์เยาวชนวัดธาตุทอง กลุ่มงานนันทนาการ 3 ดูแลรับผิดชอบศูนย์เยาวชนทั้งสิ้น จำนวน 7 ศูนย์ ได้แก่ ศูนย์เยาวชนบางขุนเทียน ศูนย์เยาวชนจอมทอง ศูนย์เยาวชนทุ่งครุ ศูนย์เยาวชนสะพานพระราม 9 ศูนย์เยาวชนวัดเวฬุราชินี ศูนย์เยาวชนอัมพวา และศูนย์เยาวชนวชิรเบญจทัศ

วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร

อาภรณ์ มณีโชติ (2538, น.12) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานครไว้ ดังนี้

1. เพื่อให้ศูนย์เยาวชนเป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับการพักผ่อนแก่เด็กและเยาวชนในการส่งเสริมการใช้เวลาว่าง ผ่านการทำกิจกรรมที่ทางศูนย์เยาวชนจัดไว้ให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งต่อตนเองและต่อสังคม
2. เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เยาวชนได้เข้ามาใช้เวลาว่าง เพื่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเอง ครอบครัว ชุมชน และสังคมด้วย
3. เพื่อเป็นการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน ให้สามารถเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี ส่งผลต่อการกล้าแสดงออกของเยาวชนอีกด้วย
4. เพื่อป้องกันและแก้ปัญหาที่เสี่ยงจะเกิดกับเยาวชน เช่น ปัญหาการมั่วสุม ปัญหายาเสพติด เป็นต้น

เสาวนีย์ เสนาสุ (2532, น.106) โดยทั่วไปแล้วการจัดตั้งศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานครขึ้นนั้น เพื่อเป็นศูนย์กลางให้เยาวชนได้มีโอกาสในการใช้เวลาว่างร่วมกันเมื่อ

ว่างเว้นจากการศึกษาหรือจากการประกอบกิจการใด ๆ ทำให้เกิดประโยชน์ทางด้านกีฬาและนันทนาการ ส่งเสริมให้วัยรุ่นได้ใช้ชีวิตไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสม มีสุขภาพที่ดี ส่งผลให้เป็นประโยชน์ต่ออนาคตของตนเองต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

Hodge (2014) การตรวจสอบการใช้เวลาว่างในครอบครัว ความสัมพันธ์ของพี่น้องและสุขภาพร่างกายความสัมพันธ์พี่น้องในการวิจัยเพื่อการใช้เวลาว่างของครอบครัวโดยความสัมพันธ์ในครอบครัวอื่น ๆ ใกล้เคียง แต่คนส่วนใหญ่ในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างน้อยหนึ่งพี่น้องและความสัมพันธ์พี่น้องมีแนวโน้มที่จะยืนยาวยิ่งขึ้นที่สุดและมีเสถียรภาพมากที่สุดในชีวิต วิจัยก่อนหน้านี้ได้แสดงให้เห็นการใช้เวลาว่างของครอบครัวที่จะมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับครอบครัว เช่น การทำงานของครอบครัวและความพึงพอใจกับชีวิตครอบครัว ข้อสรุปเหล่านี้ แต่ส่วนใหญ่จะใช้เฉพาะในการตรวจสอบความสัมพันธ์ของพ่อแม่และลูก ในทำนองเดียวกันมากกว่าการวิจัยเพื่อการใช้เวลาว่างของครอบครัวมีข้อจำกัด การวิเคราะห์ระดับขัดขวางและบุคคลนักวิชาการเรียกร้องให้มีการออกแบบการศึกษาระยะยาวและรูปแบบการบัญชีสำหรับผลการจัดกลุ่มครอบครัว สมาชิกในครอบครัวรวมทั้งความสัมพันธ์พี่น้องสามารถส่งผลกระทบต่อสมาชิกในครอบครัว การออกกำลังกายผ่านการสร้างแบบจำลองทางสังคมและการให้การสนับสนุนผลกระทบต่อความสัมพันธ์พี่น้องในการออกกำลังกายส่วนบุคคล และโรคอ้วนอาจขึ้นอยู่กับคุณภาพความสัมพันธ์และความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพที่สูงขึ้นมีผลกระทบมากขึ้นต่อพฤติกรรม ดังนั้นวัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์นี้ คือการตรวจสอบความสัมพันธ์ระยะยาวระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง ความสัมพันธ์พี่น้องที่ใกล้ชิดกัน การออกกำลังกายและโรคอ้วน เพื่อให้บริบทของการทบทวนแบบบูรณาการวิจัยการใช้เวลาว่างของครอบครัวดำเนินต่อไป จากบทความที่ดีพิมพ์กว่า 2,000 บทความในสี่วารสาร เลือก 183 (ประมาณ 6%) ที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่างของครอบครัว วิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพจะใช้เกือบเท่า ๆ กันในขณะที่การวิเคราะห์แต่ละระดับจะใช้น้อยกว่าการวิเคราะห์แบบ dyadic หรือการวิเคราะห์ระดับระบบ การทดสอบของลักษณะตัวอย่าง เผยให้เห็นคนวัยทำงาน, คู่แต่งงาน, ชนชั้นกลาง ครอบครัวที่มีเด็กวัยรุ่นหรือกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีสิ่งที่เหมือนกันคือ สามแนวโน้มที่สำคัญได้แก่: รูปแบบที่หนึ่ง (การส่งเสริมครอบครัวที่ดีผ่านการใช้เวลาว่าง) ส่งผลทางบวกของบุคคล dyads และกลุ่มรับรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่างของครอบครัว รูปแบบที่สอง (ค่าใช้จ่ายและข้อจำกัดในการใช้เวลาว่างของครอบครัว) ทดสอบในครอบครัวหรือคนในครอบครัวที่มีบทบาทสำคัญ ในการใช้เวลาว่าง

เช่นเดียวกับข้อจำกัด ในการใช้เวลาว่างของครอบครัว สุดท้ายรูปแบบที่สาม (ความแตกต่างการใช้เวลาว่างในครอบครัว) รวมถึงวิจัยการระบุและการทดสอบโครงสร้างของครอบครัวที่มีความหลากหลายลักษณะนอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เวลาว่างของวัยรุ่นและผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ความสัมพันธ์แบบพี่น้องจะมีการประเมินโดยใช้แบบจำลองหลายระดับและข้อมูลคู่พี่น้องจากคลื่น 1 และ 3 ของการศึกษาสุขภาพวัยรุ่นระยะยาวแห่งชาติ การเล่นเกมกีฬาและโรลเลอร์หรือการขี่จักรยานในวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ของผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ความสัมพันธ์พี่น้อง การออกกำลังกายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องในเชิงลบต่อการรับรู้ของผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ความสัมพันธ์พี่น้อง การใช้เวลาดูวิดีโอในวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ของผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ความสัมพันธ์ของพี่น้อง ในขณะที่การใช้เวลาดูทีวีที่มีนัยสำคัญมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการรับรู้ของผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ความสัมพันธ์พี่น้อง สุดท้ายความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เวลาว่างของวัยรุ่นและการออกกำลังกายของผู้ใหญ่โดยมีการทดสอบค่าดัชนีมวลกาย ลำดับการเกิดและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์พี่น้องที่มีคุณภาพได้รับการประเมินผลกระทบ การใช้ข้อมูลสุขภาพคู่พี่น้องและรูปแบบหลายระดับ ความถี่ของการดูโทรทัศน์และวิดีโอในวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการออกกำลังกายในผู้ใหญ่ และการเล่นเกมกีฬาในวัยรุ่นหนุ่มสาวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการออกกำลังกายในผู้ใหญ่ ความถี่ของการดูโทรทัศน์และความถี่ของการเล่นเกมกีฬาหรือปั่นจักรยานในวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงลบกับโรคอ้วนในผู้ใหญ่ ชั่วโมงการดูทีวีในวัยรุ่นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับโรคอ้วนในผู้ใหญ่ พี่คนโตมีการออกกำลังกายน้อยกว่าน้องเมื่อชั่วโมงของการดูวิดีโอหรือการเล่นเกมคอมพิวเตอร์มีเท่ากัน การเล่นเกมกีฬาในวัยรุ่นเป็นการทำนายว่ามีค่าดัชนีมวลกายสูงกว่าผู้ใหญ่ ที่มีแนวโน้มค่าดัชนีมวลกายน้อยกว่าน้องเมื่อมีการออกกำลังกายเท่ากัน การรับรู้ที่มีคุณภาพความสัมพันธ์ของพี่น้องระดับปานกลางจะมีสัมพันธ์ระหว่างการออกกำลังกายและชั่วโมงการดูทีวี ชั่วโมงการดูวิดีโอ และชั่วโมงการเล่นวิดีโอหรือเกมคอมพิวเตอร์ การค้นพบนี้บางส่วนสนับสนุนหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

Barnes (2015) ได้ศึกษาแรงจูงใจและพฤติกรรมของผู้ปกครองกีฬาเยาวชนกีฬาเน้นหนักการทำให้เกิดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้สำหรับเด็ก แต่สภาพแวดล้อมสามารถเป็นบวกหรือลบนั้นเกิดจากผู้ปกครองที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความรู้และทักษะการเข้าร่วมกิจกรรมของเด็ก วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับ (ก) ความเชื่อสร้างแรงบันดาลใจ (ข) การรับรู้สำหรับการมีส่วนร่วม และ (ค) การรับรู้บริบทชีวิตและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในโปรแกรมกีฬานันทนาการเยาวชน ลำดับ 1 และ 2 ของ Hoover-Dempsey และโมเดลกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองของ Sandler ปี 2005 ถูกนำมาใช้ในการคิดการวิจัยนี้ ซึ่ง

แบบทดสอบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่ใช้ในการวิจัยเดิมมีการปรับเปลี่ยนไปใช้ในกีฬาเยาวชน ผ่านการแก้ไขและการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยให้พ่อแม่ ($n = 302$) ของเด็กในด้านนั้นหนาทาลูกกีฬาสำหรับ 7-12 ปี ทำแบบสอบถาม 64 คำถามใน โครงสร้างแบบจำลอง ก่อนการวิเคราะห์ที่นำมาใช้ได้ถูกตรวจสอบเพื่อให้มั่นใจว่าโครงสร้าง แบบสำรวจเกี่ยวกับการปรับปรุงการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองถูกจัดกลุ่มตามที่คาดไว้ ประการที่ สองความสัมพันธ์สองตัวแปรที่ถูกใช้ในการทดสอบความแข็งแกร่งของความสัมพันธ์ระหว่าง (1) แรงจูงใจของผู้ปกครองและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมและ (พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็ก และเยาวชนแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560) พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และกลไกการ ใช้เวลาของผู้ปกครอง ผลการวิจัยพบว่าสมรรถนะของผู้ปกครองและทักษะ (PCS) มีอิทธิพลที่ แข็งแกร่งในการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองตามเวลาและพลังงาน (TE) และการเชิญของผู้ฝึกสอน (COI) เมื่อพ่อแม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของการให้กำลังใจ (Wendell L. French และ Cecil Jr Bell) และการสร้างแบบจำลอง (Alkatheri และคนอื่น ๆ) ผลการวิจัยทำให้เข้าใจแรงจูงใจและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในสภาพแวดล้อมของ กีฬานันทนาการเยาวชนมากขึ้น นอกจากนี้ผลการให้การวิจัยสามารถนำไปต่อยอดในการค้นหาว่า พฤติกรรมของผู้ปกครองอย่างไรมีอิทธิพลในการเล่นกีฬาของเยาวชนและการจัดกิจกรรมอย่างไรที่ ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาของเยาวชน

Campbell (2007) ได้ศึกษาการพัฒนาตัวตนที่เป็นกระบวนการสำคัญที่เกิดขึ้น ในช่วงวัยรุ่น (Erikson, 1950, 1968) นักวิจัยแนะนำว่าช่วงวัยรุ่นจะกลายเป็นช่วงอายุที่มีมากขึ้น เนื่องจากจำนวนที่เพิ่มขึ้นของนักศึกษา(Kerckhoff, 2002; Larson, 2002; Mortimer & Larson, 2002) ในช่วงเวลานี้รู้จักกันในชื่อ "post-adolescence"ในช่วงเวลานี้เชื่อว่าเกิดการสร้างอัตลักษณ์ ของบุคคลขึ้น (Mortimer &Larson, 2002) แม้จะมีข้อเสนอแนะเหล่านี้อยู่ แต่ยังมีงานวิจัยจำนวน น้อยทำการทดสอบการพัฒนาอัตลักษณ์ในช่วงหลังวัยรุ่นนี้ นอกจากนี้บทบาทของการใช้เวลาว่าง ในช่วงระยะเวลาการสร้างตัวตนส่วนใหญ่ได้รับการมองข้าม มีการศึกษาจำนวนน้อยที่ศึกษาหัวข้อ นี้โดยมุ่งเน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในการใช้เวลาว่างกับอัตลักษณ์การพัฒนา ในขณะที่มองข้ามบทบาทของตัวแปรไลฟ์สไตล์การพักผ่อนที่โดดเด่นอื่น ๆ เช่น ประสบการณ์การ ใช้เวลาว่าง แรงจูงใจและความหมาย นอกจากนี้การศึกษาก่อนหน้านี้ใช้มาตรการด้านข้อมูลทั่ว โลกมากกว่าการพิจารณามิติข้อมูลแยกต่างหาก จากอัตลักษณ์ส่วนบุคคลและสังคม การศึกษาใน ปัจจุบันขยายตัวขึ้นจากหนังสือก่อนหน้านี้ด้วยการตรวจสอบการพัฒนาอัตลักษณ์ส่วนบุคคลและ สังคมในช่วงหลังวัยรุ่นและความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์และตัวแปรไลฟ์สไตล์การใช้เวลาว่างที่

หลากหลาย ผู้เข้าร่วมโครงการรวม 465 คนจาก University of Waterloo ได้ทำแบบสอบถามการมีส่วนร่วมในการใช้เวลาว่าง ความหมายที่ได้จากการมีส่วนร่วมประสบการณ์การใช้เวลาว่าง แรงจูงใจและอัตลักษณ์ ผลการศึกษาพบว่าการพัฒนา ยังคงเกิดขึ้นในช่วงระยะหลังวัยรุ่น การมีส่วนร่วมในการใช้เวลาว่าง, ความหมาย ประสบการณ์การใช้เวลาว่างและแรงจูงใจทั้งหมดแสดงระดับของ a ความสัมพันธ์กับเอกลักษณ์ ตัวตนส่วนบุคคลและสังคมมีความแตกต่างกัน ปัจจัยไลฟ์สไตล์พักผ่อนเหล่านี้ ตัวตนส่วนบุคคลเกี่ยวข้องมากที่สุดกับการใช้เวลาว่าง ประสบการณ์ในขณะที่ตัวตนทางสังคมมีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ถึงแม้ว่าสาเหตุไม่สามารถอนุมานได้ จากผลของการศึกษานี้บ่งชี้ว่าการพักผ่อนเหล่านี้เป็นอย่างไรตัวแปรไลฟ์สไตล์อาจมีอิทธิพลต่อกระบวนการพัฒนาตัวตน

งานวิจัยในประเทศ

รัชราวัล สว่างอรุณ (2556) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนวัดตะคร้ำเอน อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 60 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random sampling) และให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 60 คน ทำแบบวัดทัศนคติ ที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยด้านความรู้ ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม จัดเข้ากลุ่มด้วยวิธีการแบ่งกลุ่มแบบจับคู่ (Match Group) แล้วแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดำเนินการทดลองระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที ผู้วิจัยทำการวัดทัศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการของทั้งสองกลุ่ม หลังทดลองในสัปดาห์ที่ 8 โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ โปรแกรมนันทนาการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และแบบวัดทัศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างเปรียบเทียบภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง (Dependent t-test) และวิเคราะห์ความแตกต่างเปรียบเทียบ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Independent t-test) ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลวิจัยพบว่า ผลของทัศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการของกลุ่มทดลองภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการเป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่าทัศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการ โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างดีเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความรู้และด้าน พฤติกรรม อยู่ในระดับค่อนข้างดี และด้านความรู้สึกอยู่ในระดับดี และผลการเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการ กลุ่มทดลอง

ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มทดลองภายหลังเข้าร่วมโปรแกรม นันทนาการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับกิจกรรมตามปกติที่โรงเรียนกำหนดไว้ ทั้ง 3 ด้านคือด้านความรู้ ด้านความรู้สึกและด้านพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กฤษฎา สังเกต (2559) ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจ ในการเลือกเล่นกีฬา บาสเกตบอล นักเรียนนักศึกษาในเขตเทศบาลนครอุดรธานี ในปี พ.ศ. 2559 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งสิ้นจำนวน 191 คน เป็นชายจำนวน 127 คนเป็นหญิงจำนวน 64 คนได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนนักศึกษาในเขตเทศบาลนครอุดรธานี ปี พ.ศ. 2559 ได้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนนักศึกษาในเขตเทศบาลนครอุดรธานี ปี พ.ศ. 2559 มีดังนี้

1.1 โดยรวมพบว่านักเรียนนักศึกษามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 (S.D. เท่ากับ 0.55)

1.2 จำแนกตามแรงจูงใจภายในกับแรงจูงใจภายนอก พบว่านักเรียน นักศึกษามีแรงจูงใจภายในและภายนอกอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 และ 4.03 (S.D. = 0.55 และ 0.55)

1.3 จำแนกตามเพศพบว่านักเรียนนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจ ภายในอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และ 3.69 (S.D. = 0.52 และ 0.49) โดยเพศชายมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 (S.D. = 0.50) และเพศหญิงมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 (S.D. = 0.51)

1.4 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่านักเรียนนักศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีแรงจูงใจภายในและภายนอกอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และ 4.14 (S.D. = 0.47 และ 0.49) ระดับอุดมศึกษามีแรงจูงใจภายในและภายนอกอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 และ 3.91 (S.D. = 0.58 และ 0.58) แรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 (S.D. = 0.58)

2. ผลการเปรียบเทียบแรงงูใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียน นักศึกษาในเขตเทศบาลนครอุดรธานี ปี พ.ศ. 2559 พบว่า

2.1 นักเรียนนักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีแรงงูใจภายในและภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนนักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีแรงงูใจภายในและ ภายนอกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วีรชัย อู้อยู่ (2557) ศึกษาแรงงูใจที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์โดยจำแนกตามเพศ ระดับชั้นปีและกลุ่มคณะวิชา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน ภาคปลายปีการศึกษา 2555 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ 0.89 และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) การทดสอบค่า (F-Test) และใช้ LSD ในการทดสอบความแตกต่างรายคู่ กำหนด ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมนันทนาการที่นิสิตเข้าร่วมเป็นประจำ 3 อันดับ ได้แก่ นันทนาการ พิเศษ นันทนาการทางด้านสังคม งานเลี้ยงสร้างสรรค์ งานเลี้ยงรุ่น และการท่องเที่ยวและทัศนศึกษา นอกสถานที่ กิจกรรมนันทนาการที่นิสิตเข้าร่วมบ้าง 3 อันดับ ได้แก่ เกม กีฬา ออกกำลังกาย กิจกรรมอาสาสมัคร บริจาคโลหิต บำเพ็ญประโยชน์ และดนตรีร้องเพลง เต้นรำและกิจกรรมเข้าจังหวะ ส่วนกิจกรรมนันทนาการที่นิสิตไม่เคยเข้าร่วม 3 อันดับ ได้แก่ นันทนาการทางการละคร/การแสดง นันทนาการด้านงานอิสระ/งานสะสม/งานออกแบบและงานประดิษฐ์ด้วยมือ และนันทนาการด้านพัฒนาจิตใจ/โยคะ/สมาธิ

2. นิสิตมีแรงงูใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ทางด้านการพัฒนาความคิด ด้านการเข้าสังคม ด้านการพัฒนาความสามารถ และด้านการผ่อนคลาย

3. นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีแรงงูใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการไม่แตกต่างกัน

4. นิสิตที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีแรงงูใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการไม่แตกต่างกัน

5. นิสิตที่มีกลุ่มคณะวิชาต่างกัน มีแรงงูใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการไม่แตกต่างกัน

ธัญญภรณ์ สุวรรณโกชน (2553) ศึกษาความพึงพอใจในงานของพนักงานบริษัทกุลธรเคอร์บี้เฟาน์ดรี จำกัด ศึกษาทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมในองค์กรของพนักงานบริษัทกุลธรเคอร์บี้เฟาน์ดรี จำกัด เปรียบเทียบความพึงพอใจในงานของพนักงานที่จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลและเปรียบเทียบความพึงพอใจในงานของพนักงานที่จำแนกตามทัศนคติที่มีต่อการจัดกิจกรรมในองค์กรต่างกันกลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานบริษัทกุลธรเคอร์บี้เฟาน์ดรี จำกัด จำนวน 221 คนผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลวิจัยพบว่าพนักงานมีความพึงพอใจในงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางพนักงานมีทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมในองค์กรโดยรวมอยู่ในระดับดี พนักงานที่มีเพศ สถานภาพ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือนต่างกันมีความพึงพอใจในงานต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพนักงานที่มีทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมในองค์กรต่างกันมีความพึงพอใจในงานต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศศิธร จันงรักษ์ (2558) ศึกษาการเข้าร่วมโปรแกรมแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างที่มีต่อการวิถีชีวิตใช้เวลาว่างในแง่บวก ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ศูนย์กวดวิชารัชดาวิทยายางเขนจำนวน 60 คน ที่ได้มาจากการคัดกรองจากแบบประเมินแรงจูงใจการใช้เวลาว่างและการสุมแบบจับคู่ ออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 30 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบประเมินแรงจูงใจการใช้เวลาว่าง แบบทดสอบถามวิถีชีวิตการใช้เวลาว่างโปรแกรมแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง ซึ่งได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงจากผู้ทรงคุณวุฒิใช้เวลาว่างจำนวน 5 ท่าน ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบประเมินแรงจูงใจและแบบสอบถามวิถีชีวิตการใช้เวลาว่างและมีค่าอยู่ระหว่าง .06 ถึง 1.0 และค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ความเชื่อมั่นแอลฟา (conbach) เท่ากัน .82 และ .89 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบค่าที (t-test) ผลวิจัยพบว่าภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มทดลองมีวิถีชีวิตการใช้เวลาว่างดีกว่าก่อนทดลองเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ากลุ่มทดลองมีคุณภาพชีวิต สุขภาวะ และความพึงพอใจในชีวิต-ความสุข ดีวก่อนเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มทดลองมีวิถีชีวิตการใช้เวลาว่างดีกว่ากลุ่มควบคุมและมีความแตกต่างกันทุกรายด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศชายและเพศหญิง กำหนดเก็บข้อมูลศูนย์เยาวชนกลุ่มงานนันทนาการ 2 ผู้ใช้บริการตลอดปีทั้งด้านนันทนาการและกีฬาทั้งสิ้นจำนวน 3,645,351 คน (สถิติผู้ให้บริการด้านกีฬา นันทนาการ กิจกรรมพื้นฐาน พัฒนาทักษะ, 2562)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่เข้าใช้บริการศูนย์เยาวชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 384 คน โดยเทียบตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970, pp.118-119) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน เพื่อให้ได้กลุ่มข้อมูลที่สมบูรณ์ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเพิ่มเป็น จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยครั้งนี้ ได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) โดยได้เลือกจากประชาชนที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มงานนันทนาการ 2 โดยได้แบ่งการสุ่มกลุ่มตัวอย่างตามตารางดังต่อไปนี้

ศูนย์เยาวชน สังกัดกรุงเทพฯ กลุ่มงานนันทนาการ 2	จำนวนตัวอย่าง (คน)
ศูนย์เยาวชนบางกะปิ	31
ศูนย์เยาวชนสะพานสูง	31
ศูนย์เยาวชนหนองจอก	31
ศูนย์เยาวชนดอนเมือง	31
ศูนย์เยาวชนลุมพินี	31
ศูนย์เยาวชนคลองสามวา	31
ศูนย์เยาวชนคลองกุ่ม	31
ศูนย์เยาวชนบ่อนไก่	31
ศูนย์เยาวชนบางนา	31
ศูนย์เยาวชนลาดกระบัง	31
ศูนย์เยาวชนมีนบุรี	30
ศูนย์เยาวชนบางเขน	30
ศูนย์เยาวชนวัดธาตุทอง	30
รวม	400

ภาพประกอบ 1 แสดงรายชื่อศูนย์เยาวชนและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเข้าทำการเก็บข้อมูล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างแรงงูใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นชนิดเลือกตอบ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับแรงงูใจ (Beard J G. & M.G.Ragheb, 1983, pp. 219-228) ซึ่งแบ่งเป็นแรงงูใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกข้อคำถามแรงงูใจออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1 – 8 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับแรงงูใจทางปัญญาหรือการใช้ความรู้ ข้อคำถามที่ 9 – 13 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับแรงงูใจทางสังคม ข้อคำถามที่ 14 – 20 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับแรงงูใจทางด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ และข้อคำถามที่ 21 – 27 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับแรงงูใจด้าน

การหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ ซึ่งผลรวมคะแนนข้อคำถามข้อที่ 1 – 20 จะสามารถชี้วัดแรงจูงใจในการกระตุ้นการแสวงหา และผลคะแนนของข้อคำถามทั้ง 27 ข้อจะบอกถึงแรงจูงใจในการใช้กิจกรรมการใช้เวลาว่างของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามมีลักษณะประเมินค่าเป็น 5 ระดับ Likert Scale แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ดังนี้

ข้อคำถามเชิงนิมิต (Positive Item)

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติ (Beard J G. & M.G.Ragheb, 1983, pp. 219-228) เป็นทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดเขตกรุงเทพมหานคร และจำแนกประเภทของทัศนคติ ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อคำถามที่ 1 – 12 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางองค์ความรู้ แบบสอบถามมีลักษณะประเมินค่าเป็น 5 ระดับ Likert Scale แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ดังนี้

ข้อคำถามเชิงนิมิต (Positive Item)

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
ปานกลาง	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

ข้อคำถามที่ 13 – 24 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับความรู้สึก แบบสอบถามมีลักษณะประเมินค่าเป็น 5 ระดับ Likert Scale แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ปานกลาง ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ดังนี้

ข้อคำถามเชิงนิมิต (Positive Item)

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
เสมอ	5
บ่อยครั้ง	4
บางครั้ง	3
น้อยครั้ง	2
ไม่เคย	1

ข้อคำถามที่ 25 – 36 เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรม แบบสอบถามมีลักษณะประเมินค่าเป็น 5 ระดับ Likert Scale แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ดังนี้

ข้อคำถามเชิงนิมิต (Positive Item)

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
ปานกลาง	3
ไม่เห็นด้วย	2
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเป็นแบบปลายเปิด (Open – Ended Questionnaires)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะเกณฑ์ในการแบ่งระดับด้วยการหาช่วงกว้างอันตรภาคชั้น (Class interval) โดยใช้วิธีการคำนวณหาช่วงกว้างระหว่างชั้นตามหลักการหาค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2542, น.82) ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.8
 \end{aligned}$$

ดังนั้น เกณฑ์เฉลี่ยของแรงจูงใจและทัศนคติจะกำหนด ได้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย ของแรงจูงใจ

4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย ของทัศนคติ ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ และด้านพฤติกรรม

4.21 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.41 – 4.20	หมายถึง	เห็นด้วย
2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81 – 2.60	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1.00 – 1.80	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ยของทัศนคติ ด้านความรู้สึ

4.21 – 5.00	หมายถึง	เสมอ
3.41 – 4.20	หมายถึง	บ่อยครั้ง
2.61 – 3.40	หมายถึง	บางครั้ง
1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อยครั้ง
1.00 – 1.80	หมายถึง	ไม่เคย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้างานวิจัย ตำรา เอกสาร วิทยานิพนธ์ ปริญญานิพนธ์ วารสารและสื่อสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ วิจัยแรงจูงใจและทัศนคติในการใช้เวลาว่าง รวมถึงยังรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ มาประกอบในการพิจารณาใช้ในการทำงานวิจัยครั้งนี้ให้เหมาะสม

2. รวบรวมข้อมูลความรู้ ความคิด และปัญหาที่เกิดจากขั้นตอนต่าง ๆ มาสร้างแบบสอบถามในงานวิจัย

3. นำข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์พิจารณาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

4. นำข้อคำถามที่ผู้วิจัยแก้ไขแล้ว เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) IOC มีค่าความสามารถของการวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ มีค่าตั้งแต่ 0.60 – 1.0

5. นำข้อคำถามไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกัน จากศูนย์เยาวชนจำนวน 30 คน เพื่อนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ โดยการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) ความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.80

6. นำแบบสอบถามไปใช้เก็บข้อมูลจริง กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อทำการขออนุญาตขอความร่วมมือไปยังเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับศูนย์เยาวชน กลุ่มงานศูนย์พัฒนาเยาวชน
2. ที่ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเลือกในการทำวิจัยครั้งนี้
2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง
3. นำข้อคำถามที่ได้รับคืนมา ตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องแล้วนำแบบสอบถามไปดำเนินการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามมาประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปจากแบบสอบถามซึ่งเป็นข้อมูลด้านประชากรศาสตร์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics Analysis) แบ่งเป็น

1.1 วิธีอัตราส่วนร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ศาสนา โดยใช้สูตรดังนี้ (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546)

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนข้อมูลที่ได้} \times 100}{\text{จำนวนข้อมูลทั้งหมด}}$$

1.2 วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่ออธิบายถึงข้อมูลทางด้านแรงจูงใจกับทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านต่าง ๆ ข้างต้น นำมาจัดอันดับและบอกระดับแรงจูงใจกับทัศนคติ โดยใช้สูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546)

$$\text{ค่าเฉลี่ย} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนข้อมูล}}{\text{ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง}}$$

1.3 วิธีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation หรือ S.D.) แสดงลักษณะการกระจายของข้อมูลทางด้านแรงจูงใจกับทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546)

$$SD = \sqrt{(N \sum x^2 - (\sum x)^2) / (N - 1)}$$

SD คือ แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x^2$ คือ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum x)$ คือ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N คือ แทนจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

เพื่ออธิบายข้อมูลแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติในการใช้เวลาว่าง

2. การวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มตัวอย่างและนำผลวิเคราะห์ที่ได้นั้นอ้างอิงสถานที่สำคัญของการเพื่อหาความแตกต่าง ผู้วิจัยจึงใช้สถิติทดสอบหาความแตกต่างค่าเฉลี่ย (T-Test) ในกรณีเปรียบเทียบ 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง โดยตั้งระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

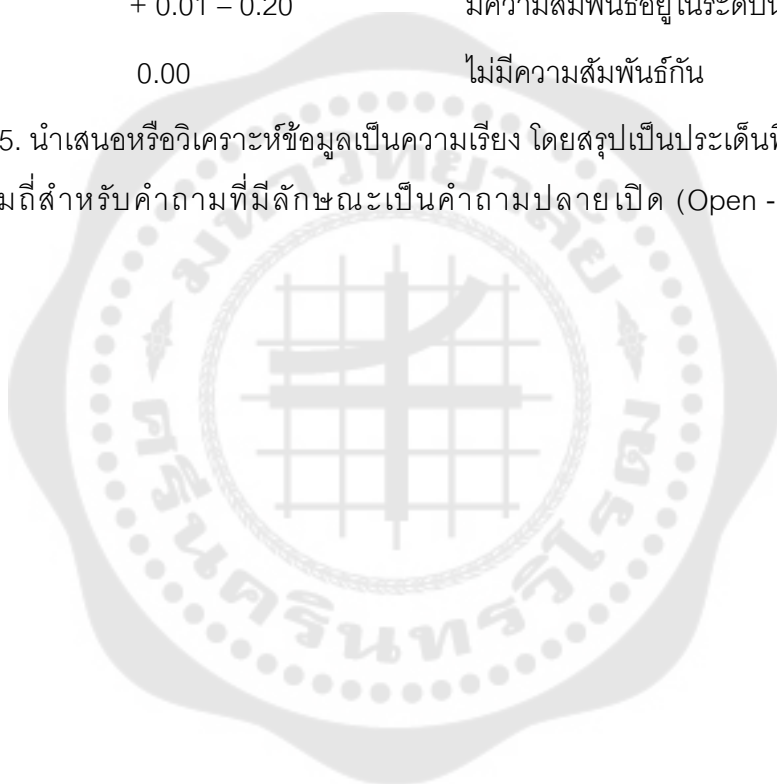
3. การวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างและนำผลการวิเคราะห์ที่ได้นั้น อ้างอิงสถานที่สำคัญของการเพื่อหาความแตกต่าง ผู้วิจัยใช้สถิติทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เพื่อทดสอบหาความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป ได้แก่ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ และรายได้ โดยตั้งระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient, Rxy) ได้ศึกษาเกณฑ์ของ พัชราภรณ์ กระบวนรัตน์ (2546, น.70) ใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปรจากข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน มีดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	แสดงว่า
+ 0.8 ขึ้นไป	มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก
+ 0.61 – 0.80	มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างมาก
+ 0.41 – 0.60	มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง
+ 0.21 – 0.40	มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย
+ 0.01 – 0.20	มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย
0.00	ไม่มีความสัมพันธ์กัน

5. นำเสนอหรือวิเคราะห์ข้อมูลเป็นความเรียง โดยสรุปเป็นประเด็นที่คล้ายกันและแจกแจงความถี่สำหรับคำถามที่มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (Open - Ended Question)

บทที่ 4

ผลการศึกษา

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความหมายดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	ผลรวมกำลังสอง
MS	แทน	ผลรวมกำลังสองเฉลี่ย
df	แทน	องศาอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติทดสอบ F
t	แทน	ค่าสถิติทดสอบ t
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง โดยแบ่งเป็น 6 ตอน
ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด
กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 ทักษะติดต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด
กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 ผลของเพศและอายุต่อทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์
เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติในการใช้เวลา
ว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 6 ข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้และศาสนา แสดงในตารางที่ 1 ถึงตารางที่ 7

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ (n=400)

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	195	48.75
หญิง	205	51.25
รวม	400	100.00

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ จะเห็นว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นเพศชาย ร้อยละ 48.75 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 51.25

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ (n=400)

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
7 – 12 ปี	71	17.75
13 – 18 ปี	96	24.00
19 – 29 ปี	74	18.50
30 – 39 ปี	75	18.75
40 – 80 ปี	84	21.00
รวม	400	100.00

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ จะเห็นว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

กลุ่มใหญ่ที่สุดมีอายุ 13 – 18 (ร้อยละ 24.00) รองลงมาคืออายุ 40 – 80 ปี (ร้อยละ 21.00) และมีอายุ 30 – 39 ปี (ร้อยละ 18.75) ตามลำดับ

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพ (n=400)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	291	72.75
สมรส	96	24.00
หย่าร้าง	13	3.25
รวม	400	100.00

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพ จะเห็นว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด (ร้อยละ 72.75) รองลงมาคือสมรสแล้ว (ร้อยละ 24.00) และหย่าร้าง (ร้อยละ 3.25) ตามลำดับ

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามการศึกษา (n=400)

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	96	24.00
มัธยมศึกษา	102	25.50
ปริญญาตรี	176	44.00
ปริญญาโท	16	4.00
อื่นๆ	10	2.50
รวม	400	100.00

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามการศึกษา จะเห็นว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด

กรุงเทพมหานครเกือบครึ่งหนึ่งมีการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 44.00) รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษา (ร้อยละ 25.50) และระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 24.00) ตามลำดับ

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ (n=400)

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียน นักศึกษา	196	49.00
พนักงานเอกชน	121	30.25
ข้าราชการ	34	8.50
อื่นๆ	49	12.25
รวม	400	100.00

*p ≤ .05

จากตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ จะเห็นว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครประมาณครึ่งหนึ่งเป็นนักเรียน นักศึกษา (ร้อยละ 49.00) รองลงมาคือ พนักงานเอกชน (ร้อยละ 30.25) อื่นๆ (ร้อยละ 12.25) และข้าราชการ (ร้อยละ 8.50) ตามลำดับ

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ (n=400)

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 5,000 บาท	193	48.25
5,000 – 10,000 บาท	25	6.25
10,001 – 15,000 บาท	25	6.25
15,001 – 20,000 บาท	76	19.00
มากกว่า 20,000 บาท	81	20.25
รวม	400	100.00

*p ≤ .05

จากตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายได้ จะเห็นว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เกือบครึ่งหนึ่งมีรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท (ร้อยละ 48.25) รองลงมา มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 20.25) และมีรายได้ 15,001 – 20,000 บาท (ร้อยละ 19.00) ตามลำดับ

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ศาสนา (n=400)

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
พุทธ	371	92.75
อิสลาม	26	6.50
คริสต์	2	0.50
อื่นๆ	1	0.25
รวม	400	100.00

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร จำแนกตามศาสนาจะเห็นว่าผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เกือบทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 92.75) ส่วนที่เหลืออีกเล็กน้อยนับถือศาสนาอิสลาม คริสต์และอื่น ๆ (ร้อยละ 6.25 0.50 และ 0.25 ตามลำดับ)

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ด้านปัญญาหรือด้านการใช้ความรู้ ด้านสังคม ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ และด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 8 ถึงตารางที่ 12

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับแรงจูงใจ
ด้านสังคม	3.90	0.60	มาก
ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ	3.87	0.60	มาก
ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ	3.84	0.69	มาก
ด้านปัญญา	3.75	0.61	มาก
รวม	3.83	0.51	มาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน พบว่า โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.83, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ด้านสังคม (ค่าเฉลี่ย 3.90, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60) ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ (ค่าเฉลี่ย 3.87, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60) ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ (ค่าเฉลี่ย 3.84, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.69) และด้านปัญญา (ค่าเฉลี่ย 3.75, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านสังคม (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง ด้านสังคม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
1. เพื่อเข้าร่วมสังคม	3.98	0.73	มาก
2. เพื่อให้มีความกล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น	3.91	0.82	มาก
3. เพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ	3.88	0.80	มาก
4. เพื่อพบเจอผู้คนใหม่ ๆ	3.86	0.71	มาก
5. เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น	3.86	0.72	มาก
รวม	3.90	0.60	มาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านสังคม พบว่า โดยรวมผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.90, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .060) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคมในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อเข้าร่วมสังคม (ค่าเฉลี่ย 3.98, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) เพื่อให้มีความกล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น (ค่าเฉลี่ย 3.91, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82) และเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ (ค่าเฉลี่ย 3.88, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
1. เพื่อให้มีความชำนาญในสิ่งนั้นมากขึ้น	3.96	0.80	มาก
2. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกาย	3.93	0.79	มาก
3. เพื่อใช้ความสามารถทางกายภาพ	3.90	0.74	มาก
4. เพื่อทดสอบความสามารถ	3.88	0.79	มาก
5. เพื่อพัฒนาทักษะทางกายภาพ	3.86	0.69	มาก
6. เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถ	3.81	0.71	มาก
7. เพื่อความคล่องแคล่ว	3.74	0.73	มาก
รวม	3.87	0.60	มาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ พบว่า โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.87, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อให้มีความชำนาญในสิ่งนั้นมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.96, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80) เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกาย (ค่าเฉลี่ย 3.93, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.79) และเพื่อใช้ความสามารถทางกายภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.90, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
1. เพื่อพักผ่อน	3.97	0.78	มาก
2. เพื่อบรรเทาความตึงเครียด	3.97	0.86	มาก
3. เพื่อความผ่อนคลายทางร่างกาย	3.90	0.82	มาก
4. เพื่อความผ่อนคลายทางจิตใจ	3.90	0.85	มาก
5. เพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวายในวันธรรมดา	3.83	0.88	มาก
6. เพื่อใช้ชีวิตที่ช้าลง เรียบง่าย	3.69	0.95	มาก
7. เพราะว่าบางเวลาชอบอยู่คนเดียว	3.64	0.98	มาก
รวม	3.84	0.69	มาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ พบว่าโดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.84, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อพักผ่อน (ค่าเฉลี่ย 3.97, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78) เพื่อบรรเทาความตึงเครียด (ค่าเฉลี่ย 3.97, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.86) เพื่อความผ่อนคลายทางร่างกาย และเพื่อความผ่อนคลายทางจิตใจ (ค่าเฉลี่ย 3.90, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านปัญญา(n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง ด้านปัญญา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ แรงจูงใจ
1. เพื่อค้นหาสิ่งใหม่ ๆ	3.83	0.78	มาก
2. เพื่อได้ใช้จินตนาการในการเข้าร่วม	3.81	0.78	มาก
3. เพื่อเพิ่มเติมความรู้	3.80	0.75	มาก
4. เพื่อใช้ความสามารถสร้างสรรค์ผลงาน	3.80	0.78	มาก
5. เพื่อเรียนรู้ตนเอง	3.79	0.76	มาก
6. เพื่อสำรวจไอเดียใหม่ ๆ	3.71	0.76	มาก
7. เพื่อตอบสนองความต้องการรู้	3.65	0.72	มาก
8. เพื่อเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว	3.62	0.78	มาก
รวม	3.75	0.61	มาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านปัญญา พบว่า โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญาในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.75, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญาในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อค้นหาสิ่งใหม่ ๆ (ค่าเฉลี่ย 3.83, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78) เพื่อได้ใช้จินตนาการในการเข้าร่วม (ค่าเฉลี่ย 3.81, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78) เพื่อเพิ่มเติมความรู้ และเพื่อใช้ความสามารถสร้างสรรค์ผลงาน (ค่าเฉลี่ย 3.80, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75)

ตอนที่ 3 ทศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ทศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 13 ถึงตารางที่ 16

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน (n=400)

ทศนคติต่อการใช้เวลาว่าง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับทศนคติ
ด้านความรู้สึก	3.96	0.66	บ่อยครั้ง
ด้านพฤติกรรม	3.95	0.65	เห็นด้วย
ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้	3.94	0.52	เห็นด้วย
รวม	3.95	0.55	เห็นด้วย

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน พบว่า โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทศนคติต่อการใช้เวลาว่างในระดับเห็นด้วย (ค่าเฉลี่ย 3.95, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทศนคติต่อการใช้เวลาว่างในระดับเห็นด้วยทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยทศนคติจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ด้านความรู้สึก (ค่าเฉลี่ย 3.96, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) ด้านพฤติกรรม (ค่าเฉลี่ย 3.95, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) และด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ (ค่าเฉลี่ย 3.94, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52)

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความรู้สึก (n=400)

ทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านความรู้สึก	$\bar{X}$	S.D.	ระดับทัศนคติ
1. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น	4.08	0.82	บ่อยครั้ง
2. กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประสบการณ์ที่มีความสุข	4.07	0.74	บ่อยครั้ง
3. ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน	4.05	0.80	บ่อยครั้ง
4. ฉันชอบใช้เวลากับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง	4.01	0.85	บ่อยครั้ง
5. กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้าง ความสนใจให้ฉันได้	4.00	0.85	บ่อยครั้ง
6. ฉันสามารถเป็นตัวเองในขณะที่ทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง	3.95	0.81	บ่อยครั้ง
7. ฉันรู้สึกว่าเวลาที่ฉันทำกิจกรรมการใช้ เวลาว่างไม่สูญเปล่า	3.95	0.85	บ่อยครั้ง
8. ฉันชอบกิจกรรมการใช้เวลาว่าง	3.95	0.88	บ่อยครั้ง
9. ฉันให้ความสำคัญในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง	3.90	0.78	บ่อยครั้ง
10. ฉันพิจารณาความเหมาะสมกับการทำกิจกรรมการใช้เวลา ว่างอย่างเป็นประจำ	3.90	0.90	บ่อยครั้ง
11. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ	3.88	0.73	บ่อยครั้ง
12. เมื่อฉันเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างเวลาจะผ่านไปอย่าง รวดเร็ว	3.80	0.84	บ่อยครั้ง
รวม	3.96	0.66	บ่อยครั้ง

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความรู้สึก พบว่า โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกในระดับบ่อยครั้ง (ค่าเฉลี่ย 3.96, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกในระดับบ่อยครั้งทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยทัศนคติจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น (ค่าเฉลี่ย 4.08, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82) กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประสบการณ์ที่มีความสุข (ค่าเฉลี่ย 4.07, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74) และฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน (ค่าเฉลี่ย 4.05, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80)

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการ ศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านพฤติกรรม (n=400)

ทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านพฤติกรรม		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ทัศนคติ
1.	ฉันใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถใน กิจกรรมการใช้เวลาว่าง	4.05	0.78	เห็นด้วย
2.	ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอเมื่อมีเวลา	4.05	0.77	เห็นด้วย
3.	ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่างเพื่อไปทำ กิจกรรมการใช้เวลาว่าง	4.05	0.79	เห็นด้วย
4.	ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มี การจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง	4.05	0.80	เห็นด้วย
5.	ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรม การใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น	4.04	0.77	เห็นด้วย
6.	ฉันอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลาย มากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ	4.03	0.80	เห็นด้วย
7.	ฉันอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมทั้ง กิจกรรมการใช้เวลาว่าง	3.98	0.82	เห็นด้วย
8.	ฉันให้ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่าง มากกว่ากิจกรรมอื่น	3.95	0.85	เห็นด้วย
9.	ฉันต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะ ยุ่งอยู่	3.88	0.91	เห็นด้วย
10.	ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรม การใช้เวลาว่างมากขึ้น	3.81	0.73	เห็นด้วย
11.	ฉันตั้งใจจะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ	3.79	0.75	เห็นด้วย
12.	ฉันซื้ออุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลา ว่างตามรายได้ที่มี	3.76	0.75	เห็นด้วย
รวม		3.95	0.65	เห็นด้วย

*p ≤ .05

จากตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านพฤติกรรม พบว่า โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในระดับเห็นด้วย (ค่าเฉลี่ย 3.95, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในระดับเห็นด้วยทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยทัศนคติจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ ฉันใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอ เมื่อมีเวลา ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง และถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง (ค่าเฉลี่ย 4.05, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78, 0.77, 0.79, 0.80 ตามลำดับ) ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น (ค่าเฉลี่ย 4.04, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) และฉันอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 4.03, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.80)

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ (n=400)

ทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ทัศนคติ
1. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น	4.10	0.73	เห็นด้วย
2. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี	4.09	0.75	เห็นด้วย
3. กิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ	4.02	0.76	เห็นด้วย
4. ผู้คนต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง	4.01	0.67	เห็นด้วย
5. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ผู้ที่ปฏิบัติได้ผ่อนคลาย	4.00	0.65	เห็นด้วย
6. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร	3.99	0.69	เห็นด้วย
7. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์	3.95	0.71	เห็นด้วย
8. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง	3.91	0.68	เห็นด้วย
9. การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า	3.89	0.71	เห็นด้วย
10. กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม	3.88	0.73	เห็นด้วย
11. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างผลงานใหม่	3.76	0.66	เห็นด้วย
12. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์	3.73	0.71	เห็นด้วย
รวม	3.94	0.52	เห็นด้วย

$$*p \leq .05$$

จากตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ พบว่าโดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในระดับเห็นด้วย (ค่าเฉลี่ย 3.94, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในระดับเห็นด้วยทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยทัศนคติจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 4.10, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.73) กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี (ค่าเฉลี่ย 4.09, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.75) และกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ (ค่าเฉลี่ย 4.02, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.76)

ตอนที่ 4 ผลของเพศและอายุต่อทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

1. ผลของเพศต่อทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง แสดงในตารางที่ 17 ถึงตารางที่ 20

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง โดยรวม (n=400)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ชาย	195	3.92	0.57	-1.130	.259
หญิง	205	3.98	0.52		

$$*p \leq .05$$

จากตารางที่ 17 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง โดยรวม พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง โดยรวม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนใน
สังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านความรู้สึก (n=400)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น					
ชาย	195	3.99	0.87	-2.095*	.037
หญิง	205	4.16	0.77		
กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประสบการณ์ที่มีความสุข					
ชาย	195	4.02	0.76	-1.174	.241
หญิง	205	4.11	0.72		
ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน					
ชาย	195	4.01	0.80	-1.095	.274
หญิง	205	4.09	0.80		
ฉันชอบใช้เวลากับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	3.95	0.88	-1.932	.054
หญิง	205	4.09	0.83		
กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้					
ชาย	195	3.90	0.85	-2.124*	.034
หญิง	205	4.08	0.85		
ฉันสามารถเป็นตัวเองในขณะที่ทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	3.91	0.81	-0.900	.369
หญิง	205	3.99	0.80		
ฉันรู้สึกว่าเวลาที่ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างไม่สูญเปล่า					
ชาย	195	3.85	0.91	-2.270*	.024
หญิง	205	4.04	0.78		
ฉันชอบกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	3.82	0.92	-2.954*	.003
หญิง	205	4.07	0.82		
ฉันให้ความสำคัญในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	3.87	0.79	-0.640	.523
หญิง	205	3.92	0.78		

* $p \leq .05$

ตาราง 18 (ต่อ)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ฉันพิจารณาความเหมาะสมกับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างเป็นประจำ					
ชาย	195	3.79	0.91	-2.416*	.016
หญิง	205	4.00	0.87		
กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ					
ชาย	195	3.83	0.74	-1.317	.189
หญิง	205	3.92	0.72		
เมื่อฉันเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างเวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว					
ชาย	195	3.73	0.84	-1.500	.134
หญิง	205	3.86	0.83		
โดยรวม					
ชาย	195	3.89	0.68	-2.161*	.031
หญิง	205	4.03	0.63		

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 18 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านความรู้สึก พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่าเพศชาย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เพศชายและมีเพศหญิงมีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ 1) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น 2) กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ 3) ฉันรู้สึกว่าเวลาที่ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างไม่สูญเปล่า 4) ฉันชอบกิจกรรมการใช้เวลาว่าง และ 5) ฉันพิจารณาความเหมาะสมกับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างเป็นประจำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างมากกว่าเพศชายทุกข้อ

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนใน
สังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านพฤติกรรม (n=400)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ฉันใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	4.05	0.80	0.032	.974
หญิง	205	4.05	0.76		
ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอ เมื่อมีเวลา					
ชาย	195	4.00	0.78	-1.205	.229
หญิง	205	4.09	0.76		
ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	4.02	0.80	-0.785	.433
หญิง	205	4.08	0.79		
ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	4.01	0.82	-1.091	.276
หญิง	205	4.09	0.78		
ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น					
ชาย	195	4.00	0.77	-1.073	.284
หญิง	205	4.08	0.80		
ฉันอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ					
ชาย	195	4.04	0.79	0.390	.697
หญิง	205	4.01	0.82		
ฉันอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง					
ชาย	195	4.02	0.82	0.897	.370
หญิง	205	3.94	0.83		
ฉันให้ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น					
ชาย	195	3.99	0.85	0.969	.333
หญิง	205	3.91	0.85		
ฉันต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่					
ชาย	195	3.93	0.88	1.142	.254
หญิง	205	3.82	0.94		

* $p \leq .05$

ตาราง 19 (ต่อ)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น					
ชาย	195	3.78	0.76	-0.813	.417
หญิง	205	3.84	0.71		
ฉันตั้งใจจะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ					
ชาย	195	3.74	0.80	-1.337	.182
หญิง	205	3.84	0.69		
ฉันซื้ออุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างตามรายได้ที่มี					
ชาย	195	3.76	0.77	-0.092	.927
หญิง	205	3.77	0.73		
โดยรวม					
ชาย	195	3.94	0.66	-0.255	.799
หญิง	205	3.96	0.63		

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 19 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านพฤติกรรม พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เพศชายและมีเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมทุกข้อ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ (n=400)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น					
ชาย	195	4.09	0.76	-0.343	.732
หญิง	205	4.11	0.69		

* $p \leq .05$

ตาราง 20 (ต่อ)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
กิจกรรมการใช้เวลาร่วมช่วยให้สุขภาพดี					
ชาย	195	4.06	0.80	-0.673	.502
หญิง	205	4.11	0.70		
กิจกรรมการใช้เวลาร่วมเป็นสิ่งสำคัญ					
ชาย	195	4.01	0.78	-0.447	.655
หญิง	205	4.04	0.73		
ผู้ต้องการกิจกรรมการใช้เวลาร่วม					
ชาย	195	4.00	0.67	-0.217	.828
หญิง	205	4.01	0.68		
กิจกรรมการใช้เวลาร่วมช่วยให้ผู้ที่ปฏิบัติได้ผ่อนคลาย					
ชาย	195	4.00	0.68	0.074	.941
หญิง	205	4.00	0.63		
กิจกรรมการใช้เวลาร่วมทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร					
ชาย	195	3.98	0.70	-0.011	.991
หญิง	205	3.99	0.68		
กิจกรรมการใช้เวลาร่วมทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์					
ชาย	195	3.91	0.74	-0.944	.346
หญิง	205	3.98	0.69		
กิจกรรมการใช้เวลาร่วมช่วยพัฒนาตนเอง					
ชาย	195	3.91	0.71	0.152	.879
หญิง	205	3.90	0.66		
การทำกิจกรรมการใช้เวลาร่วมเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า					
ชาย	195	3.84	0.76	-1.548	.122
หญิง	205	3.95	0.67		

*p ≤ .05

ตาราง 20 (ต่อ)

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p
กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม					
ชาย	195	3.82	0.78	-1.526	.128
หญิง	205	3.93	0.68		
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่					
ชาย	195	3.79	0.69	0.955	.340
หญิง	205	3.73	0.63		
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์					
ชาย	195	3.73	0.73	0.023	.982
หญิง	205	3.73	0.68		
โดยรวม					
ชาย	195	3.93	0.54	-0.537	.592
หญิง	205	3.96	0.49		

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 20 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ พบว่าผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าเพศชายและมีเพศหญิงมีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ทุกข้อไม่แตกต่างกัน

2. ผลของอายุต่อทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน แสดงในตารางที่ 21 ถึงตารางที่ 24

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4.996	4	1.249	4.284*	.002
ภายในกลุ่ม	115.150	395	.292		
รวม	120.145	399			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่าผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 22

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.04	-	0.11	0.21*	0.21*	-0.08
13 – 18 ปี	3.93	0.11	-	0.10	0.10	-0.19*
19 – 29 ปี	3.83	-0.21*	0.10	-	0.00	-0.29*
30 – 39 ปี	3.83	-0.21*	-0.10	0.00	-	-0.29*
40 – 80 ปี	4.12	0.08	0.19*	0.29*	0.29*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 22 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD พบว่าผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านความรู้สึก ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น					
ระหว่างกลุ่ม	7.175	4	1.794	2.710*	.030
ภายในกลุ่ม	261.423	395	.662		
รวม	268.597	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประสบการณ์ที่มีความสุข					
ระหว่างกลุ่ม	2.997	4	.749	1.375	.242
ภายในกลุ่ม	215.313	395	.545		
รวม	218.310	399			
ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน					
ระหว่างกลุ่ม	6.817	4	1.704	2.712*	.030
ภายในกลุ่ม	248.183	395	.628		
รวม	255.000	399			
ฉันชอบใช้เวลากับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	3.336	4	.834	1.145	.335
ภายในกลุ่ม	287.602	395	.728		
รวม	290.938	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้					
ระหว่างกลุ่ม	7.269	4	1.817	2.539*	.040
ภายในกลุ่ม	282.721	395	.716		
รวม	289.990	399			

* $p \leq .05$

ตาราง 23 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ฉันสามารถเป็นตัวเองในขณะที่ทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	2.439	4	.610	.939	.441
ภายในกลุ่ม	256.561	395	.650		
รวม	259.000	399			
ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาที่ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างไม่สูญเปล่า					
ระหว่างกลุ่ม	5.166	4	1.291	1.799	.128
ภายในกลุ่ม	283.624	395	.718		
รวม	288.790	399			
ฉันชอบกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	6.488	4	1.622	2.126	.077
ภายในกลุ่ม	301.409	395	.763		
รวม	307.898	399			
ฉันให้ความสำคัญในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	1.178	4	.294	.477	.752
ภายในกลุ่ม	243.620	395	.617		
รวม	244.797	399			
ฉันพิจารณาความเหมาะสมกับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างเป็นประจำ					
ระหว่างกลุ่ม	5.443	4	1.361	1.709	.147
ภายในกลุ่ม	314.557	395	.796		
รวม	320.000	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ					
ระหว่างกลุ่ม	7.020	4	1.755	3.353*	.010
ภายในกลุ่ม	206.730	395	.523		
รวม	213.750	399			

* $p \leq .05$

ตาราง 23 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
เมื่อฉันเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างเวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว					
ระหว่างกลุ่ม	5.487	4	1.372	1.984	.096
ภายในกลุ่ม	273.111	395	.691		
รวม	278.597	399			
โดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3.755	4	.939	2.190	.069
ภายในกลุ่ม	169.342	395	.429		
รวม	173.097	399			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่าผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกโดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ 1) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น 2) ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน 3) กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ และ 4) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการ
ใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน
เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 24

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรม
การใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่
ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.03	-	0.07	-0.06	0.04	-0.29*
13 – 18 ปี	3.96	-0.07	-	-0.13	-0.03	-0.36*
19 – 29 ปี	4.09	0.06	0.13	-	0.10	-0.23
30 – 39 ปี	3.99	-0.04	0.03	-0.10	-	-0.33*
40 – 80 ปี	4.32	0.29*	0.36*	0.23	0.33*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 24 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน
ความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด
กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่
มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลา
ว่างทำให้รู้สึกสดชื่น มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี อายุ 13 – 18 ปี และอายุ 30 – 39 ปี
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 25

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.07	-	0.12	0.06	0.14	-0.22
13 – 18 ปี	3.95	-0.12	-	-0.06	0.02	-0.34*
19 – 29 ปี	4.01	-0.06	0.06	-	0.08	-0.28*
30 – 39 ปี	3.93	-0.14	-0.02	-0.08	-	-0.36*
40 – 80 ปี	4.29	0.22	0.34*	0.28*	0.36*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 25 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 26

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.06	-	0.04	0.20	0.25	-0.13
13 – 18 ปี	4.02	-0.04	-	0.16	0.21	-0.17
19 – 29 ปี	3.86	-0.20	-0.16	-	0.05	-0.33*
30 – 39 ปี	3.81	-0.25	-0.21	-0.05	-	-0.38*
40 – 80 ปี	4.19	0.13	0.17	0.33*	0.38*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 26 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ มากกว่าผู้ใช้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการ
ใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มี
อายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 27

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ กิจกรรม
การใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	3.85	-	-0.05	0.16	0.04	-0.25
13 – 18 ปี	3.90	0.05	-	0.21	0.09	-0.20
19 – 29 ปี	3.69	-0.16	-0.21	-	-0.12	-0.41
30 – 39 ปี	3.81	-0.04	-0.09	0.12	-	-0.29
40 – 80 ปี	4.10	0.25	0.20	0.41	0.29	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 27 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน
ความรู้สึก ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชน
ในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด
กรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ
กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี อายุ 19
– 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ของ
ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ฉันใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	5.809	4	1.452	2.439*	.047
ภายในกลุ่ม	235.191	395	.595		
รวม	241.000	399			
ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอ เมื่อมีเวลา					
ระหว่างกลุ่ม	4.537	4	1.134	1.935	.104
ภายในกลุ่ม	231.560	395	.586		
รวม	236.098	399			
ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	8.588	4	2.147	3.486*	.008
ภายในกลุ่ม	243.309	395	.616		
รวม	251.897	399			
ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	8.099	4	2.025	3.213*	.013
ภายในกลุ่ม	248.901	395	.630		
รวม	257.000	399			
ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น					
ระหว่างกลุ่ม	5.867	4	1.467	2.493*	.043
ภายในกลุ่ม	232.411	395	.588		
รวม	238.278	399			
ฉันอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ					
ระหว่างกลุ่ม	7.301	4	1.825	2.902*	.022
ภายในกลุ่ม	248.449	395	.629		
รวม	255.750	399			

*p ≤ .05

ตาราง 28 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ฉันอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	10.213	4	2.553	3.870*	.004
ภายในกลุ่ม	260.585	395	.660		
รวม	270.798	399			
ฉันให้ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น					
ระหว่างกลุ่ม	16.293	4	4.073	5.876*	.000
ภายในกลุ่ม	273.804	395	.693		
รวม	290.097	399			
ฉันต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่					
ระหว่างกลุ่ม	9.747	4	2.437	3.008*	.018
ภายในกลุ่ม	320.003	395	.810		
รวม	329.750	399			
ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น					
ระหว่างกลุ่ม	14.941	4	3.735	7.429*	.000
ภายในกลุ่ม	198.619	395	.503		
รวม	213.560	399			
ฉันตั้งใจจะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ					
ระหว่างกลุ่ม	13.690	4	3.423	6.417*	.000
ภายในกลุ่ม	210.670	395	.533		
รวม	224.360	399			
ฉันซื้ออุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างตามรายได้ที่มี					
ระหว่างกลุ่ม	3.105	4	.776	1.385	.238
ภายในกลุ่ม	221.332	395	.560		
รวม	224.438	399			
โดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	7.832	4	1.958	4.866*	.001
ภายในกลุ่ม	158.934	395	.402		
รวม	166.766	399			

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ให้บริการที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้นเพียง 2 ข้อ คือ 1) ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอ เมื่อมีเวลา และ 2) ฉันใช้อุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างตามรายได้ที่มี

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 29

ตาราง 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.14	-	0.21*	0.33*	0.35*	0.04
13 – 18 ปี	3.93	-0.21*	-	0.12	0.14	-0.17
19 – 29 ปี	3.81	-0.33*	-0.12	-	0.02	-0.29*
30 – 39 ปี	3.79	-0.35*	-0.14	-0.02	-	-0.31*
40 – 80 ปี	4.10	-0.04	0.17	0.29*	0.31*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 29 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 30

ตาราง 30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.20	-	0.15	0.24	0.33*	0.03
13 – 18 ปี	4.05	-0.15	-	0.09	0.18	-0.12
19 – 29 ปี	3.96	-0.24	-0.09	-	0.09	-0.21
30 – 39 ปี	3.87	-0.33*	-0.18	-0.09	-	-0.30*
40 – 80 ปี	4.17	-0.03	0.12	0.21	0.30*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 30 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี และอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ฉ้นใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้น สนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 31

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้น สนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.21	-	0.19	0.32	0.32	-0.03
13 – 18 ปี	4.02	-0.19	-	0.13	0.13	-0.22
19 – 29 ปี	3.89	-0.32	-0.13	-	0.00	-0.35
30 – 39 ปี	3.89	-0.32	-0.13	0.00	-	-0.35
40 – 80 ปี	4.24	0.03	0.22	0.35	0.35	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 31 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้นสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี และอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ฉ้นสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 32

ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.18	-	0.19	0.34*	0.18	-0.06
13 – 18 ปี	3.99	-0.19	-	0.15	-0.01	-0.25*
19 – 29 ปี	3.84	-0.34*	-0.15	-	-0.16	-0.40*
30 – 39 ปี	4.00	-0.18	0.01	0.16	-	-0.24
40 – 80 ปี	4.24	0.06	0.25*	0.40*	0.24	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 32 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี และอายุ 19 – 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉันทนอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 33

ตาราง 33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อฉันทนอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.20	-	0.19	0.28*	0.29*	0.02
13 – 18 ปี	4.01	-0.19	-	0.09	0.10	-0.17
19 – 29 ปี	3.92	-0.28*	-0.09	-	0.01	-0.26*
30 – 39 ปี	3.91	-0.29*	-0.10	-0.01	-	-0.27*
40 – 80 ปี	4.18	-0.02	0.17	0.26*	0.27*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 33 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉันทนอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี และอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ฉันทนอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ช้น
อยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ ของ
ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดง
ในตารางที่ 34

ตาราง 34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ช้นอยาก
ทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ ของผู้ให้บริการ
ศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.15	-	0.15	0.23	0.31	-0.05
13 – 18 ปี	4.00	-0.15	-	0.08	0.16	-0.20
19 – 29 ปี	3.92	-0.23	-0.08	-	0.08	-0.28
30 – 39 ปี	3.84	-0.31	-0.16	-0.08	-	-0.36
40 – 80 ปี	4.20	0.05	0.20	0.28	0.36	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 34 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน
พฤติกรรม ในข้อช้นอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมีเวลาและมีเงิน
เพียงพอ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า
ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการ
ใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ช้นอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้าฉันมี
เวลาและมีเงินเพียงพอ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการ
ใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 30 – 39 ปี

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้น
อยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชน
ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 35

ตาราง 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ฉ้นอยากใช้
เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด
กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.25	-	0.31*	0.40*	0.46*	0.18
13 – 18 ปี	3.94	-0.31*	-	0.09	0.15	-0.13
19 – 29 ปี	3.85	-0.40*	-0.09	-	0.06	-0.22
30 – 39 ปี	3.79	-0.46*	-0.15	-0.06	-	-0.28*
40 – 80 ปี	4.07	-0.18	0.13	0.22	0.28*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 35 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน
พฤติกรรม ในข้อฉ้นอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง ของ
ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์
เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน
พฤติกรรมในข้อ ฉ้นอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง มากกว่า
ผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม
ในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 30 – 39 ปี

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๑๑ ให้
ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด
กรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 36

ตาราง 36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ๑๑ ให้
ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด
กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.30	-	0.35*	0.48*	0.63*	0.26
13 – 18 ปี	3.95	-0.35*	-	0.13	0.28	-0.09
19 – 29 ปี	3.82	-0.48*	-0.13	-	0.15	-0.22
30 – 39 ปี	3.67	-0.63*	-0.28	-0.15	-	-0.37*
40 – 80 ปี	4.04	-0.26	0.09	0.22	0.37*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 36 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน
พฤติกรรม ในข้อ ๑๑ ให้ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น ของผู้ให้บริการ
ศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนใน
สังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ
๑๑ ให้ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13
– 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการ
ที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ๑๑ นี้ มากกว่าผู้ให้บริการ
ที่มีอายุ 30 – 39 ปี

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ข้อ ๑๑ ต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 37

ตาราง 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ข้อ ๑๑ ต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.14	-	0.30*	0.34*	0.49*	0.19
13 – 18 ปี	3.84	-0.30*	-	0.04	0.19	-0.11
19 – 29 ปี	3.80	-0.34*	-0.04	-	0.15	-0.15
30 – 39 ปี	3.65	-0.49*	-0.19	-0.15	-	-0.30*
40 – 80 ปี	3.95	-0.19	0.11	0.15	0.30*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 37 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน พฤติกรรม ในข้อข้อ ๑๑ ต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่ ของผู้ให้บริการศูนย์ เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่าผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ข้อ ๑๑ ต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อข้อ ๑๑ นี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 38

ตาราง 38 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.03	-	0.24*	0.46*	0.42*	-0.01
13 – 18 ปี	3.79	-0.24*	-	0.22	0.18	-0.25*
19 – 29 ปี	3.57	-0.46*	-0.22	-	-0.04	-0.47*
30 – 39 ปี	3.61	-0.42*	-0.18	0.04	-	-0.43
40 – 80 ปี	4.04	0.01	0.25*	0.47*	0.43*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 38 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี และอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ชื่นตั้งใจ จะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 39

ตาราง 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อ ชื่นตั้งใจ จะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	3.97	-	0.20	0.33*	0.44*	-0.05
13 – 18 ปี	3.77	-0.20	-	0.13	0.24	-0.25*
19 – 29 ปี	3.64	-0.33*	-0.13	-	0.11	-0.38*
30 – 39 ปี	3.53	-0.44*	-0.24	-0.11	-	-0.49*
40 – 80 ปี	4.02	0.05	0.25*	0.38*	0.49*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 39 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ในข้อชื่นตั้งใจจะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อ ชื่นตั้งใจจะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอยู่เป็นประจำ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี

ตาราง 40 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน (n=400)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น					
ระหว่างกลุ่ม	8.250	4	2.063	3.999*	.003
ภายในกลุ่ม	203.750	395	.516		
รวม	212.000	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี					
ระหว่างกลุ่ม	8.063	4	2.016	3.655*	.006
ภายในกลุ่ม	217.874	395	.552		
รวม	225.938	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ					
ระหว่างกลุ่ม	4.365	4	1.091	1.921	.106
ภายในกลุ่ม	224.432	395	.568		
รวม	228.797	399			
ผู้ต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
ระหว่างกลุ่ม	5.222	4	1.306	2.934*	.021
ภายในกลุ่ม	175.755	395	.445		
รวม	180.978	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ผู้ที่ปฏิบัติได้ผ่อนคลาย					
ระหว่างกลุ่ม	2.736	4	.684	1.606	.172
ภายในกลุ่ม	168.261	395	.426		
รวม	170.998	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร					
ระหว่างกลุ่ม	1.545	4	.386	.819	.514
ภายในกลุ่ม	186.365	395	.472		
รวม	187.910	399			

* $p \leq .05$

ตาราง 40 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์					
ระหว่างกลุ่ม	6.807	4	1.702	3.410*	.009
ภายในกลุ่ม	197.091	395	.499		
รวม	203.897	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง					
ระหว่างกลุ่ม	7.475	4	1.869	4.144*	.003
ภายในกลุ่ม	178.103	395	.451		
รวม	185.578	399			
การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า					
ระหว่างกลุ่ม	7.358	4	1.840	3.726*	.005
ภายในกลุ่ม	195.019	395	.494		
รวม	202.378	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม					
ระหว่างกลุ่ม	7.956	4	1.989	3.870*	.004
ภายในกลุ่ม	203.041	395	.514		
รวม	210.998	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่					
ระหว่างกลุ่ม	10.815	4	2.704	6.527*	.000
ภายในกลุ่ม	163.623	395	.414		
รวม	174.438	399			
กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์					
ระหว่างกลุ่ม	8.748	4	2.187	4.555*	.001
ภายในกลุ่ม	189.630	395	.480		
รวม	198.378	399			
โดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	5.447	4	1.362	5.295*	.000
ภายในกลุ่ม	101.601	395	.257		
รวม	107.049	399			

$$*p \leq .05$$

จากตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้น 2 ข้อนี้ คือ 1) กิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ 2) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร และ 3) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร

ตาราง 41 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.04	-	0.12	0.25*	0.19*	-0.07
13 – 18 ปี	3.92	-0.12	-	0.13	0.07	-0.19*
19 – 29 ปี	3.79	-0.25	-0.13	-	-0.06	-0.32*
30 – 39 ปี	3.85	-0.19	-0.07	0.06	-	-0.26*
40 – 80 ปี	4.11	0.07	0.19*	0.32*	0.26*	-

$$*p \leq .05$$

จากตารางที่ 41 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวมของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวม มากกว่าผู้ใช้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ใช้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวม มากกว่าผู้ใช้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 42

ตาราง 42 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.25	-	0.19	0.29*	0.32*	-0.04
13 – 18 ปี	4.06	-0.19	-	0.10	0.13	-0.23*
19 – 29 ปี	3.96	-0.29*	-0.10	-	0.03	-0.33*
30 – 39 ปี	3.93	-0.32*	-0.13	-0.03	-	-0.36*
40 – 80 ปี	4.29	0.04	0.23*	0.33*	0.36*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 42 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 43

ตาราง 43 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.10	-	0.00	0.19	0.13	-0.22
13 – 18 ปี	4.10	0.00	-	0.19	0.13	-0.22
19 – 29 ปี	3.91	-0.19	-0.19	-	-0.06	-0.41*
30 – 39 ปี	3.97	-0.13	-0.13	0.06	-	-0.35*
40 – 80 ปี	4.32	0.22	0.22	0.41*	0.35*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 43 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน องค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อกิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี ของผู้ให้บริการศูนย์ เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่าผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทาง องค์ความรู้ ในข้อกิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 44

ตาราง 44 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ ผู้คนต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.03	-	0.03	0.15	0.12	-0.17
13 – 18 ปี	4.00	-0.03	-	0.12	0.09	-0.20*
19 – 29 ปี	3.88	-0.15	-0.12	-	-0.03	-0.32*
30 – 39 ปี	3.91	-0.12	-0.09	0.03	-	-0.29*
40 – 80 ปี	4.20	0.17	0.20*	0.32*	0.29*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 44 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ ผู้คนต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ ผู้คนต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 45

ตาราง 45 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อกิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	3.90	-	-0.06	0.10	0.03	-0.28*
13 – 18 ปี	3.96	0.06	-	0.16	0.09	-0.22*
19 – 29 ปี	3.80	-0.10	-0.16	-	-0.07	-0.38*
30 – 39 ปี	3.87	-0.03	-0.09	0.07	-	-0.31*
40 – 80 ปี	4.18	0.28*	0.22*	0.38*	0.31*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 45 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี อายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 46

ตาราง 46 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.03	-	0.14	0.30	0.24	-0.07
13 – 18 ปี	3.89	-0.14	-	0.16	0.10	-0.21
19 – 29 ปี	3.73	-0.30	-0.16	-	-0.06	-0.37
30 – 39 ปี	3.79	-0.24	-0.10	0.06	-	-0.31
40 – 80 ปี	4.10	0.07	0.21	0.37	0.31	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 46 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน องค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง ของผู้ใช้บริการศูนย์ เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทาง องค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง มากกว่าผู้ใช้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ใช้บริการที่มี อายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อนี้ มากกว่าผู้ใช้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 47

ตาราง 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	3.97	-	0.11	0.28*	0.14	-0.13
13 – 18 ปี	3.86	-0.11	-	0.17	0.03	-0.24*
19 – 29 ปี	3.69	-0.28*	-0.17	-	-0.14	-0.41*
30 – 39 ปี	3.83	-0.14	-0.03	0.14	-	-0.27*
40 – 80 ปี	4.10	0.13	0.24*	0.41*	0.27*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 47 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน องค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า ของ ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์ เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน องค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน องค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 48

ตาราง 48 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	3.97	-	0.09	0.33*	0.14	-0.09
13 – 18 ปี	3.88	-0.09	-	0.24	0.05	-0.18
19 – 29 ปี	3.64	-0.33*	-0.24	-	-0.19	-0.42*
30 – 39 ปี	3.83	-0.14	-0.05	0.19	-	-0.23*
40 – 80 ปี	4.06	0.09	0.18	0.42*	0.23*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 48 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 49

ตาราง 49 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	4.04	-	0.34*	0.49*	0.37*	0.17
13 – 18 ปี	3.70	-0.34*	-	0.15	0.03	-0.17
19 – 29 ปี	3.55	-0.49*	-0.15	-	-0.12	-0.32*
30 – 39 ปี	3.67	-0.37*	-0.03	0.12	-	-0.20*
40 – 80 ปี	3.87	-0.17	0.17	0.32*	0.20*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 49 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้าน องค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่ ของผู้ให้บริการ ศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนใน สังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบ ทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ผู้ให้บริการที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ ความรู้ในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD แสดงในตารางที่ 50

ตาราง 50 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อกิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (n=400)

อายุ	$\bar{X}$	อายุ				
		7 – 12 ปี	13 – 18 ปี	19 – 29 ปี	30 – 39 ปี	40 – 80 ปี
7 – 12 ปี	3.96	-	0.22*	0.38*	0.41*	0.13
13 – 18 ปี	3.74	-0.22*	-	0.16	0.19	-0.09
19 – 29 ปี	3.58	-0.38*	-0.16	-	0.03	-0.25*
30 – 39 ปี	3.55	-0.41*	-0.19	-0.03	-	-0.28*
40 – 80 ปี	3.83	-0.13	0.09	0.25*	0.28*	-

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 50 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อกิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ในข้อ กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในข้อนี้ มากกว่าผู้ให้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร แสดงในตารางที่ 51 ถึงตารางที่ 54

ตาราง 51 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง	ทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม		
	Pearson Correlation (r)	p	ระดับความสัมพันธ์
ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ	0.68	.000	ค่อนข้างมาก
ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ	0.65	.000	ค่อนข้างมาก
ด้านสังคม	0.59	.000	ปานกลาง
ด้านปัญญา	0.50	.000	ปานกลาง
โดยรวม	0.74	.000	ค่อนข้างมาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 51 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.74$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.68$)

2. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.65$)

3. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.59$)

4. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.50$)

ตาราง 52 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง	ทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก		
	Pearson Correlation (r)	p	ระดับความสัมพันธ์
ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ	0.61	.000	ค่อนข้างมาก
ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ	0.60	.000	ปานกลาง
ด้านสังคม	0.54	.000	ปานกลาง
ด้านปัญญา	0.43	.000	ปานกลาง
โดยรวม	0.66	.000	ค่อนข้างมาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 52 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.66$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.61$)

2. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกลึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.60$)

3. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกลึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.54$)

4. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกลึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.43$)

ตาราง 53 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง	ทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม		
	Pearson Correlation (r)	p	ระดับความสัมพันธ์
ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ	0.62	.000	ค่อนข้างมาก
ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ	0.60	.000	ปานกลาง
ด้านสังคม	0.55	.000	ปานกลาง
ด้านปัญญา	0.44	.000	ปานกลาง
โดยรวม	0.68	.000	ค่อนข้างมาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 53 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.68$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.62$)

2. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.60$)

3. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.55$)

4. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.44$)

ตาราง 54 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร (n=400)

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง	ทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้		
	Pearson Correlation (r)	p	ระดับ ความสัมพันธ์
ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ	0.64	.000	ค่อนข้างมาก
ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ	0.52	.000	ปานกลาง
ด้านสังคม	0.51	.000	ปานกลาง
ด้านปัญญา	0.50	.000	ปานกลาง
โดยรวม	0.66	.000	ค่อนข้างมาก

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 54 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง กับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อ

การใช้เวลาวางด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.66$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาวางด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.64$)

2. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาวางด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.52$)

3. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาวางด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.51$)

4. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาวางด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.50$)

ตอนที่ 6 ข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม

1. อยากให้มีกิจกรรมสำหรับเด็กมากขึ้น (เสาร์ – อาทิตย์) เช่น ศิลปะ ศิลปะการป้องกันตัว
2. จัดหาสถานที่ที่เหมาะสมให้กับผู้ปกครองเวลานั่งคอย
3. ขอขอบคุณมากที่จัดกิจกรรมเพื่อเด็ก ๆ ถ้ามีโอกาสควรเพิ่มกิจกรรมอื่น ๆ เช่น วาดน้ำจะเป็นประโยชน์มากขึ้น
4. กลุ่มกิจกรรม เพิ่มการแบ่งกลุ่มตามความสามารถ ความชอบและอายุ เพื่อความเหมาะสมกับกิจกรรมที่นี้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ทราบถึงของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยผลวิจัยครั้งนี้ในส่วนของทางศูนย์เยาวชน และผู้เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมและปรับปรุงพัฒนาด้านบริการและด้านอื่น ฯลฯ เพื่อให้ตอบรับและสอดคล้องกับความต้องการแก่ประชากรที่มาใช้บริการศูนย์เยาวชนทำให้เกิดประโยชน์อีกต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษา ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยประชากรที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนกลุ่มงานนันทนาการ 2 จำนวน 13 ศูนย์เยาวชน ได้แก่ ศูนย์เยาวชนบางกะปิ ศูนย์เยาวชนสะพานสูง ศูนย์เยาวชนหนองจอก ศูนย์เยาวชนดอนเมือง ศูนย์เยาวชนลุมพินี ศูนย์เยาวชนคลองสามวา ศูนย์เยาวชนคลองกุ่ม ศูนย์เยาวชนป้อมไก่อ ศูนย์เยาวชนบางนา ศูนย์เยาวชนลาดกระบัง ศูนย์เยาวชนมีนบุรี ศูนย์เยาวชนบางเขน และศูนย์เยาวชนวัดธาตุทอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่เข้ามาใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศชายและเพศหญิง กำหนดเก็บข้อมูลศูนย์เยาวชนกลุ่ม

งานนันทนาการ 2 ผู้ใช้บริการตลอดปีทั้งด้านนันทนาการและกีฬาทั้งสิ้นจำนวน 3,645,351 คน (สถิติผู้ให้บริการด้านกีฬา นันทนาการ กิจกรรมพื้นฐาน พัฒนาทักษะ, 2562)

2.กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่เข้าใช้บริการศูนย์เยาวชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 384 คน โดยเทียบตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970, pp.118-119) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน เพื่อให้ได้กลุ่มข้อมูลที่สมบูรณ์ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเพิ่มเป็น จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเปรียบเทียบตารางกำหนดของกลุ่มตัวอย่าง และการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา เพื่อให้ได้ข้อสรุปตามที่วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

คำถามการวิจัย

1. ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ประกอบด้วย เพศ และ อายุ ที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง โดยรวมเป็นอย่างไร
2. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นอย่างไร

สรุปคำถามการวิจัยได้ดังนี้

1.การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Analysis)

1.1 นำข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ในแบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ และรายได้ต่อเดือน โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าสถิติร้อยละ (Percentage)

1.2 นำข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ในแบบสอบถามส่วนที่ 2 เกี่ยวกับแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.3 นำข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ในแบบสอบถามส่วนที่ 3 เกี่ยวกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดเขตกรุงเทพมหานครโดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) โดยใช้สถิติต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ดังนี้

2.1 ใช้สถิติค่า t-test (Independent t-test) ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน เพื่อใช้สรุปคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ ด้านเพศ

2.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One way ANOVA) ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม เพื่อใช้สรุปคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ ด้านอายุ

2.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Pearson Correlation) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลการศึกษา ได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ผลการศึกษา พบว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 51.25 มีอายุระหว่าง 13 – 18 ปี สถานภาพโสด ร้อยละ 53.75 การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 44.00 อาชีพนักเรียน นักศึกษา ร้อยละ 49.00 รายได้น้อยกว่า 5,000 บาท ร้อยละ 48.25

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ด้านปัญญาหรือด้านการใช้ความรู้ ด้านสังคม ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ และด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งไร้ทางลบ โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างในระดับมาก สามารถสรุปผลเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านสังคม ผลการศึกษาพบว่าผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคมในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.90 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง

ด้านสังคมในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อเข้าร่วมสังคม ค่าเฉลี่ย 3.98 เพื่อให้มีความกล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น ค่าเฉลี่ย 3.91 และเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ ค่าเฉลี่ย 3.88

ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.87 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อให้มีความชำนาญในสิ่งนั้นมากขึ้น ค่าเฉลี่ย 3.96 เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกาย ค่าเฉลี่ย 3.93 และเพื่อใช้ความสามารถทางกายภาพ ค่าเฉลี่ย 3.90

ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.84 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อพักผ่อน ค่าเฉลี่ย 3.97 เพื่อบรรเทาความตึงเครียด ค่าเฉลี่ย 3.97 เพื่อความผ่อนคลายทางร่างกาย และเพื่อความผ่อนคลายทางจิตใจ ค่าเฉลี่ย 3.90

ด้านปัญญา ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญาในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.84 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญาในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยแรงจูงใจจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ เพื่อค้นหาสิ่งใหม่ ๆ ค่าเฉลี่ย 3.83 เพื่อได้ใช้จินตนาการในการเข้าร่วม ค่าเฉลี่ย 3.81 เพื่อเพิ่มเติมความรู้ และเพื่อใช้ความสามารถสร้างสรรค์ผลงาน ค่าเฉลี่ย 3.80

สรุปภาพรวมแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ด้านสังคมผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคมในระดับมากคือเพื่อเข้าร่วมสังคม ค่าเฉลี่ย 3.98 ด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ ในระดับมากคือเพื่อให้มีความชำนาญในสิ่งนั้นมากขึ้น ค่าเฉลี่ย 3.96 ด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ ในระดับมากคือเพื่อพักผ่อน ค่าเฉลี่ย 3.97 ด้านปัญญาในระดับมากคือเพื่อค้นหาสิ่งใหม่ ๆ ค่าเฉลี่ย 3.83

ตอนที่ 3 ทักษะติดต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร

ผลการศึกษาพบว่า ทักษะติดต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ด้านความรู้สึก และด้าน พฤติกรรม โดยรวม ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทักษะติดต่อการใช้เวลาว่าง ในระดับเห็นด้วย ค่าเฉลี่ย 3.95 สามารถสรุปผลเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านความรู้สึก ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร มีทักษะติดต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกในระดับบ่อยครั้ง ค่าเฉลี่ย 3.96 เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทักษะติดต่อการใช้ เวลาว่างด้านความรู้สึกในระดับบ่อยครั้งทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยทักษะจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น ค่าเฉลี่ย 4.08 กิจกรรมการใช้เวลาว่าง ให้ประสบการณ์ที่มีความสุข ค่าเฉลี่ย 4.07 และฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน ค่าเฉลี่ย 4.05

ด้านพฤติกรรม ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร มีทักษะติดต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมในระดับเห็นด้วยค่าเฉลี่ย 3.95 เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทักษะติดต่อการใช้ เวลาว่างด้านพฤติกรรมในระดับเห็นด้วยทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยทักษะจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ ฉันใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ฉันทำ กิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอ เมื่อมีเวลา ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่าง เพื่อไปทำ กิจกรรมการใช้เวลาว่าง และถ้าเลือกได้ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มี กิจกรรมการใช้เวลาว่าง ค่าเฉลี่ย 4.05 ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้ เวลาว่างให้ดีขึ้น ค่าเฉลี่ย 4.04 และฉันอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากขึ้น ถ้า ฉันมีเวลาและมีเงินเพียงพอ ค่าเฉลี่ย 4.03

ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร มีทักษะติดต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในระดับ เห็นด้วย ค่าเฉลี่ย 3.94 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร มีทักษะติดต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ในระดับเห็นด้วย ทุกข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยทักษะจากมากไปน้อย 3 ลำดับแรก ได้ดังนี้ กิจกรรมการใช้เวลา

ว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ค่าเฉลี่ย 4.10 กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี ค่าเฉลี่ย 4.09 และกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ ค่าเฉลี่ย 4.02

สรุปภาพรวม ทักษะคิดต่อการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัด กรุงเทพมหานคร ด้านความรู้สึก ระดับมากคือ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น ค่าเฉลี่ย 4.08 ด้านพฤติกรรม ระดับมาก คือ ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ค่าเฉลี่ย 4.05 ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ระดับมาก กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น ค่าเฉลี่ย 4.10

ส่วนที่ 2 ผลสรุปคำถามการวิจัย 2 ข้อ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

คำถามการวิจัยที่ 1 ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ และ อายุ ที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมเป็นอย่างไร ซึ่งแยกเป็นคำถามการวิจัยย่อย จำแนกได้ ดังนี้

1.1 ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ ด้านเพศที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมเป็นอย่างไร

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมไม่แตกต่างกัน แบ่งเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านความรู้สึก ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่าเพศชาย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เพศชายและมีเพศหญิงมีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ 1) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น 2) กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ 3) ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างไม่สูญเปล่า 4) ฉันชอบกิจกรรมการใช้เวลาว่าง และ 5) ฉันพิจารณาความเหมาะสมกับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างเป็นประจำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างมากกว่าเพศชายทุกข้อ

ด้านพฤติกรรม ผลการศึกษาโดยภาพรวมพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เพศชายและมีเพศหญิงมีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมทุกข้อ ไม่แตกต่างกัน

ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ผลการศึกษาโดยภาพรวมพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เพศชายและมีเพศหญิงมีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ทุกข้อไม่แตกต่างกัน

1.2 ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ ด้านอายุที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมเป็นอย่างไร

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่า ผู้ใช้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ให้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่า ผู้ใช้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยแบ่งเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านความรู้สึก ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึกโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านความรู้สึก ในข้อ 1) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น 2) ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน 3) กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้ และ 4) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านพฤติกรรม ของผู้ให้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมโดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้นเพียง 2 ข้อ คือ 1) ฉันทำกิจกรรมการ

ใช้เวลาว่างเสมอ เมื่อมีเวลา และ 2) จัดซื้ออุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างตามรายได้ที่มี

ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ ของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่าผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ใช้บริการที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้น 2 ข้อนี้ คือ 1) กิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ 2) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร และ 3) กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร

คำถามการวิจัยที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นอย่างไร

ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.74$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.68$)

2. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก ($r = 0.65$)

3. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.59$)

4. แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = 0.50$)

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร สามารถสรุปผลและนำผลมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ และ อายุ ที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง โดยรวมเป็นอย่างไร มีผลดังนี้

1.1 ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่าง โดยรวม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรัชราวไล สว่างอรุณ (2556, น.29) ที่ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความเชื่อความรู้สึกของบุคคลที่เกิดขึ้นต่อสิ่งต่าง ๆ จากการเรียนรู้ เลียนแบบ หรืออาจจะเกิดขึ้นจะแรงขับแรงเสริม ไม่ได้เกิดขึ้นโดยกำเนิดหรือเกิดขึ้นตามพันธุกรรม สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ที่พบหรือได้ยินจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ

1.2 ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งโดยรวมพบว่า ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 40 – 80 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่าผู้บริการที่มีอายุ 13 – 18 ปี อายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้บริการที่มีอายุ 7 – 12 ปี มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมมากกว่าผู้บริการที่มีอายุ 19 – 29 ปี และอายุ 30 – 39 ปี มีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ (ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2531, น.4-7) ที่ว่า ทัศนคติเป็นระบบที่มีความมั่นคง) 1) ด้านความรู้ (Cognitive Component) เป็นเรื่องของการรู้ของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการรับรู้เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ว่ารู้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นได้อย่างไร รู้ในทางที่ดีหรือไม่ดี ทางบวกหรือทางลบ ซึ่งจะก่อให้เกิดทัศนคติขึ้น ถ้าเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีเราจะมีทัศนคติต่อสิ่งนั้นในทางที่ดี และถ้ารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางไม่ดี เราก็จะมีทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย 2) ด้านความรู้สึก (Effective Component) ทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งถูกเร้าขึ้นมาจากการรู้นั้น เมื่อเราเกิดการรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะทำให้เกิดความรู้สึกในทางดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางที่ไม่ดี เราก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น ซึ่งความรู้สึกนี้จะทำให้เกิดทัศนคติในทางใดทางหนึ่ง คือความชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก 3) ทางด้านแนวโน้มในเชิงพฤติกรรมหรือการกระทำ (Behavioral Component) เป็น

ความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้น ๆ ในทางใดทางหนึ่ง คือพร้อมที่จะสนับสนุนส่งเสริมช่วยเหลือหรือในทางทำลายขัดขวางต่อผู้เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นอย่างไรเป็นอย่างไร ผลดังนี้

2.1 แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก สัมพันธ์กับทฤษฎีความต้องการของแมอริ (Henry murray). อ้างอิงใน. (กิงแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ 2556, น.171-172) ที่ว่าแรงจูงใจทำให้แรงกระตุ้นในตัวบุคคลที่ส่งเสริมให้เกิดความต้องการในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างใด ๆ ให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2.2 แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างมาก เนื่องจากแรงจูงใจของคน มี 2 ประเภท 1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motives) แรงจูงใจที่เกิดจากการกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการกีฬาเป็นแรงจูงใจในการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา 2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motives) แรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันภายนอกหรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวนักกีฬา เช่น เงินทอง รางวัล ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคมเป็นตัวกระตุ้น ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการของสังคมจึงทำให้แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมค่อนข้างมาก (Taylor and Luthan, 1959)

2.3 แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง เนื่องจาก แรงจูงใจ 2 ประเภท

1. แรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานทางด้านร่างกายติดตัวมาแต่กำเนิดไม่ใช่เป็นการเรียนรู้หรือประสบการณ์

2. แรงจูงใจขั้นทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากสังคมและการเรียนรู้หรือประสบการณ์ สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทฤทธิ์ (2542, น.101-102)

เพราะแรงจูงใจการใช้เวลาว่าง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวมโดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง เป็นเพราะพื้นฐานทางสังคมของร่างกายของคนเรานั้นมีติดตัวมาตั้งแต่เกิดไม่ได้เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้จากทางสังคมโดยตรง

2.4 แรงจูงใจในการใช้เวลาว่างด้านปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการใช้เวลาว่างโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง เนื่องจาก การใช้เวลาว่าง (Leisure) เป็นการให้เวลากับตนเองในการทำกิจกรรมใด ๆ ไม่ใช่การถูกบังคับ หรือกระทำโดยมีภาระหน้าที่เป็นตัวบังคับ แต่เป็นการทำด้วยความสมัครใจ ความสนใจ และความต้องการ เป็นช่วงเวลาฟรีไทม์ (Free Time) ที่สามารถเลือกสรรกิจกรรมที่จะทำได้ เป็นการส่งเสริมให้มีสุขภาพจิตที่ดี ส่งผลให้มีสุขภาพกายที่ดีตามมา นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น มีการแสดงออกและผลักดันความคิดสร้างสรรค์ออกมาได้เต็มศักยภาพ กิจกรรมการใช้เวลาว่างจึงเป็นสิ่งสำคัญในการปรับสมดุลการดำรงชีวิตให้มีความสุขต่อไป เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2554, น.37)

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ในศูนย์เยาวชนอื่นเพิ่มเติมให้ครอบคลุมทุกศูนย์เยาวชน เพราะแรงจูงใจและทัศนคติของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน แต่ละศูนย์เยาวชนแตกต่างกัน เพื่อเป็นแนวทางการแผนกลยุทธ์ให้สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริง

2. ควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ เนื่องจากอาจส่งผลต่อระดับความสำคัญในการเลือกใช้บริการ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนกลยุทธ์ด้านต่าง ๆ และเพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจให้ผู้ใช้บริการได้มีทางเลือกเพิ่มมากขึ้น

3. สามารถศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เฉพาะมากขึ้น ที่ผู้บริโภครู้ความสำคัญเพื่อนำไปพัฒนากลยุทธ์ให้ตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการได้อย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- Alkatheri, A. M. , Bustami, R. T. , Albekairy, A. M. , Alanizi, A. H. , Alnafesah, R. , Almodaimegh, H., . . . Qandil, A. M. (2019). Quality of Life and Stress Level Among Health Professions Students. *Health Professions Education*.
- Anita E. Woolfolk. (1995). *Motivation and Personality*. bangkok: Willey.
- Barnes, E. R. (2015). *Motivations and Behaviors of Youth Sports Parents*. North Carolina State University, North Carolina. (A thesis submitted to the Graduate Faculty of North Carolina State University in partial fulfillment of the requirements for the degree of Master of Science).
- Beard J G. & M.G.Ragheb. (1 9 8 3). Measuring leisure motivation. *Journal of Leisure Research*, 15(3), 219-228.
- Campbell, J. (2 0 0 7). *Adolescent identity development: the relationship with leisure lifestyle and motivation*. University of Waterloo, Ontario. (A thesis presented to the University of Waterloo in fulfilment of the degree of Master of Arts in Recreation and Leisure Studies).
- citing Singer. (1982). www.chumphontrip.com
- Foster. (1975). *Psychology for Life Adjustment*. Chicago: American Technical Society.
- Hodge, C. J. (2014). "Oh Brother Where Art Thou?" *An Examination of Family Leisure, Sibling Relationships, and Physical Health*. North Carolina State University, North Carolina. (A dissertation submitted to the Graduate Faculty of North Carolina State University in partial fulfillment of the requirements for the degree of Doctor of Philosophy).
- Kelly. (1 9 8 2). Credibility and the Hand-Held Calculator. *Drug Intelligence & Clinical Pharmacy*, 16(6), 493-494.
- Krejcie and Morgan. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. สืบค้นจาก http://www.edu.ru.ac.th/images/edu_files/Krejcie_Morgan.pdf
- Lovell. (1980). *Adult Learning*. New York: Halsted Press Wiley & Son.
- Michael Domjan. (1996). *The Principles of Learning and Behavior Belmont*. California:

Thomson

Wadsworth.

Ornstein A.C. (1998). *Curriculum-foundations, principles, and issues* (3rd ed). Boston: Allyn and Bacon.

Taylor and Luthan. (1959). Theories of job satisfaction: Global applications & Limitations. *Gomal University Journal of Research*, 26, 45-62.

Wendell L. French, และ Cecil Jr Bell. (1999). *Organization development : behavioral science interventions for organization improvement* (6th ed..). Upper Saddle River, N.J.: Prentice Hall.

เดโช สนวนานนท์. (2510). จิตวิทยาสำหรับครูและผู้ปกครอง (พิมพ์ครั้งที่ 3.). พระนคร : โอเดียนสไตร์.

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2554). การนันทนาการ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวนีย์ เสนาสุ (2532). งานอาสาสมัครและกิจกรรมเยาวชน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสไตร์.

เอนก ช้างน้อย. (2532). นันทนาการ การใช้เวลาว่าง. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กฤษฎา สังเกต (2559). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนนักศึกษาในเขตเทศบาลนครอุดรธานี ปี พ.ศ. 2559. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา)).

กองนันทนาการ สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว (2557). ศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร ศูนย์กลางเพื่อการเรียนรู้ด้านกีฬาและนันทนาการของชาวกรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ: ดาวฤกษ์คอมมูนิเคชั่นส์.

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2546). การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ (2556). จิตวิทยาทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 21). ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

คมกริช ฤทธิกล้า. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความภักดีของผู้ใช้บริการภายในศูนย์บริการการใช้เวลาว่าง กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (ปริญญาณิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

จันทร์ ผ่องศรี (2537). นันทนาการ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. (2556). จิตวิทยาทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 1..). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูชีพ เยาวพัฒน์ (2543). นันทนาการ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2544). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ : เทคโนโลยีจิตพัฒนา (เอกสารประกอบการสัมมนา). กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยแห่งชาติ.
- ธัญญภรณ์ สุวรรณโณ (2553). ปัจจัยส่วนบุคคลและทัศนคติต่อการจัดกิจกรรมในองค์กรที่มีผลต่อความพึงพอใจของพนักงาน : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานของบริษัทกุลธรเคอร์บีไฟแนนซ์ จำกัด. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพฯ. (วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต)).
- ธีระชน พลโยธา. (2560). การวิจัยและพัฒนาความฉลาดทางวัฒนธรรมในบริบทวัฒนธรรมอาเซียน สำหรับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี: ปริญญาโท (ปร.ด. (การวิจัยและพัฒนา ศักยภาพมนุษย์)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2560.
- นภาพรณ คณานุรักษ์ (2556). พฤติกรรมผู้บริโภค (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2542). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526). ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปิยราช ขอเหนี่ยวกลาง (2553). ความพึงพอใจของสมาชิกที่มีต่อการบริการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ปริญญาโท ม.วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา)).
- พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560. (2560, 13 มิถุนายน). ราชกิจจานุเบกษา (เล่ม 134 ตอนที่ 63 ก, น.2). สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2560/A/063/1.PDF>
- พัชราภรณ์ กระบวนรัตน์. (2546). ประสิทธิภาพในการให้บริการของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการงานทั่วไป โรงพยาบาลตากสิน สำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร. (ปริญญาโท ปริญญาโท มหบัณฑิต). สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, ราชบุรี.
- มณีวรรณ ฉัตรอุทัย (2551). แนวคิดและหลักการบริหารคนเพื่อผลงาน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- รัชนี้ ลาซโรจน์. (2527). การใช้เวลาว่างและนันทนาการของวัยรุ่น (เอกสารการสอนชุดวิชา

- พัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม). กรุงเทพฯ: อัดสำเนา.
- รัชราวไล สว่างอรุณ (2556). ทศนคติที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (การกีฬา นันทนาการและการท่องเที่ยว)).
- วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2534). จิตวิทยาทศนคติ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วีรชัย อยู่เย็น (2557). แรงจูงใจที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการนันทนาการ)).
- ศศิธร จานงวัชร (2558). ผลของการเข้าร่วมโปรแกรมแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างที่มีต่อวิถีชีวิตการใช้เวลาว่างที่ดีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ. (วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต)).
- ศักดิ์ สุนทรเสถียร (2531). เจตคติ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ดี.ดี. บุ๊คส์ไตร์.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2543). พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ: อักษรภาพิพัฒน์.
- สถิตผู้ให้บริการด้านกีฬา นันทนาการ กิจกรรมพื้นฐาน พัฒนาทักษะ. (2562). กรุงเทพฯ.
- สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทุไทย (2542). จิตวิทยาการกีฬา : แนวคิดทฤษฎีสู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว. (2558). กรุงเทพมหานครเมืองหนังสือโลก. กรุงเทพฯ: สำนักนันทนาการ.
- สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร (2560). About Us. <http://www.bangkok.go.th/cstd>
- สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2553). นันทนาการและการใช้เวลาว่าง (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
- อบรม สันนิบาต. (ม.ป.ป.). รวมทฤษฎีจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสไตร์.
- อภิรักษ์ สิริรัตนจิตต์ (2558, มกราคม - มิถุนายน). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลากับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดล. วารสารบรรณศาสตร์มศว, 8, 26-37.
- อริสรา เสยานนท์ (2560). การประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

อาภรณ์ มณีโชติ (2538). การศึกษาความคิดเห็นของเยาวชนและเจ้าหน้าที่ศูนย์เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนันทนาการของศูนย์เยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ. (ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่)).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัลพฤกษ์ พลศรี ประธานหลักสูตรวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัย สำนัสนันทนาการ
ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ภัทร์ เฉลิมพุฒิพงศ์ คณาจารย์ภาควิชาพลศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. อาจารย์ ดร.สุเมธ นนทหลัง คณาจารย์ประจำหลักสูตรบัณฑิตศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร.วิมลมาลย์ สมคะเน หัวหน้าภาควิชาพลานามัย
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
5. อาจารย์ ดร.วณัฐพงศ์ เบญจพงศ์ คณาจารย์ภาควิชาพลานามัย
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัด กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร เพื่อจะนำผลในการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการสร้างสรรค์และพัฒนาศูนย์เยาวชน กรุงเทพมหานครต่อไป

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 แบบสอบถามด้านทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ให้ตรงกับข้อมูลของท่านมากที่สุด

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

อายุปี

สถานภาพ ☐ โสด ☐ สมรส ☐ หย่าร้าง

การศึกษา ☐ ประถมศึกษา ☐ มัธยมศึกษา ☐ ปริญญาตรี

☐ ปริญญาโท ☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

อาชีพ ☐ นักเรียน/นักศึกษา ☐ พนักงานเอกชน ☐ ข้าราชการ

☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

รายได้ ☐ น้อยกว่า 5,000 บาท ☐ 5,000 – 10,000 บาท ☐ 10,001 – 15,000 บาท
☐ 15,001 – 20,000 บาท ☐ 20,001 บาทขึ้นไป

ศาสนา ☐ พุทธ ☐ คริสต์ ☐ อิสลาม
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัด กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับข้อมูลความเป็นจริงที่สุด ในด้านของแรงจูงใจในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง	ระดับคะแนน				
	น้อยที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)
แรงจูงใจทางปัญญาหรือการใช้ความรู้					
1. เพื่อเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว					
2. เพื่อตอบสนองความต้องการรู้					
3. เพื่อสำรวจไต่คว้าใหม่ ๆ					
4. เพื่อเรียนรู้ตนเอง					
5. เพื่อเพิ่มเติมความรู้					
6. เพื่อค้นหาสิ่งใหม่ ๆ					
7. เพื่อใช้ความสามารถสร้างสรรค์ผลงาน					
8. เพื่อได้ใช้จินตนาการในการเข้าร่วม					
แรงจูงใจทางสังคม					
9. เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น					
10. เพื่อพบเจอผู้คนใหม่ ๆ					
11. เพื่อให้มีความกล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น					
12. เพื่อเข้าร่วมสังคม					
13. เพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ					
แรงจูงใจทางด้านความสามารถและความเชี่ยวชาญ					
14. เพื่อทดสอบความสามารถ					
15. เพื่อให้มีความชำนาญในสิ่งนั้นมากขึ้น					

แรงจูงใจในการใช้เวลาว่าง	ระดับคะแนน				
	น้อยที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)
16. เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถ					
17. เพื่อความคล่องแคล่ว					
18. เพื่อพัฒนาทักษะทางกายภาพ					
19. เพื่อใช้ความสามารถทางกายภาพ					
20. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกาย					
แรงจูงใจในการหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าทางลบ					
21. เพื่อใช้ชีวิตที่ช้าลง เรียบง่าย					
22. เพราะว่างเวลาชอบอยู่คนเดียว					
23. เพื่อความผ่อนคลายทางร่างกาย					
24. เพื่อความผ่อนคลายทางจิตใจ					
25. เพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวายในวันธรรมดา					
26. เพื่อพักผ่อน					
27. เพื่อบรรเทาความตึงเครียด					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามด้านทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้ตรงกับข้อมูลความเป็นจริงที่สุด ในด้านของทัศนคติในการใช้เวลาว่างของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชน ในสังกัดกรุงเทพมหานคร

ทัศนคติในการใช้เวลาว่าง	ระดับคะแนน				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	ไม่เห็นด้วย (2)	ปานกลาง (3)	เห็นด้วย (4)	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)
ด้านองค์ประกอบทางองค์ความรู้					
1. การทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า					
2. กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม					
3. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์					
4. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพที่ดี					
5. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น					

ทัศนคติในการใช้เวลาว่าง	ระดับคะแนน				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	ไม่เห็นด้วย (2)	ปานกลาง (3)	เห็นด้วย (4)	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)
6. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์					
7. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยสร้างพลังงานใหม่					
8. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง					
9. กิจกรรมการใช้เวลาว่างช่วยให้ผู้ที่ปฏิบัติได้ผ่อนคลาย					
10. ผู้คนต้องการใช้กิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
11. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร					
12. กิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ					

ทัศนคติในการใช้เวลาว่าง	ระดับคะแนน				
	ไม่เคย (1)	น้อยครั้ง (2)	บางครั้ง (3)	บ่อยครั้ง (4)	เสมอ (5)
ด้านความรู้สึกรู้สึก					
13. เมื่อฉันเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่าง เวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว					
14. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ					
15. ฉันให้ความสำคัญในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
16. ฉันสามารถเป็นตัวเองในขณะที่ทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
17. กิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ประสบการณ์ที่มีความสุข					
18. ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างคือสิ่งที่ดีต่อฉัน					
19. ฉันชอบใช้เวลาในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
20. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น					
21. ฉันพิจารณาความเหมาะสมกับการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างเป็นประจำ					
22. ฉันรู้สึกว่าเวลาที่ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างไม่สูญเปล่า					
23. ฉันชอบกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
24. กิจกรรมการใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้					

ทัศนคติในการใช้เวลาว่าง	ระดับคะแนน				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1)	ไม่เห็นด้วย (2)	ปานกลาง (3)	เห็นด้วย (4)	เห็นด้วยอย่างยิ่ง (5)
ด้านพฤติกรรม					
25 ฉันตั้งใจจะทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเป็นประจำ					
26 ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการปฏิบัติกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากขึ้น					
27 ฉันซื้ออุปกรณ์เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างตามรายได้ที่มี					
28 ฉันอยากทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่หลากหลายมากยิ่งขึ้นถ้าฉันมีเวลาและเงินเพียงพอ					
29 ฉันใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
30 ถ้าเลือกได้ฉันอยากอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
31 ฉันทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอเมื่อมีเวลา					
32 ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างให้ดีขึ้น					
33 ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่างเพื่อไปทำกิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
34 ฉันต้องการทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างเสมอแม้ฉันจะยุ่งอยู่					
35 ฉันอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้กิจกรรมการใช้เวลาว่าง					
36 ฉันให้ความสำคัญกับกิจกรรมการใช้เวลาว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น					

ตอนที่ 4

ข้อเสนอแนะ.....

.....

.....

.....

.....

*****ขอบคุณที่ตอบแบบสอบถามค่ะ*****

ภาคผนวก ค

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สำเนา

MF-04-version-2.0

วันที่ : 8 ส.ค. 61

หนังสือยื่นขออนุญาตยื่นการรับรอง
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(เอกสารนี้เพื่อแสดงว่าคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยนี้)

ชื่อโครงการวิจัย : ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับทัศนคติในการใช้ถุงยางอนามัย, ศึกษาศูนย์เยาวชน
ในสังกัดกรุงเทพมหานคร
ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวศิริกนกวรรณ ภูมิพิริยสกุล
หน่วยงานต้นสังกัด : คณะพลศึกษา
รหัสโครงการวิจัย : SWUEC-G-106/2562X

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC)

วันที่ยื่นขึ้น : 1 กรกฎาคม 2562

ยื่นขึ้นโดย : คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการ
รับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, the
Belmont Report, CIOMS Guidelines และ the international Conference on Harmonization in Good Clinical
Practice (ICH-GCP)

ออกให้ ณ วันที่ 3 กรกฎาคม 2562

ชื่อ (ชื่อ)

(นายปิยะชาติ บุญเพ็ญ)

กรรมการและผู้อำนวยการคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ชื่อ (ชื่อ)

(แพทย์หญิงสุวิพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/X/G-106/2562

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวศิริชญาภรณ์ ภูมิพิริยะสกุล
วัน เดือน ปี เกิด	5 ตุลาคม 2532
สถานที่เกิด	จังหวัดสมุทรสาคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ.2547 มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย สมุทรสาคร พ.ศ.2550 มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย สมุทรสาคร พ.ศ.2554 วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) นันทนาการ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ.2563 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) การจัดการกีฬาและนันทนาการ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	225/32 แยกป้าคอนโดคอนเมือง อาคาร B ห้อง 160/468 แขวงดอนเมือง เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร 10210